

EDUCATION IN THE USA

ОСВІТА У США

CONTENTS

FOREWORD

DIVERSITY

THE RISE OF PUBLIC SCHOOL

ЗМІСТ

Pg./ctp

4

ВСТУП

10

РОЗМАЇТТЯ

11

СТАНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ШКОЛИ

EDUCATION FOR ALL	14	ОСВІТА ДЛЯ ВСІХ
BROWN VS BOARD OF EDUCATION	15	БРАУН ПРОТИ РАДИ З ОСВІТИ
NATIVE AMERICAN SCHOOLS	19	ШКОЛИ ДЛЯ КОРИННИХ АМЕРИКАНЦІВ
<u>STRUCTURE OF US EDUCATION</u>	21	<u>СТРУКТУРА ОСВІТИ У США</u>
EARLY CHILDHOOD EDUCATION	24	ДОШКІЛЬНА ОСВІТА
ELEMENTARY AND SECONDARY EDUCATION	27	ПОЧАТКОВА І СЕРЕДНЯ ОСВІТА
SPECIAL EDUCATION	39	ОСВІТА ДЛЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ
OTHER IMPORTANT ASPECTS OF ELEMENTARY AND SECONDARY EDUCATION	40	ІНШІ ВАЖЛИВІ АСПЕКТИ ПОЧАТКОВОЇ ТА СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ
TEACHERS AND TEACHING	43	ВИКЛАДАЧІ ТА ВИКЛАДАННЯ
<u>VOCATIONAL AND TECHNICAL EDUCATION</u>	48	<u>ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНА ОСВІТА</u>
<u>CHALLENGE OF SCHOOL REFORM</u>	54	<u>ПРОБЛЕМА ШКІЛЬНОЇ РЕФОРМИ</u>
NO CHILD LEFT BEHIND	59	ЗАКОН «ШКОЛА БЕЗ ВІДСТАЮЧИХ»
<u>LEVEL OF EDUCATION IN THE COUNTRY</u>	62	<u>РІВЕНЬ ОСВІТИ У КРАЇНІ</u>
<u>POSTSECONDARY EDUCATION</u>	64	<u>ПІСЛЯШКІЛЬНА ОСВІТА</u>
HIGHER EDUCATION ACCREDITATION	69	АКРЕДИТАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ
STUDY IN THE USA	75	НА НАВЧАННЯ ДО США
<u>ADULT AND CONTINUING EDUCATION</u>	76	<u>ОСВІТА ДОРОСЛИХ; БЕЗПЕРЕРВНА ОСВІТА</u>

<u>EDUCATING A DEMOCRACY</u>	78	<u>ОСВІТА В ДЕМОКРАТИЧНІЙ КРАЇНІ</u>
<u>EDUCATION POLICY AND ADMINISTRATION</u>	80	<u>ПОЛІТИКА ТА УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ОСВІТИ</u>
<u>FINANCING OF EDUCATION</u>	90	<u>ФІНАНСУВАННЯ ОСВІТИ</u>
<u>CONCLUSION</u>	93	<u>ВИСНОВКИ</u>
<u>ADDITIONAL MATERIALS</u>	94	<u>ДОДАТКОВІ ДЖЕРЕЛА</u>
<u>FEDERAL ROLE IN EDUCATION</u>	95	<u>РОЛЬ ФЕДЕРАЛЬНОГО УРЯДУ В ОСВІТІ</u>
<u>AN OVERVIEW OF THE US DEPARTMENT OF EDUCATION</u>	98	<u>МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ США: КОРОТКИЙ ОГЛЯД</u>
<u>A NEW EDUCATION LAW</u>	113	<u>НОВИЙ ЗАКОН ПРО ОСВІТУ</u>
<u>SPENDING PER PUPIL</u>	118	<u>ВИТРАТИ ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ В РОЗРАХУНКУ НА ОДНОГО УЧНЯ</u>
<u>ABOUT IDEA</u>	121	<u>ЗАКОН ПРО ОСВІТУ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ</u>
<u>LAND GRANT UNIVERSITIES</u>	153	<u>НАЦІОНАЛЬНА АСОЦІАЦІЯ ОСВІТИ</u>
<u>RESEARCH UNIVERSITIES</u>	164	<u>ДОСЛІДНИЦЬКІ УНІВЕРСИТЕТИ</u>
<u>COMMUNITY COLLEGES IN THE USA</u>	181	<u>ГРОМАДСЬКІ КОЛЕДЖІ У США</u>

EDUCATION IN THE USA

From: US Department of Education:

This report is in the public domain. Authorization to reproduce it in whole or in part is granted. While permission to reprint this publication is not necessary, the citation should be: U.S. Department of Education, International Affairs Staff, Education in the United States: A Brief Overview

Additional Sources:

*USA Education in Brief. Bureau of International Information Programs
www.america.gov*

*US Census Bureau Releases
www.census.gov/newsroom/press-releases*

ОСВІТА В США

Від Міністерства освіти США:

Ця доповідь знаходиться у відкритому доступі і може бути відтворена повністю або частково. Хоча дозвіл на передрук даної публікації не потрібен, слід вказати джерело: Міністерство освіти США, Відділ з міжнародних справ, «Освіта в Сполучених Штатах: короткий огляд» (Education in the United States: A Brief Overview)

Додаткові джерела:

USA Education in Brief («Коротко про освіту в США»). Бюро міжнародних інформаційних програм (www.america.gov)

Прес-релізи Бюро перепису населення США (www.census.gov/newsroom/press-releases)

FOREWORD

From its earliest days, the United States of America has valued education. Our Founding Fathers believed, as do we, that learning promoted liberty. Pioneer settlers built schools so their children could become productive citizens. Great expanses of land were set aside to create one of the finest systems of higher education in the world.

This tradition continues. Today, the U.S. educates over 60 million students from kindergarten to grade 12, and over 20 million in colleges and universities, many of them foreign-born. As we do, we are constantly at work to improve the way we teach and learn.

A revolution in education is taking place in many other nations as well. This is a truly hopeful sign. In this Age of Information, a quality education has never been more valuable or highly sought. It is the key to unlocking opportunity for an individual, a family or a society.

As the world becomes closer and more competitive, the United States is eager to learn from other nations and cultures, and to share the lessons we've learned. That is why we have written this booklet. It details the history of education in America, and the unique leadership role played by states and local governments under our Constitution. It explains the many different types of schools and the great advances being made in teaching and instruction. It tells you what we are doing to provide a quality education to all children, regardless of race, ethnicity, family income or place of birth.

ВСТУП

З перших днів свого існування Сполучені Штати Америки надавали освіті пріоритетного значення. Як і ми, наші батьки-засновники вірили, що вчіння веде до свободи. Піонери-поселенці будували школи, щоб їхні діти могли стати громадянами-творцями. Для створення однієї з найкращих систем вищої освіти у світі виділялися великі ділянки землі.

Ця традиція жива й сьогодні. Сьогодні у США понад 60 млн учнів від підготовчого до випускного класу школи і більше 20 млн студентів коледжів та університетів (багато з них є уродженцями інших країн). І ми постійно вдосконалюємо викладання і навчальний процес.

Революція в освіті відбувається і в багатьох інших країнах. Це – дуже обнадійливий знак. Ще ніколи в нашу добу інформації якісна освіта не була більш цінною та затребуваною. Вона є ключем до розкриття можливостей кожної окремої людини, кожної родини та суспільства в цілому.

У міру того як світ стає дедалі більш взаємопов'язаним і конкурентним, Сполучені Штати прагнуть учитися в інших країн та культур і ділитися отриманими знаннями. Ось чому ми написали цю брошуру. У ній докладно розповідається про історію освіти у США і тієї унікальної керівної ролі, яку відповідно до нашої Конституції відіграють штатні і місцеві органи влади. Це пояснює різноманітність закладів освіти і великі успіхи, досягнуті у викладанні та навчанні. У брошурі йдеться про те, що ми робимо для надання якісної освіти всім дітям, незалежно від расової та етнічної приналежності, рівня доходів сім'ї чи місця народження.

All societies must wrestle with fundamental questions about the nature and purpose of their educational system, but the United States was the first nation to face these questions as a democracy.

Early on, Americans understood that their future as a free people rested upon their own wisdom and judgment, and not that of some distant ruler. For this reason, the quality, character, and costs of education have remained among the country's central preoccupations since its founding.

Educational institutions of all types and sizes, from nursery schools to advanced research institutions, populate the American landscape. Public schools have been described as the nation's most familiar government institutions. Whether communities are poor or affluent, urban or rural, public schools are a common denominator throughout the United States.

Fundamental questions about the purpose and methods of education have resonated in public debates in the United States from the "common school" movement of the early 19th century to debates over academic standards and testing today.

Should schools emphasize basic skills — reading, writing, and mathematics — or provide a broad education in the liberal arts and sciences? How can schools provide equal access to all yet maintain high academic standards? Who should pay for schools — parents or the public? Should schools focus on practical, job-oriented skills, or give all children the academic courses necessary to succeed in college? How should teachers impart moral and spiritual values to the children of different cultural, ethnic, and religious backgrounds? What criteria should be used for selecting secondary school students for admission to prestigious colleges and universities?

Кожне суспільство мусить вирішувати принципові питання, пов'язані з характером і цілями своєї системи освіти, але саме США судилося стати першою демократією, яка зіткнулася з цими завданнями.

Від самого початку американці зрозуміли, що їхнє майбутнє як вільного народу залежить від їхньої власної розсудливості, а не від мудрості якогось далекого правителя. Ось чому якість, загальна спрямованість і вартість освіти залишаються одним із національних пріоритетів з моменту заснування США.

В Америці можна зустріти навчальні заклади (НЗ) всіх типів і розмірів — від дошкільних НЗ до передових дослідницьких університетів. Найбільше відомі американські державні школи. Незалежно від того, бідний чи багатий ваш район, у місті він чи в сільській місцевості, державна школа є спільним знаменником для всіх Сполучених Штатів.

Фундаментальні питання про цілі та методи освіти перебували в центрі суспільних суперечок, починаючи з руху «Загальна школа» на початку 19-го століття і закінчуючи нинішніми дискусіями про стандарти успішності й тестування.

Чи повинні школи приділяти більшу увагу базовим навичкам — читання, письма та математики — або надавати широку освіту в галузі гуманітарних і природничих наук? Як забезпечити рівний доступ усім, зберігаючи при цьому високі академічні стандарти? Хто має платити за шкільне навчання — батьки чи держава? Чи повинна школа зосередитися на практичних навичках, необхідних на робочому місці, або давати всім дітям знання, потрібні для успішного навчання в коледжі? Як повинні вчителі прищеплювати моральні і духовні цінності дітям з сімей з різними традиціями, етнічним походженням і релігійними переконаннями? Які критерії використовувати при відборі випускників середньої школи для вступу до престижних коледжів та університетів?

The answers to these questions are not easy, and, in fact, schools in the United States have answered them in very different ways at different times in the nation's history. Today, as in the past, education remains a topic of vigorous debate, rapid change, and enduring values.

The United States has a highly decentralized system of education. The 10th Amendment (1791) of the U.S. Constitution (1787) states: "The powers not delegated to the United States by the Constitution, nor prohibited by it to the States, are reserved to the States respectively, or to the people." Therefore, the general authority to create and administer public schools is reserved for the states. There is no national school system nor are there national framework laws that prescribe curricula or control most other aspects of education. The federal government, although playing an important role in education, does not establish or license schools or govern educational institutions at any level. (The only exceptions are the following: schools which serve the children of military personnel stationed overseas, operated by the Department of Defense; and the five service academies of the Army, Air Force, Navy, Coast Guard and Merchant Marine)

The decentralized nature of U.S. education has its origins in the early history of the United States. In the 17th and early 18th centuries, what was to become the United States began as separate colonies established by settlers from several European countries. In the 13 British colonies that formed the original United States, the colonial governments or, in some colonies, local communities were responsible for education. It was customary for each locality to establish and support its own school(s) and to educate its children according to its own priorities, values and needs. This history helps to explain why state and local governments today retain primary responsibility for administering elementary and secondary education in the U.S.

Усе це непрості питання, і, по суті, в різні періоди історії країни американські школи відповідали на них по-різному. Сьогодні, як і в минулому, освіта залишається предметом палких суперечок, змінюючись на очах – і в той же час намагаючись зберегти неминущі цінності.

США мають високо децентралізовану систему освіти. Згідно з Десятою поправкою (1791) до Конституції США (1787), «повноваження, не делеговані Сполученим Штатам Конституцією і не заборонені нею Штатам, зберігаються відповідно за Штатами або за народом».

В силу цього загальні повноваження зі створення й управління державними школами є прерогативою штатів.

Не існує загальнонаціональної шкільної системи, так само як і національних рамкових законів, які призначали б школам єдині навчальні програми і контролювали більшість інших аспектів освіти. Федеральний уряд, хоча й відіграє важливу роль в освіті, не засновує і не ліцензує школи і не керує НЗ жодного рівня. (Єдиним винятком є школи для дітей військовослужбовців, дислокованих за кордоном, що знаходяться у введенні Міноборони, і п'ять академій: сухопутних сил, ВПС, ВМС, берегової охорони і торгового флоту)

Децентралізований характер американської освіти сягає корінням ранньої історії США. У 17-му – на початку 18-го століть майбутні Сполучені Штати зародилися як окремі колонії, створені вихідцями з кількох європейських країн. У 13 британських колоніях, що становили початкові Сполучені Штати, за освіту відповідали колоніальні адміністрації або, в деяких колоніях, місцеві громади.

У кожному населеному пункті було заведено створювати і підтримувати власні школи і навчати дітей відповідно до місцевих пріоритетів, цінностей і потреб.

Це почасти пояснює, чому за початкову і середню освіту у США відповідають переважно штатні та місцеві урядові органи.

Local Control

Perhaps the most remarkable characteristic of American education is its decentralization. Schools in the United States have been, and remain, overwhelmingly a state and local responsibility. Unlike most other nations, the United States does not operate a national education system — with only a few exceptions, notably the nation's military academies and Native American schools. Neither does the federal government approve nor administer a national curriculum.

Public education constitutes the single largest expenditure for almost every U.S. city and county, which receive the bulk of their funding from local property taxes. Local boards of education, most of which are elected, administer the nation's nearly 15,500 school districts, ranging from small rural schools in states like Kansas and Nebraska to the New York City system, which educates more than a million children annually.

State boards of education, along with a state superintendent or commissioner, oversee local education districts, set student and teacher standards, approve the classroom curriculum, and often review textbook selections. The state's chief power, however, is increasingly financial: Most states now provide substantial aid to schools to supplement local tax revenues.

One consequence of local control and financing of public schools has been disparities between affluent and poor school districts. In recent years, under pressure from state courts and public advocacy groups, many states have taken steps to ensure more equitable funding of school districts regardless of income levels.

Місцевий контроль

Можливо, найприкметнішою рисою американської освіти є її децентралізація. Школи у США були і залишаються в переважній більшості підконтрольні урядам штатів і місцевим органам влади.

На відміну від більшості інших країн, у США не існує національної системи освіти – за деякими винятками, серед яких національні військові академії та школи для корінних американців. Федеральний уряд також не затверджує і не контролює навчальну програму для всієї країни.

Державна освіта становить найбільшу статтю витрат майже кожного міста та округу США і фінансується головно за рахунок місцевих податків на нерухомість. Місцеві ради з освіти, більшість з яких є виборними, керують майже 15 500 шкільними округами країни, починаючи від невеликих сільських шкіл у таких штатах, як Канзас і Небраска, і закінчуючи шкільною системою Нью-Йорка, в якій навчається понад 1 млн дітей.

Штатні ради з освіти разом із завідувачем департаменту освіти штату здійснюють нагляд за місцевими освітніми округами, встановлюють стандарти для учнів та вчителів, затверджують навчальну програму і часто переглядають список підручників, що пропонуються на вибір викладачам. Однак в основному штати все більше використовують фінансові важелі: більшість штатів сьогодні надають школам значну допомогу на додаток до місцевих податкових надходжень.

Одним з наслідків місцевого контролю й фінансування державних шкіл стала нерівність між багатими і бідними шкільними округами. В останні роки під тиском судів штатів і правозахисних груп багато штатів зробили кроки до забезпечення справедливішого фінансування шкільних округів незалежно від рівня доходів.

The federal government provides research and support to ensure equal access and excellence in education, along with funding student loan programs and assistance to lower-income students. Nevertheless, responsibility for education remains primarily a state and local enterprise. According to the U.S. Department of Education, about 90 percent of the annual expenditures for education at all levels comes from state, local, and private sources.

Федеральний уряд проводить дослідження і надає підтримку для забезпечення рівного доступу й використання передового досвіду в галузі освіти, а також фінансує програми студентських кредитів та допомагає учням з малозабезпечених сімей. Проте, відповідальність за освіту залишається в першу чергу за штатною та місцевою владою. За даними Міністерства освіти США, близько 90 відсотків щорічних витрат на освіту на всіх рівнях припадає на штатні, місцеві та приватні джерела

DIVERSITY

Schools in the United States have experienced waves of immigration throughout their history, and today American schools, like the larger society they serve, are more ethnically diverse than ever. In the early 20th century, children of immigrant families — most from southern and eastern Europe — flooded public school systems in the Northeast and Midwest. Today new immigrants continue to change the ethnic composition of student populations, although the largest numbers now come from Latin America and Asia.

African Americans constitute about 17 percent of the K-12 student population; Hispanics, however, are becoming the largest single minority group in public schools. It is not uncommon to find schools, especially along the East and West Coasts, where more than a dozen different languages, from Arabic to Vietnamese, are spoken at home by students of foreign-born parents. As a result, the teaching of English as a second language remains one of education's most important responsibilities. Despite their decentralization and diversity, public schools remain remarkably cohesive in

РОЗМАЇТТЯ

Упродовж усієї своєї історії Сполучені Штати переживали хвилі імміграції, і сьогодні американські школи, як і все суспільство, якому вони служать, більш етнічно різноманітні, ніж будь-коли.

На початку 20-го століття діти іммігрантів — переважно з Південної та Східної Європи — переповнили державні школи північно-східних штатів та Середнього Заходу. Сьогодні етнічний склад учнів продовжує змінюватися: останніми роками найбільше іммігрантів прибуває з Латинської Америки та Азії.

Афроамериканці становлять близько 17 відсотків учнів системи K-12 (від підготовчого класу до випускного); утім, найбільшою меншиною в державних школах стають латиноамериканці. Нерідко можна зустріти школи, особливо на східному і західному узбережжях, учні яких розмовляють удома 10-15 різними мовами, від арабської до в'єтнамської. Як наслідок викладання англійської як другої мови залишається однією з найважливіших функцій освіти.

Незважаючи на децентралізацію та різноманітність, державні школи дивовижно

the ways they are run. A student transferring from a school in California to one in Pennsylvania or Georgia will find differences no doubt, but the mix of academic subjects will be largely familiar, despite the fact that the federal government does not mandate a national curriculum.

RISE OF THE PUBLIC SCHOOL

Public schools were unknown in the colonial era, although several New England colonies established “subscription schools” for those who could afford to pay the fees. Harvard, the first institution of higher learning in North America, was founded in 1636 in Massachusetts and, like all early colleges, focused almost exclusively on religious scholarship and classical languages — Latin and Greek.

The “Common” School

The Northwest Ordinance of 1787, which encompassed the present-day states of Ohio, Illinois, Indiana, Wisconsin, and Michigan, mandated that every new township set aside one parcel of land out of every 36 for a public — or what was then termed a “common” — school.

These were often simple one-room buildings topped with a steeple, celebrated in U.S. history as the iconic “little red schoolhouse.” In 1820 Congress authorized the collection of state education funds through the sale of public lands.

In the first half of the 19th century, reformer Horace Mann of Massachusetts launched an influential campaign for using state taxes to improve and support free common schools for all children. According to writer Lawrence Cremin, “The fight for free schools was a bitter one, and for 25 years the outcome was uncertain.”

By 1860, however, most states had adopted the idea, mollifying protests against higher taxes by giving local communities control over their

схожі в тому, як вони управляються. Учень, який перейшов зі школи в Каліфорнії до школи в Пенсільванії або Джорджії, безсумнівно, виявить відмінності, але набір навчальних предметів буде значною мірою тим самим, хоча федеральний уряд не вимагає єдності загальнонаціональної навчальної програми.

СТАНОВЛЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ШКОЛИ

У колоніальну епоху державних шкіл не було, хоча в декількох колоніях Нової Англії існували платні школи для тих, хто міг дозволити собі платити за навчання.

Гарвард, перший вищий навчальний заклад у Північній Америці, був заснований 1636 р. в Массачусетсі, і в ньому, як і в усіх найстаріших коледжах, спочатку викладалися майже виключно богослов'я і класичні мови – латина і грецька.

«Загальна школа»

Законоположення про Північно-західну Територію 1787 р., дія якої охоплювала сучасні штати Огайо, Іллінойс, Індіана, Вісконсін і Мічиган, приписувала кожному новому населеному пунктові виділяти одну з кожних 36 земельних ділянок для державної – у той час «загальної» – школи. Часто це були прості однокімнатні будівлі з червоної цегли з башточкою на даху, що увійшли в історію США як «маленька червона школа». У 1820 р. Конгрес санкціонував збір коштів штатів на освіту за рахунок продажу державних земель.

У першій половині 19-го століття реформатор Горес Манн з Массачусетсу розпочав кампанію за використання штатних податків для поліпшення і підтримки роботи безкоштовних загальних шкіл для всіх дітей. За словами письменника Лоренса Креміна, «боротьба за безкоштовні школи була запеклою, і протягом 25 років її результат залишався невизначеним».

Однак до 1860 р. більшість штатів прийняли цю ідею, пом'якшивши протести проти підвищення податків тим, що надали місцевим громадам право управління своїми школами.

schools. The principle of publicly funded free education under local control had taken root in American society.

Land for Colleges

The Morrill Land Grant Act, enacted during the U.S. Civil War in 1862, employed the same mechanism of selling public lands to establish colleges for agriculture and industry. Today these land-grant schools, constituting some of the largest and most influential state universities in the country, offer a full range of liberal arts and professional programs at both undergraduate and graduate levels. Today there are 106 land-grant colleges.

Frontier Schools

On the western frontier, settlers sought to build schools almost as soon as they established new towns. Congress, in fact, required territories to offer free public education to all before they could be considered for statehood. “Schools became important civic amenities that could draw settlers,” says historian Kathryn Sklar in the book *School*.

But frontier schools faced far different challenges than urban schools, chief among them an acute lack of teachers. Catherine Beecher, sister to Uncle Tom’s Cabin author Harriet Beecher Stowe, led a successful campaign to promote women teachers as a “civilizing force” in the West. These women faced the hardships of the frontier equipped with little more than their belief in the calling of education and a series of popular textbooks tailored for western schools, called McGuffey Readers. These textbooks interspersed lessons in reading and arithmetic with “moral tales” designed to build character.

Принцип «безкоштовної освіти з державним фінансуванням, але під місцевим контролем» укорінився в американському суспільстві.

Передача федеральних земель для створення коледжів

Закон Моррілла 1862 р., прийнятий під час Громадянської війни в США, використовував той самий механізм продажу державних земель для заснування коледжів, які готували б фахівців для сільського господарства та промисловості. Нині ці «ленд-грант коледжі», як їх називають за традицією, включають найбільші і найвпливовіші університети Штатів і готують як бакалаврів, так і магістрів з усіх можливих дисциплін. На сьогодні в США нараховується 106 «ленд-грант вишів».

Школи «Дикого Заходу»

На західних кордонах поселенці прагнули будувати школи, як тільки засновували нові міста. Більше того, Конгрес зобов’язав нові території надавати всім безкоштовну державну освіту, зробивши це умовою надання їм статусу штату. «Школи стали важливим суспільним надбанням, яке приваблювало поселенців», – пише історик Кетрін Склар у збірнику статей «Школа».

Але ці «прикордонні» школи зустрілися з геть іншими проблемами, ніж міські, і головною з них була гостра нестача вчителів. Кетрін Бічер, сестра авторки «Хатини дядька Тома» Гаррієт Бічер-Стоу, очолила успішну кампанію за визнання жінок-учителів «цивілізуючою силою» на Заході. Ці жінки стикалися з суворим життям прикордоння, озброєні лише вірою в освіту і серією популярних підручників, що випускалися спеціально для західних шкіл під назвою «Хрестоматії Макгаффі», в яких уроки читання і арифметики перемежовувалися повчальними історіями, призначеними для формування особистості.

Urban Immigrants

Public schools grew with the steady influx of immigrant schoolchildren, largely from Europe, but with significant populations of Chinese and Japanese on the West Coast and Mexicans and Latin Americans in the Southwest. Each of the successive waves of immigrants challenged not only the capacity but the aims and organization of the American educational system as it coped with unprecedented numbers of new students.

The challenge of assimilating and educating children from vastly different backgrounds and languages was especially acute in the major destination cities for immigrants — whether Irish, Germans, and Scandinavians in the mid-19th century, or eastern and southern Europeans in the peak immigration years of the 1890s through the 1920s.

Urban schools could be grim and overcrowded places, but as recounted in the Public Broadcasting Service (PBS) book *School*, “So powerful was the lure of education that on a day after a steamship arrived, as many as 125 children would apply to one New York school.”

Even so, estimates are that, with unrestricted child labor, only about 50 percent of children attended school at all, and the average period of time was five years.

The growth of public schools in this period was enormous — from 7.6 million students in 1870 to 12.7 million by the end of the 19th century. The United States, according to the book *School*, “was providing more schooling to more children than any other nation on earth.”

As scholar and educational historian Diane Ravitch writes in *School*: “The American school system’s readiness to provide social mobility to low-income students was truly remarkable; its efforts to assimilate newcomers into American society were largely successful.

These were the enduring accomplishments of the American public school.”

Міські іммігранти

Державні школи зростали в міру постійного припливу іммігрантів, в основному з Європи, але також значної кількості китайців і японців на Західному узбережжі та мексиканців і латиноамериканців на Південному Заході країни. Кожна наступна хвиля іммігрантів кидала виклик не тільки можливостям, але й цілям та організації американської системи освіти, яка намагалася впоратися з безпрецедентною кількістю нових учнів.

Проблема асиміляції і навчання дітей з дуже різних верств суспільства і мовних середовищ — будь то ірландці, німці і скандинави в середині 19-го століття або вихідці з країн Східної та Південної Європи на піку імміграції з 1890-х по 1920-ті роки — була особливо гострою у великих містах, де осідали іммігранти.

Міські школи були похмурими й переповненими, і все ж, як розповідається у збірнику статей «Школа», надрукованому Службою громадського мовлення (PBS), «принадність освіти була така велика, що в будь-який день відразу після прибуття пароплава з іммігрантами в одну нью-йоркську школу могло записатися до 125 дітей».

Проте, за деякими оцінками, за відсутності обмежень на дитячу працю тільки близько 50 відсотків дітей взагалі відвідували школу, і середній термін навчання становив п’ять років.

Зростання числа державних шкіл у цей період був величезним — з 7,6 млн учнів у 1870 р. до 12,7 млн до кінця 19 ст.

Сполучені Штати «надавали шкільну освіту в більшому обсязі і більшій кількості дітей, ніж будь-яка інша країна світу».

Як пише дослідниця історії освіти Даян Равіч у збірнику статей «Школа», «готовність американської шкільної системи забезпечити соціальну мобільність учням з бідних сімей була воістину видатною; її зусилля з асиміляції новоприбулих в американське суспільство були значною мірою успішними. Це були неминущі досягнення американської державної школи».

EDUCATION FOR ALL

By the mid-20th century, the ideal of universal education from kindergarten through high school had become a reality for substantial numbers of Americans.

But certainly not for all, especially the nation's racial minorities.

Segregation

The largest exception to the growing inclusion of U.S. public education was African Americans. Before the U.S. Civil War (1861-1865), southern slaves not only had little access to education but could be punished for learning to read.

With the end of slavery, black Americans in the South lived largely segregated lives.

Education was no exception, despite the establishment of schools by the Freedmen's Bureau and others to meet the demand for what black educator Booker T. Washington called "an entire race trying to go to school."

Segregated schools, upheld in an 1896 Supreme Court decision under the doctrine of "separate but equal," became the practice in 17 southern and border states into the 20th century.

Even so, estimates are that black literacy in the decades following the Civil War jumped from 5 percent to 70 percent.

Outside of the South, the principal issue was one of population and housing patterns that resulted in de facto segregation of black and white students. As urban areas became concentrated with African Americans, city school systems developed into predominantly minority enclaves surrounded by largely white suburban schools

ОСВІТА ДЛЯ ВСІХ

До середини 20-го століття ідеал загальної освіти від підготовчого класу до старших класів середньої школи став реальністю для значної кількості американців.

Але, звичайно, не для всіх, і особливо це стосувалося расових меншин.

Сегрегація

Найбільшим винятком з дедалі ширшого охоплення державною освітою були афроамериканці. До Громадянської війни (1861-1865) у південних штатах раби не тільки мали вкрай обмежений доступ до освіти, але й могли бути покарані за те, що навчилися читати.

Після скасування рабства чорні американці на Півдні вели в основному ізольоване життя. Освіта не була винятком, незважаючи на створення шкіл Бюро у справах звільнених та іншими організаціями для задоволення попиту на те, що чорний педагог Букер Т. Вашингтон назвав «спробами цілої раси сісти за парту».

Роздільні школи, затверджені рішенням Верховного Суду 1896 р. відповідно до доктрини «окремі, але рівні», стали практикою в 17 південних і прикордонних штатах до початку 20-го століття. Проте за десятиліття після Громадянської війни письменність серед афроамериканців стрімко зросла – за деякими оцінками, з 5 до 70 відсотків.

За межами Півдня основною проблемою було роздільне проживання, яке призвело до фактичної сегрегації чорних і білих студентів. У міру зростання концентрації афроамериканського населення в містах шкільні системи цих районів перетворилися на анклав меншин, оточені переважно білими приміськими школами.

BROWN V. BOARD OF EDUCATION

African Americans challenged segregation throughout the nation's history with little success until school integration became central to the civil rights movement of the 1950s and 1960s.

In 1950, after years of careful preparation, the nation's oldest civil rights organization, the NAACP (National Association for the Advancement of Colored People) recruited 13 black parents in Topeka, Kansas, who attempted to enroll their children in their local schools. The NAACP sued when they were turned away, and by the time the Brown v. Board of Education case reached the Supreme Court, it had been consolidated with similar cases from three other states and the District of Columbia.

In a unanimous 1954 decision, the Court declared, "Separate educational facilities are

БРАУН ПРОТИ РАДИ З ОСВІТИ

Афроамериканці боролися із сегрегацією протягом усієї історії країни, але успіхи цієї боротьби були незначні, доки шкільна інтеграція стала головним елементом руху за громадянські права 1950-х і 1960-х рр.

У 1950 р., після багатьох років ретельної підготовки, найстаріша в країні організація із захисту громадянських прав НААСР (Національна асоціація поліпшення становища кольорових людей) прийняла в свої лави 13 чорних батьків у м. Топіка, штат Канзас, які спробували записати своїх дітей в місцеві школи. Коли вони отримали відмову, НААСР подала до суду, і на той час, коли справа Браун проти Ради з освіти дійшла до Верховного суду, вона була об'єднана з аналогічними справами з трьох інших штатів і округу Колумбія.

В одностайному рішенні 1954 р. Суд заявив: «Роздільні навчальні заклади є нерівними за

inherently unequal.”

Kansas and other border states complied with the decision, but the South defied the Court in a campaign called “massive resistance” that resulted in an ongoing confrontation between the state and federal governments.

The integration of Little Rock Central High School in Arkansas in 1957 required the dispatch of U.S. Army soldiers, and when black student James Meredith enrolled in the University of Mississippi, it triggered widespread rioting. Southern resistance to school integration didn’t end in many parts of the South until the years following passage of the Civil Rights Act of 1964 and the Voting Rights Act of 1965 under President Lyndon Johnson.

Equally important to the cause of integration was the first significant infusion of federal funds into public education through Title I of the Elementary and Secondary School Act of 1965, which has since provided billions of dollars in aid to school districts with poor and disadvantaged children. Only schools that could demonstrate that they didn’t practice racial discrimination were eligible for Title I funding.

Racial imbalances persist in many public schools, however, as a result of residential patterns and the concentration of minorities in urban areas. An ongoing study by Harvard University has found that racial segregation has increased in a number of states with high minority populations, affecting many poorer Hispanic students as well as African Americans.

By contrast, Asian Americans are the minority group most likely to attend racially mixed schools.

The lesson is that although American education remains committed to principles of equality, it often falls short of that goal in practice.

своєю суттю».

Канзас та інші прикордонні штати виконали це рішення, але Південь кинув виклик Суду в ході кампанії «масового опору», яка призвела до тривлої конфронтації між урядами штатів і федеральним урядом.

Інтеграція Центральної середньої школи Літл-Року в Арканзасі 1957 р. потребувала відправки солдатів армії США, і коли афроамериканець Джеймс Мередіт вступив до університету Міссісіпі, це викликало масові заворушення. Спротив південців інтеграції в школі не припинявся в багатьох частинах Півдня ще багато років після прийняття Закону про громадянські права 1964 р. і Закону про виборчі права 1965 р. за президента Ліндона Джонсона.

Не менш важливим для справи інтеграції було перше значне вкладення федеральних коштів у державну освіту відповідно до Розділу I Закону про початкову та середню школу 1965 р., який відтоді надав мільярди доларів на допомогу шкільним округам з дітьми з бідних і незаможних родин. Право на це фінансування мали лише ті школи, які могли довести, що в них відсутня расова дискримінація.

Однак у багатьох державних школах зберігаються расові диспропорції, обумовлені особливостями проживання і концентрацією меншин у міських районах. Проведене нещодавно Гарвардським університетом дослідження показало, що расова сегрегація посилилася в ряді штатів з великою кількістю жителів, що належать до меншин, негативно позначившись на багатьох іспаномовних учнях з малозабезпечених сімей, а також на афроамериканцях.

Навпаки, американці азійського походження є меншістю, яка з найбільшою ймовірністю буде відвідувати школи зі змішаним у расовому відношенні контингентом учнів.

Урок полягає в тому, що, хоча американська освіта й надалі додержує принципів рівності, на практиці вона часто не досягає цієї мети.

Bilingual Education and Assimilation

The legacy of Brown and its principle of equal access for all served as a model for other racial minorities, as well as for women and the disabled.

Hispanics often found themselves in segregated, poor schools, and, in fact, a little-known 1947 court decision ended separate schools for Spanish-speaking students in California.

The language question remained, however: whether to place students in English immersion programs or in bilingual classes where students continue to use their native language, typically Spanish, while also learning English.

The question of bilingual education is an old one and reflects a continuing debate over whether the United States should be seen primarily as a melting pot, emphasizing a common identity, or as a mosaic, with clearly defined cultures and backgrounds.

Bilingual proponents contend that students can keep up academically in their native language and transition to regular classes when they have learned English. Advocates for English argue that a bilingual approach only slows down mastery of English and prevents students from joining the mainstream culture.

Many school districts adopted bilingual approaches in the 1960s and 1970s, but their popularity has waned along with lack of funding. In recent years, the typical pattern is to designate students as “English Language Learners” and place them in regular English classes, supported by specialists in teaching English as a second language. About 3.7 million, or 8 percent of all students, receive special English language services, according to the U.S. Department of Education.

Двомовна освіта та асиміляція

Спадщина справи «Браун проти Ради з освіти» та принцип рівного доступу для всіх послужили прикладом для інших расових меншин, а також для жінок і людей з інвалідністю.

Латиноамериканці часто опинялися в сегрегованих, бідних школах, і, по суті, кінець сегрегованим школам для іспаномовних учнів у Каліфорнії поклало маловідоме рішення суду 1947 р.

Однак мовне питання залишилося, а саме: навчати учнів методом занурення (з використанням у класі тільки англійської мови) або дозволити учням на двомовних заняттях користуватися рідною мовою (як правило, іспанською), одночасно вивчаючи англійську.

Питання про двомовну освіту є давнім і відображає нескінченні суперечки про те, чи слід розглядати Сполучені Штати в першу чергу як плавильний котел, в якому народжується загальна ідентичність, або як мозаїку різних культур і національних особливостей.

Прихильники двомовності стверджують, що школярі можуть продовжувати навчання рідною мовою і переходити на звичайний формат занять, коли достатньою мірою вивчать англійську. Захисники англійської мови навчання стверджують, що двомовний підхід тільки уповільнює оволодіння англійською та долучення до культури «мейнстріму».

У 1960-х і 1970-х рр. багато шкільних округів прийняли двомовний підхід, але його популярність пішла на спад разом зі зменшенням фінансування. В останні роки типовою моделлю є позначати учнів як «таких, що вивчають англійську мову» та вчити їх у рамках звичайних занять з англійської мови за підтримки викладачів англійської як другої мови. За даними Міністерства освіти США, близько 3,7 млн, або 8 відсотків усіх учнів, отримують спеціальні послуги з вивчення англійської мови.

Women and Title IX

The campaign for equal rights for women in education focused primarily on colleges and universities. The result was Title IX, a 1972 amendment to the Higher Education Act that banned discrimination on the basis of gender in higher learning. As a result, women's enrollment in traditionally male professional programs such as medicine, law, and engineering increased markedly.

The most public controversy over Title IX, however, has concerned athletes and whether the law unfairly harmed men's collegiate sports programs. The issue has been a subject of furious debate in political and sports circles. Proponents cite the profound impact of Title IX in opening up academic as well as athletic opportunities for girls and women. Opponents argue that the law has become little more than a quota system that harms the interests of both men and women.

Mainstreaming

Advocates for disabled and "special needs" students also drew upon the model of the civil rights movement to call for fuller inclusion of these students in regular classrooms and school activities, a process termed "mainstreaming." They argue that studies show that placing physically and mentally disabled students in regular classes for at least part of the day results in higher academic achievement, greater self-esteem, and improved social skills.

A 1975 law, now known as the Individuals With Disabilities Education Act, calls for all children with disabilities to receive "a free appropriate public education." The law requires schools to prepare an individual education plan, or IEP, for each disabled child and to place the child in the least

Жінки та Розділ IX

Кампанія за рівні права жінок у сфері освіти була орієнтована в першу чергу на коледжі та університети. Результатом став Розділ IX, поправка 1972 р. до Закону про вищу освіту, що забороняє дискримінацію за ознакою статі у вищих НЗ. Як наслідок помітно зросла кількість жінок, що вивчають такі традиційно чоловічі дисципліни, як медицина, юриспруденція та інженерна справа.

Наймасштабніша суперечка, пов'язана з Розділом IX, стосувалася спортсменів і того, чи не позначився цей закон негативно на спортивних програмах вишів для чоловіків.

Це питання стало предметом запеклих дебатів у політичних і спортивних колах. Прихильники кажуть, що Розділ IX по суті відкрив широкі можливості для дівчат і жінок у навчанні та спорті. Противники стверджують, що закон став не більше ніж системою квот, яка завдає шкоди інтересам як чоловіків, так і жінок.

Включення в загальний процес

Захисники прав учнів з інвалідністю та «особливими потребами» (цей термін сьогодні є застарілим) також використовували модель руху за громадянські права, щоб спонукати до повнішого включення цих учнів у звичайні навчальні заняття та різні шкільні заходи. За їхніми твердженнями дослідження показують, що присутність учнів з особливостями фізичного і розумового розвитку на звичайних заняттях, принаймні, частину дня, призводить до кращої успішності, підвищення самооцінки і вдосконалення соціальних навичок.

Закон 1975 р., нині відомий як Закон про освіту осіб з інвалідністю, закликає дати всім дітям з інвалідністю «належну безкоштовну державну освіту». Закон вимагає, щоб школи складали індивідуальний план навчання для кожного учня з інвалідністю і створювали для таких дітей у класі найменш обмежувальні умови, які тільки

restrictive classroom settings possible.

The law has enjoyed widespread support, although the costs of implementation have grown rapidly. Much of the overall increase in spending for public education in recent years can be attributed to the costs associated with providing an accessible, equitable education for children and adolescents with physical and mental disabilities.

According to recent figures, U.S. public schools are educating about 6.1 million special-needs children. The most common learning disability is speech and language impairment, but special needs can include disabilities as a result of mental retardation, emotional disturbance, or physical problems.

Native American Schools

One of the few exceptions to the direct involvement of the federal government in education is that of Native Americans. The federal administration of Indian schools reflects the special relationship between the government and the semi-sovereign tribes of American Indian and Native Alaskan peoples that is embodied in both laws and treaties.

The first exposure of American Indians to formal schooling often came through missionaries and church schools, where the emphasis was less upon academic instruction than religious conversion and becoming westernized in manner and dress.

As the frontier moved west in the 19th century, many of these church-run schools were gradually replaced by those operated by the federal government's Bureau of Indian Affairs.

The policy of these schools was to assimilate Native Americans into the mainstream by forcibly stripping them of their tribal culture.

можливі.

Закон отримав широку підтримку, хоча вартість його реалізації швидко зросла. Значну частину загального збільшення витрат на державну освіту останнім часом можна пояснити витратами, пов'язаними із забезпеченням доступної і справедливої освіти для дітей і підлітків з особливостями фізичного і розумового розвитку.

Згідно з останніми даними, у державних школах США навчається близько 6,1 млн дітей з інвалідністю. Найпоширенішою проблемою є порушення сприйняття мови і мовлення, але особливі потреби можуть включати в себе і інвалідність у результаті затримки розвитку, емоційних розладів або фізичних відхилень.

Школи для корінних американців

Одним з небагатьох винятків з прямої участі федерального уряду в справах освіти є школи для корінних американців. Федеральне управління шкіл для індіанців відображає особливі стосунки уряду країни та частково суверенних племен американських індіанців і корінних народів Аляски, закріплені як у законодавстві, так і в угодах.

Перше знайомство американських індіанців з офіційною шкільною освітою нерідко відбувалося за посередництвом місіонерів і церковних шкіл. При цьому наголос робився не стільки на навчання, скільки на навернення в християнство і прийняття західних стандартів у поведінці та одязі.

У міру просування кордону на захід у 19-му столітті багато з цих церковних шкіл поступово замінювалися школами, що підпорядковувалися Бюро федерального уряду у справах індіанців.

Політика цих шкіл полягала в тому, щоб асимілювати корінних американців, включити їх «в основний потік», насильно позбавивши їхньої власної культури. Багато індіанців отримували

Many Indians were educated in boarding schools, often far from home, where they had their hair cut and their native clothes replaced and they were forbidden to speak their own languages. The most prominent of these boarding schools was the Carlisle School in Pennsylvania.

A 1928 report spotlighting failures and abuses in Indian education led to reforms and increased financial aid known as the Indian New Deal. Later, the civil rights movement sparked a parallel Indian rights movement. Over decades, the federal government reversed policy and established an educational system that seeks to provide modern skills and knowledge while preserving the traditions and culture of Native American peoples.

Today the Bureau of Indian Education administers 184 elementary and secondary schools, along with 24 colleges. These schools are located on 63 reservations in 23 states across the United States, serving approximately 60,000 students who represent 238 different tribes.

освіту далеко від дому, у школах-інтернатах, де їм стригли волосся, міняли одяг на європейський і забороняли розмовляти рідною мовою. Найвідомішим з таких інтернатів була школа Карлайл у Пенсільванії.

Доповідь 1928 р., що виявила хиби і зловживання в освіті для індіанців, призвела до реформ і збільшення фінансової допомоги, що отримало назву «індіанський Новий курс». Пізніше загальнонаціональний рух за громадянські права викликав до життя паралельний рух за права індіанців. Протягом наступних десятиліть федеральний уряд змінив політику та створив систему освіти, яка прагне навчати сучасних навичок та знань, зберігаючи при цьому традиції та культуру корінних американських народів.

Сьогодні Бюро освіти для індіанців керує діяльністю 184 початкових та середніх шкіл і 24 коледжів. Ці НЗ є в 63 резерваціях у 23 штатах по всій території США і налічують близько 60 тисяч учнів, що представляють 238 різних племен.

STRUCTURE OF U.S. EDUCATION

For someone from another country, the U.S. educational system understandably appears large and varied, even chaotic. Within this complexity, however, American education reflects the history, culture, and values of the changing country itself. From a broad perspective, the American educational system can be characterized by its large size, organizational structure, marked decentralization, and increasing diversity.

Schools in the United States — public and private, elementary and secondary, state universities and private colleges — can be found everywhere, and the United States continues to operate one of the largest universal education systems in the world. More than 75 million children and adults were enrolled in U.S. schools and colleges in the 2005-2006 academic year, according to the National Center for Education Statistics. Another 6.8 million were employed as teachers, teaching kindergarten through college.

In addition, more than a million preschool children from low-income families, usually ages three and four, attend Head Start programs designed to provide learning, social development, and nutrition programs to ensure that these preschoolers will be ready for school at age five or six.

Public school enrollments grew exponentially during the post-World War II “baby boom” generation (usually defined as those born from 1946 to 1964). After a drop-off in the 1980s, enrollments have rebounded strongly, largely as a result of growing Hispanic populations, according to the latest U.S. Census Bureau reports.

СТРУКТУРА ОСВІТИ У США

Для когось з іншої країни система освіти США зі зрозумілих причин здається громіздкою і строкатою, навіть хаотичною.

Проте в рамках цієї складності американська освіта відбиває історію, культуру та цінності нашої мінливої країни.

На ширший погляд американську систему освіти найбільше характеризують її масштаб, організаційна структура, помітна децентралізація і дедалі більше розмаїття.

Школи в Сполучених Штатах – державні і приватні, початкові та середні, університети штатів і приватні коледжі – є скрізь, і вони утворюють найбільшу, як і раніше, систему загальної освіти у світі. За даними Національного центру статистики освіти, у 2005/2006 навчальному році (НР) у школах і вишах США навчалось понад 75 млн дітей і дорослих. Ще 6,8 млн осіб працювали там як педагоги – від вихователів підготовчих класів до університетських професорів.

Крім того, більше мільйона дошкільнят з сімей з низьким доходом, зазвичай у віці 3-4 років, відвідують заняття за програмою Head Start («Ривок на старті»), які покликані дати їм первинне навчання, соціальні навички та правильне харчування і таким чином забезпечити, щоб ці малюки були готові до школи у віці 5 або 6 років.

Кількість учнів державних шкіл зростала в геометричній прогресії після Другої світової війни, в епоху «бебі-буму» (так називають покоління народжених у 1946-1964 роках). Згідно з останніми звітами Бюро перепису населення США, після різкого падіння в 1980-х роках кількість учнів потім знову сильно збільшилася, в основному як наслідок зростання латиноамериканського населення.

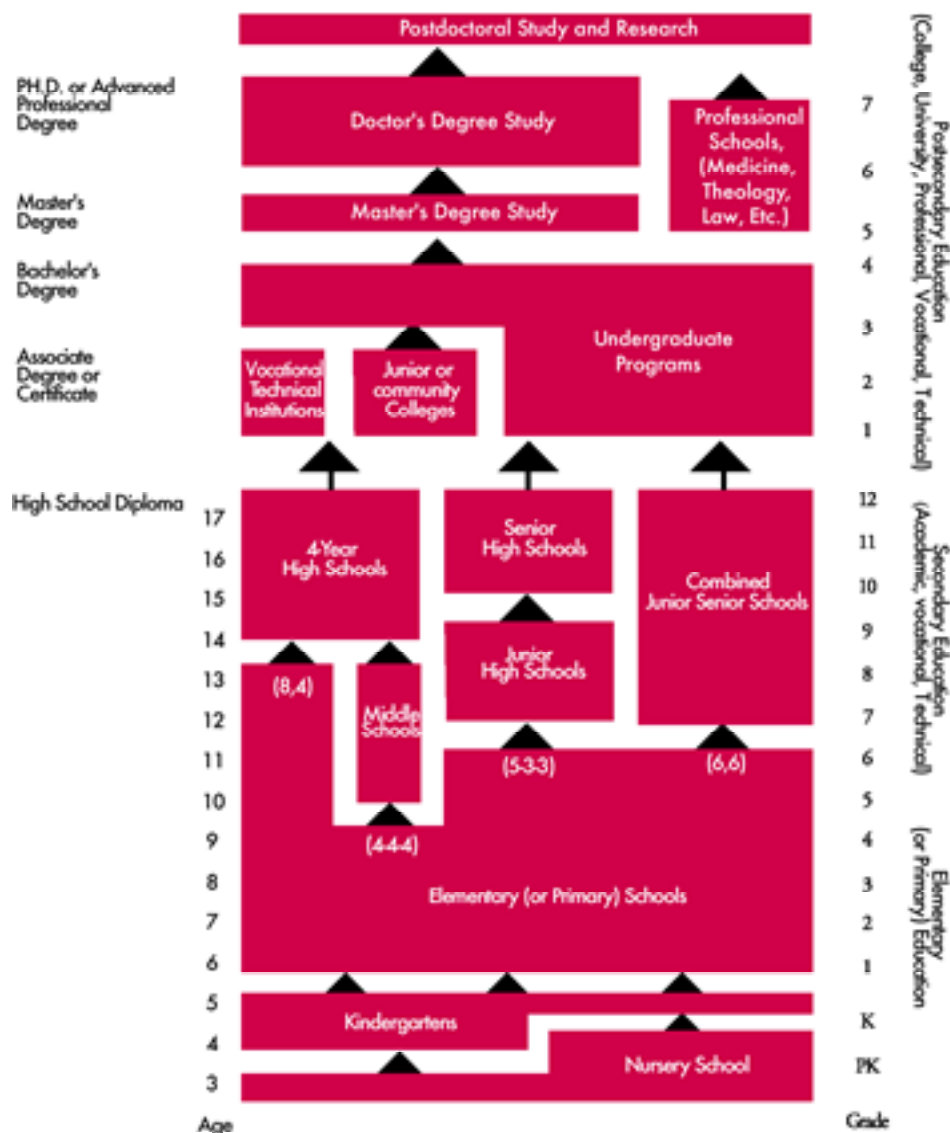
The U.S. educational system today comprises almost 96,000 public elementary and secondary schools, plus more than 4,200 institutions of higher learning, ranging from small, two-year community colleges to massive state universities with undergraduate and graduate programs in excess of 30,000 students.

Сьогодні система освіти США включає майже 96 тис. державних початкових і середніх шкіл, а також понад 4200 вишів, починаючи від невеликих дворічних місцевих коледжів і закінчуючи великими університетами штатів з програмами бакалаврату та магістратури, в яких навчається понад 30 000 студентів.

The nation's total expenditures for education stand at approximately \$878 billion a year.

Загальні витрати країни на освіту дорівнюють приблизно 878 млрд дол. на рік.

Рис. 1: Структура освіти у Сполучених Штатах

Source: 2003 Digest of Education Statistics, Figure 1 (Washington, D.C.: U.S. Department of Education, NCES, 2004). Note: Adult education programs, while not separately delineated above, may provide instruction at the elementary, secondary or higher education levels. Chart reflects typical patterns of progression rather than all possible variations. Numbers in parentheses represent the number of years spent in elementary and secondary schools, depending on the path being followed.

Источник: Сборник статистических данных об образовании за 2003 год. Диаграмма 1 (Вашингтон, округ Колумбия. Министерство образования США, NCES, 2004). Примечание: Образовательные программы для взрослых, хотя и не описанные выше отдельно, могут предусматривать обучение на уровне начального, среднего или высшего образования. Диаграмма отражает типичные закономерности прогрессии, а не все возможные вариации. Цифры в скобках обозначают количество лет, проведенных в начальной и средней школе, в зависимости от выбранного пути.

EARLY CHILDHOOD EDUCATION

Early childhood education (preprimary) in the United States comes in a variety of forms, including nursery school, preschool, day care centers, prekindergarten and kindergarten. It also includes Head Start, a federally funded child development program that serves low-income children. Free Head Start programs are offered for 3- and 4-year-old children from low-income families.

The Early Reading First program provides federal funds to enhance instructional content in early childhood education settings, thus helping to ensure that children start kindergarten with the language and literacy skills needed for later academic success. Overall, 64 percent of 3- to 5-year-olds are enrolled in early childhood education and 52 percent of these children attend full-day programs.

ДОШКІЛЬНА ОСВІТА

Дошкільна освіта в Сполучених Штатах існує в різних формах, включаючи різні варіанти дитячого саду, дошкільні заклади, центри денного догляду за дітьми, підготовчий дошкільний клас, «нульовий» клас тощо. Дошкільна освіта також включає в себе Head Start («Ривок на старті») – фінансовану з федерального бюджету програму розвитку для дітей з сімей з низькими доходами. Для дітей у віці 3-4 років з малозабезпечених сімей пропонуються безкоштовні програми початкової освіти.

У рамках програми «Перше читання в ранньому віці» надаються федеральні кошти на поглиблене навчання в установах дошкільної освіти, з тим, щоб діти приходили в дитячий сад у віці 5 років з навичками володіння мовою і читання, необхідними для подальшої успішності в школі. В цілому, 64 відсотки дітей у віці від 3 до 5 років охоплені дошкільною освітою, з них 52 відсотки відвідують програми повного дня.

The majority of 5-year-olds attend free public kindergartens.

Most public elementary schools offer free kindergarten education, and the average class size is 20 students. Almost all public school kindergartens report that teachers read stories aloud to the children each day. The majority also arrange for the students to engage each day in running, climbing and other motor skill activities; language development, dramatic play, arts, crafts and music; and free play.

For more information on Head Start, see www.headstartinfo.org/index.htm.

Більша частина п'ятирічних дітей починають навчання в державній школі з безкоштовного підготовчого класу.

Більшість державних початкових шкіл пропонують безкоштовну освіту в «підготовчому класі», середній розмір класу становить 20 дітей. Майже всі підготовчі класи державних шкіл повідомляють у своїх звітах, що викладачі щодня читають дітям казки вголос. У більшості таких дитячих садків організовані також щоденні заняття бігом, скелелазінням та іншими видами рухових навичок; розвиток мови, дитячий театр, образотворче мистецтво, ручна праця, музика; різні ігри.

Для отримання додаткової інформації про програму Head Start див. www.headstartinfo.org/index.htm.

K-12 Organization

School attendance is compulsory for students through age 16 in most states. Children generally begin elementary school with kindergarten (K) at age five and continue through secondary school (grade 12) to age 18. Typically, the elementary school years include kindergarten through grades five or six, and at some schools through grade eight. Secondary schools — known as high schools in the United States — generally include grades nine through 12.

Fifty years ago, elementary school students typically moved immediately to high school, or they attended junior high school for grades seven and eight or grades seven, eight, and nine. During the past 30 years, however, junior high schools have been largely replaced with middle schools configured for grades six through eight, or roughly for the same grades as junior high. Estimates are that 20 million young people, ages 10 to 15, attend middle schools today. As Minnesota principal Mark Ziebarth

Організаційна структура K-12

У більшості штатів відвідування школи є обов'язковим до 16 років включно. Початкова школа, як правило, починається з підготовчого класу (K – kindergarten, букв. «дитячий садок») у 5 років, середня закінчується у 18 років (12-й клас).

Початкова школа зазвичай включає підготовчий і 5 або 6 класів, у деяких школах – 8 класів. Середня школа, звана в Сполучених Штатах «старшою» («хай-скул»), найчастіше включає класи з 9-го по 12-й.

П'ятдесят років тому учні початкової школи, як правило, відразу ж переходили в середню («хай-скул») або відвідували «молодшу середню школу» (7-й та 8-й або з 7-го по 9-й класи). Однак за останні 30 років «молодшу середню школу» в більшості випадків замінили просто «середньою» (класи з 6-го по 8-й, тобто приблизно ті самі, що і в «молодшій середній школі»). За оцінками, сьогодні 20 млн підлітків від 10 до 15 років відвідують середні школи.

Директор однієї зі шкіл Міннесоти Марк Зібарт так описав різницю між цими двома підходами:

described the difference between the two approaches, “A junior high school program is designed to mirror a traditional high school program for students at a younger age. It has a similar schedule to the high school and classes are arranged by departments. Middle schools are designed to provide a forum to meet the special needs of adolescents.”

Team teaching and flexible block scheduling, rather than set 45- or 50-minute classes, are characteristic of middle schools.

These schools also place emphasis on small groups, on an interdisciplinary approach to subject matter, and on special projects that can engage 10- to 15-year-olds, who, say the National Middle School Association, “are undergoing the most rapid intellectual and developmental changes of their lives.”

The large contemporary high school, offering a broad menu of academic and elective courses for students ages 14 to 18, became a fixture in American education by the mid-20th century.

High school students also can choose from a host of clubs, activities, athletics, work-study arrangements, and other extracurricular activities.

Based on grades and tests, students can take advanced academic courses or more general or vocational classwork.

Through most of the 20th century, high schools were consolidated into larger units to offer wider class choices to more and more students.

The rural country school almost disappeared, replaced by countywide high schools. In cities, it was not uncommon for large school campuses to hold as many as 5,000 students with both college-oriented

«Програма молодшої середньої школи розроблена таким чином, щоб відображати традиційну програму ‘хай-скул’ для учнів більш юного віку. Вона має той самий розклад, як і ‘хай-скул’, і заняття організуються викладачами, організовані в секції за профільними предметами. Середні школи структуровано таким чином, щоб відповідати особливим потребам підлітків».

Для середніх класів школи характерні групове навчання (кілька викладачів ведуть один предмет, проводять заняття по черзі або спільно) і гнучкий розклад блоками замість 45- або 50-хвилинних уроків. Учнів ділять на невеликі групи і приділяють особливу увагу міждисциплінарному підходу і спеціальним проектам, в яких можуть брати участь діти у віці 10-15 років, оскільки, за словами Національної асоціації середніх шкіл, це той період, коли вони «проходять через найшвидші зміни інтелекту і розвитку у своєму житті».

До середини 20-го століття велика сучасна середня школа («хай-скул»), що пропонує широкий вибір навчальних і факультативних курсів для учнів у віці від 14 до 18 років, стала невід’ємною частиною американської освіти. Старшокласники також можуть вибирати з безлічі клубів, групових занять, спортивних секцій, схем типу «робота і навчання» та інших позакласних заходів. Залежно від оцінок і результатів тестів, вони можуть вибрати курс викладання того чи іншого предмета за розширеною/перспективною програмою або більш загальні заняття, у т.ч. з професійно-технічним ухилом.

Протягом більшої частини 20-го століття старші класи шкіл об’єднувалися в більші одиниці, щоб можна було запропонувати ширший вибір предметів більшій кількості учнів. Сільська школа практично зникла, її замінили окружні середні школи.

У великій міській школі могло одночасно навчатися до 5000 учнів, причому програма включала як курси, орієнтовані на подальший вступ до вишу, так і більш «професійно-технічні»: у такій школі кожен міг знайти

and vocational courses that could appeal to just about everyone.

More recently, concerns over the caliber of education in such large schools has led to a call for the establishment of smaller schools with lower student-teacher ratios.

ELEMENTARY AND SECONDARY EDUCATION

Basic Information

Elementary (primary) and secondary education spans twelve academic years, or grades. However, the organization of elementary and secondary education varies among school districts and states. Generally, students spend from six to eight years in elementary education. Elementary education is followed by four to six years of secondary education. The last four years of secondary school are generally referred to as “high school.” Students normally complete high school by age 17 or 18. High school graduates who decide to continue their education may enter a technical or vocational institution, a two-year community or junior college, or a four-year college or university. Each of these educational levels is further described later.

All states require students to attend school, but the ages of compulsory attendance vary by state. Compulsory schooling ends by law at age 16 in 30 states, at age 17 in nine states, and at age 18 in 11 states plus the District of Columbia. U.S. public schools are tax-supported and free to students and their families.

Students borrow free textbooks from the school for the year, but they must bring their own paper and pencils from home. In most public schools, students are allowed to wear whatever clothing they like within broad

variant собі до душі.

Останніми роками лунають побоювання з приводу якості освіти в таких великих школах і, як наслідок, заклики до створення невеликих шкіл з меншою кількістю учнів на одного викладача.

ПОЧАТКОВА І СЕРЕДНЯ ОСВІТА

Основні відомості

Початкова та середня освіта охоплює 12 років навчання (класів). Однак організація початкової та середньої освіти відрізняється від округу до округу (шкільного) і від штату до штату. Як правило, діти проводять у початковій школі від шести до восьми років.

За початковим ідуть від чотирьох до шести років середньої освіти. Останні чотири роки середньої школи зазвичай називають «старшою школою» («хай-скул»). Середню школу зазвичай закінчують у 17 або 18 років.

Випускники середньої школи, які вирішили продовжити свою освіту, можуть вступити в технічний або професійний навчальний заклад, дворічний місцевий або неповний коледж або чотирирічний коледж або університет.

Кожен з цих рівнів освіти буде детально описаний нижче.

Усі держави вимагають, щоб учні відвідували школу, але вік обов'язкового відвідування варіює в залежності від штату. За законом обов'язкова шкільна освіта закінчується у віці 16 років у 30 штатах, у 17 років у дев'яти і в 18 років в 11 штатах і окрузі Колумбія. Державні школи США існують на надходження від податків і безкоштовні для учнів та їхніх сімей.

Учні отримують підручники від школи в користування, на рік, безкоштовно, але зошити і олівці повинні мати свої. Хоча в більшості державних шкіл учням дозволяється носити будь-який одяг, який їм до смаку (відповідно до

guidelines, while a small but growing number of public schools require uniforms. Boys and girls generally attend class together, although a small number of public schools do provide single-sex classes.

School Calendar and Daily Routine. In most states, the school year lasts 180 days. School begins in most districts in late August or early September and continues until June, and most school districts have a two-week break at the end of December and a one-week break in March or April. Generally, the school day runs from about 8 a.m. to 3 p.m.; however, daily schedules vary significantly from school to school.

Most elementary school students study in the same classroom all day with one teacher who teaches all subjects. The class may visit the gymnasium and library once or twice a week. Students have a daily lunch break of about 30 minutes. Most schools have one or two playground breaks, although playground time is being reduced or eliminated in a growing number of schools for a variety of reasons. In most elementary schools, daily instructional time is not divided into periods; instead, teachers decide how much time to spend teaching particular subjects based on students' learning needs and their own expertise.

The secondary school day usually consists of five to six instructional periods, with short breaks between periods.

Each secondary school student has a unique schedule and set of classes, which is determined by the parents, school counselor and student, based upon local graduation requirements and the student's interests, career goals and academic ability. Middle and secondary school teachers remain in their own classrooms throughout the day and teach specialized subjects rather than the whole curriculum. At the end of each period, every student moves to a different classroom depending on his or her own

загальноприйнятих правил), невелике, але зростаюче число державних шкіл вимагають носіння форми. Хлопці й дівчата, як правило, відвідують заняття разом, і лише невелика кількість державних шкіл проводять окремі заняття. Шкільний календар і розпорядок дня. У більшості штатів навчальний рік триває 180 днів. Школа починається в більшості округів наприкінці серпня або на початку вересня і триває до червня. У більшості шкільних округів наприкінці грудня оголошуються двотижневі, а в березні або квітні – тижневі канікули. Як правило, навчальний день триває приблизно з 8 ранку до 3 години дня; однак розпорядок дня значно відрізняється від школи до школи.

Більшість учнів початкової школи весь день проводить в одному класі з одним учителем, який викладає всі предмети.

Клас може відвідувати спортзал та бібліотеку один або два рази на тиждень. Щоденна обідня перерва становить близько 30 хвилин.

У більшості шкіл є одна або дві перерви для ігор на майданчику, хоча все більше шкіл скорочує або взагалі скасовує час для ігор з цілого ряду причин.

У більшості початкових шкіл навчальний час протягом дня не поділено на уроки, і вчителі самі вирішують, скільки часу приділити викладання того чи іншого предмета виходячи з потреб учнів і свого викладацького досвіду.

Навчальний день у середній школі зазвичай складається з п'яти-шести уроків з короткими перервами між ними. У кожного учня середньої школи є унікальний розклад і набір занять, які визначаються батьками, шкільним консультантом і самим учнем виходячи з місцевих вимог до випуску та інтересів учня, його майбутніх цілей і академічних здібностей. Вчителі середніх та старших класів залишаються у своїх кабінетах протягом усього дня і викладають тільки свій предмет, а не всю навчальну програму. Після кожного заняття кожен учень переходить в інший кабінет у

schedule.

Students generally eat lunch in the school cafeteria. Some students bring their lunch from home, and others purchase their meals at school. About a third of U.S. students—those from low-income families—receive free or reduced-price breakfast and/or lunch each day, paid for by the federal government. For more information on the federal programs that provide school meals, see www.fns.usda.gov/cnd.

Student Transportation.

For students attending schools located beyond walking distance from their homes, transportation via school bus is generally provided free of charge by the school district. More than half of U.S. public elementary and secondary students use this service to travel to and from school each day. Many parents drive their children to school, while many students age 16 and older drive themselves.

Extracurricular Activities.

Many schools, especially at the secondary level, sponsor activities such as sports, clubs, performing arts and community service opportunities. In some school districts, prospective graduates are encouraged or required to perform a prescribed number of hours of community service.

Curriculum

States set broad curriculum guidelines for what students should know and be able to do. School districts or schools generally select textbooks, adhering to state guidelines. Within these guidelines, schools, and even individual teachers, are generally expected to determine content details and the pace of instruction so that it is suited to the characteristics of students. Elementary schools do not generally assign students to

залежності від свого власного розкладу.

Учні зазвичай обідають у шкільній їдальні. Деякі приносять обід з дому, інші купують їжу в школі. Близько третини американських учнів-вихідців з малозабезпечених сімей отримують щоденний безкоштовний або пільговий сніданок і/або обід, оплачуваний федеральним урядом. Для отримання додаткової інформації про федеральні програми шкільного харчування, див. www.fns.usda.gov/cnd.

Шкільний транспорт.

Для учнів шкіл, розташованих поза пішої доступності від будинку, проїзд на шкільному автобусі, як правило, надається шкільним округом безкоштовно. Більше половини учнів державних початкових і середніх шкіл США щодня користуються цією послугою для поїздок до школи й назад. Багато батьків возять дітей до школи на автомобілі, але учні від 16 років часто мають водійські права і їздять на заняття самі.

Позакласні заняття.

Багато шкіл, особливо в старших класах, спонсорують такі види діяльності, як спорт, клуби, виконавське мистецтво та добровільна громадська робота. У деяких шкільних округах майбутніх випускників заохочують або зобов'язують виконувати запропоновану кількість годин громадських робіт на благо міста, району тощо.

Навчальний план

Уряд штату встановлює загальні керівні принципи навчальної програми щодо того, що повинні знати і вміти робити учні. Шкільні округи або школи зазвичай вибирають підручники, дотримуючись цих керівних принципів; школи і навіть окремі вчителі повинні, як правило, визначати деталі змісту і темп навчання так, щоб вони відповідали здібностям і можливостям учнів. Початкові школи найчастіше не розподіляють учнів до

specific teachers or classes based on their ability. However, within classes, teachers often set up reading or mathematics groups based on student achievement levels. Students in different achievement groups may receive differentiated assignments so that they can progress at an appropriate pace in mastering the class curriculum.

At the secondary school level, each student's coursework is generally composed of courses required for graduation—with requirements varying by district and state—and elective courses. As a statistical average, public high school students complete the following one-year-long courses between 9th and 12th grades: four years of English; four years of history or social studies; three years of mathematics; three years of science; two years of foreign language; two years of the arts; four years of vocational, technical or business education; one year of computer science; and two to three years of other subjects.

Most students graduate from high school at the age of 17 or 18. Some students graduate from school later because they have been retained in grade. Others drop out and return to school a year or two later, or drop out and decide to complete the General Educational Development (GED) certificate program, which is recognized in all states as the equivalent of a high school diploma.

Academic Standards and Student Assessment

Standards. During the 1990s, most states made significant gains in the use of standards to define educational inputs and desired outcomes. By 2001, almost all states, plus the District of Columbia, had developed and put in place academic standards that described what students should know and be able to do in mathematics, language arts, science and

конкретних вчителів або класів залежно від їхніх здібностей. Однак у рамках занять вчителі нерідко створюють групи з додаткового читання або математики залежно від рівня успішності учнів. Учні в різних групах успішності можуть отримувати диференційовані завдання, щоб просуватися в освоєнні навчальної програми класу у відповідному темпі.

На рівні середньої школи («хай-скул») навантаження кожного учня складається, як правило, з ряду курсів, необхідних для отримання атестату – вимоги варіюють у залежності від округу і штату – і декількох курсів на вибір. У середньому за статистикою учні державних середніх шкіл закінчують між 9 і 12 класами наступні річні курси: чотири роки англійської мови; чотири роки історії або суспільствознавства; три роки математики; три роки природничих наук; два роки іноземної мови; два роки образотворчого мистецтва; чотири роки професійної, технічної або ділової освіти; один рік інформатики; і два-три роки інших предметів.

Більшість учнів закінчують середню школу у віці 17 або 18 років. Деякі закінчують школу пізніше, бо були залишені на другий рік. Інші кидають навчання і повертаються через рік-два або кидають школу і вирішують виконати програму отримання сертифіката загальної освіти (GED), яка визнається у всіх штатах як еквівалент атестату середньої освіти.

Академічні стандарти та оцінка успішності

Стандарти. Протягом 1990-х років більшість штатів досягли значних успіхів у використанні стандартів для визначення ефективності інвестицій в освіту та отримуваних результатів. До 2001 р. майже всі держави та округ Колумбія розробили та впровадили академічні стандарти, в яких було роз'яснено, що студенти повинні знати та вміти робити в галузі математики, мовних мистецтв, природничих наук та соціальних наук.

social studies.

Most states also now have content standards that describe the body of knowledge that all students should know, and achievement standards that describe what level of performance is considered basic, proficient and advanced. (The exact terms used vary by school system.) Despite significant progress in setting academic standards, debate often takes place over whether standards are too high, too low, clear enough or sufficiently relevant.

Grading

Students receive classroom grades to describe their academic performance in each subject area. The grading system used is generally on a letter scale, with “A” being the highest and “F” being the lowest and representing failure. Letter grades are often converted into numeric “grade point averages” (“GPAs”)—especially at the secondary school level—to describe a student’s overall performance. In this case, A=4, B=3, C=2, D=1 and F=0, with a 4.0 grade point average indicating a perfect grade record. Grading generally assumes a starting point of 100, or perfect, and subtracts points for mistakes or poor-quality reasoning, rather than assuming a starting point of zero and adding points, as in some other grading systems. Typically, classroom teachers are entirely responsible for determining grades, basing their decisions on the quality of a student’s work, classroom test scores and level of participation.

Promotion

A student’s promotion to the next year of schooling is based primarily on his or her classroom grades. If a student’s grades are poor and the teacher believes that he or she is not ready to be promoted to the next grade, the student may be retained. Parents also generally play an important role in

У більшості штатів у даний час існують також стандарти змісту, якими встановлено обсяг знань, обов’язковий для всіх учнів, і стандарти успішності, які описують, який рівень успішності вважається базовим, середнім або вищим від середнього (конкретні використовувані терміни можуть відрізнятися в залежності від шкільної системи). Незважаючи на значний прогрес у встановленні академічних стандартів, нерідко виникають суперечки про те, чи не занадто вони завищені (занижені) і чи достатньо чітко сформульовані або актуальні.

Оцінювання.

Для відображення рівня знань з кожного предмета учні отримують класні оцінки. Використовувана система оцінок, як правило, заснована на літерній шкалі, де А є найвищим, а F – найнижчим балом.

Літерні значення часто переводяться в числові «середні бали» (GPA) для характеристики загальної успішності учня. Особливо часто це робиться в старших класах («хай-скул»). У цьому випадку A=4, B=3, C=2, D=1 і F=0; середній бал 4,0 є оцінкою «відмінно». Оцінювання зазвичай передбачає початкову точку 100 як максимальний бал, з якого віднімаються бали за помилки і неправильні відповіді, замість прийняти за початкову точку нуль і додавати бали, як у деяких інших шкільних системах оцінювання.

Як правило, класні керівники несуть повну відповідальність за виставлення оцінок, засновуючи свої рішення на якості роботи учня, результати тестів і активності в класі.

Переведення до наступного класу.

Рішення залежить у першу чергу від класних оцінок учня. Якщо вони погані і вчитель вважає, що учень або учениця не готові до переведення до наступного класу, його (її) можуть залишити на другий рік. Як правило, батьки також відіграють важливу роль у прийнятті такого рішення. Однак найчастіше залишають на

making such a decision. Students are most likely to be retained during the early grades of elementary school. Some states require students to pass an examination in order to graduate from secondary school. These examinations vary in content, format and rigor.

Student Achievement Testing

States administer tests on a regular basis to assess student performance at designated grade levels. One of the key factors determining the relevance of a state's testing regimen is its alignment with the state's academic content and achievement standards.

Achieving this alignment is often challenging due to the time and expense required. Some states use tests purchased from a commercial test developer, while others develop original test instruments that are specifically designed to measure state standards.

Another challenge is how to define and ensure test quality. For example, states must determine whether tests will primarily contain open-ended essay questions and mathematical problems, or multiple-choice questions.

The federal No Child Left Behind Act of 2001 (NCLB) requires states to test all students in reading and mathematics in grades 3–8 and at least once in high school. Science assessments will be required at least once during grades 3–5, 6–9, and 10–12 starting in the 2007–08 school year. Each state, school district and school is expected to make adequate yearly progress toward meeting state standards in these subject areas and to measure this progress for all students. Special focus is placed on the progress of students who are economically disadvantaged, are from racial or ethnic minority groups, have disabilities or have limited English proficiency.

The results of state-level tests do not

другий рік у початковій школі. У деяких штатах для закінчення середньої школи необхідно скласти іспити. Ці іспити розрізняються за змістом, форматом і строгістю правил.

Перевірка успішності.

Усі штати регулярно проводять тестування для оцінки успішності на певних етапах навчання. Одним з ключових факторів, що визначають доречність обраного режиму тестування, є його відповідність академічному змісту і стандартам успішності, прийнятим у штаті. Досягнення такої відповідності часто є складним завданням через витрати часу і коштів. Деякі штати використовують тести, придбані у комерційного розробника, тоді як інші розробляють оригінальні тестові методики спеціально для наявних штатних стандартів. Ще одна проблема полягає у визначенні та забезпеченні якості тестування. Наприклад, штат повинен визначити, чи будуть тести в основному містити відкриті теми для написання твору і математичні завдання або питання з декількома варіантами відповідей.

Федеральний закон 2001 р. «Школа без відстаючих» (NCLB) вимагає, щоб штати перевіряли всіх учнів з читання та математики в 3-8 класах і щонайменше один раз у старших класах. Починаючи з 2007/08 НР оцінювання успішності з природничих наук потрібно щонайменше один раз у 3-5, 6-9 та 10-12 класах. Очікується, що кожен штат, шкільний округ і школа будуть щорічно домагатися належного прогресу в досягненні стандартів штату з цих дисциплін і вимірювати цей прогрес для кожного учня. Особлива увага приділяється успішності учнів з малозабезпечених сімей, тих, що належать до расових або етнічних меншин, а також дітей з інвалідністю або обмеженим знанням англійської мови.

Результати тестування на рівні штату, як

generally affect an individual student's grades or promotion but instead are used to assess the educational quality in a school, a district or the entire state. In many communities, the media report the results of districts' or schools' performance on standardized measures.

National-level student assessment takes place through the National Assessment of Educational Progress (NAEP), which includes a random sample of U.S. schools and is designed to provide the public with information on the nation's progress in a number of subjects. NAEP does not provide scores for individual students or schools; instead, it offers results regarding subject-matter achievement, instructional experiences and school environment for populations of students (e.g., fourth-graders) and subgroups of those populations (e.g., female students, Hispanic students).

In 1988, the Congress passed legislation enabling NAEP to assess student performance also at the state level, and in 2002, NCLB added a requirement for state-level NAEP testing as a benchmark for the rigor of state assessment systems. Many schools also participate in international assessments to measure how well U.S. students perform in comparison to students in other countries.

For more information on NAEP, see <http://nces.ed.gov/nationsreportcard/>. For information on such international assessments, see <http://nces.ed.gov/surveys/international>.

правило, не впливають на оцінки або переведення в наступний клас окремого учня, але замість цього використовуються для оцінки якості освіти в школі, окрузі або в усьому штаті. У багатьох містах ЗМІ висвітлюють результати діяльності округів або шкіл на основі стандартизованих показників.

Оцінка учнів у масштабі всієї країни проводиться в рамках національної оцінки прогресу в галузі освіти (NAEP), яка включає випадкову вибірку шкіл США і призначена для надання громадськості інформації про прогрес шкільної освіти країни по ряду предметів. NAEP не надає оцінки для окремих учнів або шкіл; замість цього пропонуються результати, що стосуються успішності з предмета, якості навчального досвіду та шкільного середовища для окремих груп (наприклад, четвертокласників) і підгруп учнів у рамках цих окремих груп (наприклад, дівчаток, іспаномовних учнів).

У 1988 р. Конгрес прийняв закон, що дозволяє NAEP оцінювати успішність учнів і на рівні штату, а у 2002 р. закон NCLB додав вимогу до тестування NAEP на рівні штату в якості критерію строгості систем оцінки, використовуваних штатами. Багато шкіл беруть участь також у міжнародних програмах оцінювання, щоб знати, наскільки успішні американські учні в порівнянні з однолітками з інших країн.

Додаткова інформація про NAEP: <http://nces.ed.gov/nationsreportcard/>. Щоб дізнатися більше про міжнародні програми оцінювання, див. <http://nces.ed.gov/surveys/international>

School Choice

Public school districts generally assign students to particular schools based on place of residence, and those schools generally accept all students assigned to them.

Nonetheless, in an effort to provide parents with more options for their children, many state governments and public school systems expand school choice through options such as open enrollment programs, magnet schools, charter schools, virtual schools, dual enrollment programs, scholarship programs (“vouchers”) and tax credit/deduction programs.

Open enrollment programs allow parents the opportunity to choose from among all schools in their district, or even from among schools in other districts in their state.

Magnet schools are public elementary or secondary schools that offer a special curriculum capable of attracting substantial numbers of students of different racial and socioeconomic backgrounds.

Charter schools are public schools that provide enhanced parental choice and are

Вибір школи

Шкільні округи (системи державних шкіл) зазвичай розподіляють учнів по школах залежно від місця проживання, і ці школи, як правило, приймають усіх закріплених за ними учнів.

Проте, прагнучи зробити так, щоб батьки мали більше можливостей для своїх дітей, уряди багатьох штатів і системи державних шкіл розширюють потенційний вибір шкіл за допомогою таких опцій, як відкриті програми зарахування, «школи-магніти», «чартерні школи», віртуальні школи, програми подвійного зарахування, стипендіальні програми («ваучери») і програми податкових пільг/відрахувань.

Відкриті програми зарахування дають батькам можливість вибирати з усіх шкіл у своєму окрузі або навіть зі шкіл в інших округах свого штату.

«Школи-магніти» – так називають державні початкові або середні школи, які пропонують спеціальну навчальну програму, здатну охопити значну кількість учнів з різним расовим і соціальним походженням і достатком.

Чартерні школи – це державні школи, що надають батькам можливості більш широкої

exempt from many statutory and regulatory requirements.

In exchange for increased flexibility, charter schools are held accountable for improving student academic achievement. The objective is to replace rules-based governance with performance-based accountability.

Virtual schools are education organizations that provide online learning opportunities offering benefits and access to a broad range of students.

Dual enrollment programs give high school students the opportunity to attend college classes and receive both high school and postsecondary credit.

Scholarship programs, also known as “vouchers,” direct public education funding to parents in order to pay all or part of their child’s tuition at a school of their choice. Depending on the program, parents can choose from private schools—either secular or religious—and from public schools.

Tax credit/deduction programs reimburse education expenses fully or partially via tax relief. Tax credits or deductions may be available to individual or corporate taxpayers who contribute to scholarship-granting organizations, or to parent taxpayers to help pay for education-related costs, including private school tuition.

участі в шкільних справах і звільнені від багатьох законодавчих і нормативних вимог.

В обмін на підвищену гнучкість чартерні школи несуть відповідальність за підвищення успішності учнів. Мета полягає в тому, щоб замінити управління, засноване на виконанні правил, підзвітністю на основі результатів роботи.

Віртуальні школи – це освітні організації, які надають можливості онлайн-навчання, пропонуючи переваги і доступ широкому колу учнів.

Програми подвійного зарахування дають старшокласникам можливість відвідувати заняття в коледжі і отримувати за це бали на додаток до тих, що йдуть за шкільний курс.

Стипендіальні програми, також відомі як «ваучери», спрямовують державне фінансування освіти батькам, щоб повністю або частково оплатити навчання їхньої дитини в школі за їхнім вибором. Залежно від програми батьки можуть вибирати між приватними (світськими або церковними) і державними школами.

Програми податкових пільг/відрахувань повністю або частково відшкодовують витрати на освіту за рахунок податкових пільг. Податкові пільги або відрахування можуть бути доступні індивідуальним або корпоративним платникам податків, які вносять пожертви організаціям-грантодавцям, або платникам податків-батькам, щоб допомогти оплатити витрати на освіту дітей, зокрема, навчання в приватній школі.

Public Schools

Public school choice programs provide parents with additional options as to where to enroll their children. Although such programs have not been available everywhere, the proportion of public school children attending a chosen school (rather than the school assigned by their place of residence) has increased in recent years. In 2003, for example, 15 percent of public school students in grades 1–12 attended a school the family had chosen, up from 11 percent in 1993.

With the enactment of the No Child Left Behind Act in 2002, public school choice has taken on a new dimension. Now all children who attend Title I schools identified by their states as in need of improvement must be offered the option of transferring to another school in the district not identified for improvement. (Title I schools are those schools that receive federal funds under Title I of the Elementary and Secondary Education Act [ESEA]: Improving the Academic Achievement of the Disadvantaged. Title I supports programs to improve the academic achievement of children of low-income families; and currently about 55 percent of U.S. public schools receive funds under Title I.)

No Child Left Behind also provides eligible parents with the option to enroll their children in free tutoring programs through the supplemental educational services provisions of Title I. Low-income families whose children attend Title I schools in year two of improvement or later are eligible for supplemental educational services, which are extra academic enrichment services offered outside of the regular school day. The services must be research-based and aligned with state standards and local

Державні школи

Програми вибору державних шкіл надають батькам додаткові можливості щодо зарахування дітей до тієї чи іншої школи.

Хоча такі програми доступні не скрізь, частка учнів державних шкіл, які відвідують обрану школу (а не за місцем проживання), в останні роки збільшилася.

Наприклад, у 2003 р. 15 відсотків учнів державних шкіл у 1-12 класах відвідували школу, обрану батьками, у порівнянні з 11 відсотками у 1993 р.

З прийняттям у 2002 р. Закону «Школа без відстаючих» вибір державної школи набув нового виміру. Тепер усім дітям, які відвідують «школи Розділу I», визначені владою штату як такі, що потребують покращення роботи, повинна бути запропонована можливість переведення в іншу школу в окрузі, яка не потребує таких заходів.

«Школи Розділу I» отримують федеральні кошти відповідно до Розділу I Закону про початкову та середню освіту [ESEA]: «Підвищення успішності дітей з малозабезпечених сімей».

Як впливає з назви Розділу I, у ньому йдеться про підтримку програм з підвищення успішності дітей з сімей з низьким доходом; сьогодні близько 55 відсотків державних шкіл США отримують кошти за Розділом I.

Закон «Школа без відстаючих» надає також батькам, що відповідають його критеріям, можливість зараховувати дітей на безкоштовні програми занять з репетитором у рамках положень Розділу I про додаткові освітні послуги. Малозабезпечені сім'ї, чії діти відвідують школи Розділу I на другому році заходів з покращення навчального процесу або пізніше, мають право на додаткові освітні послуги, пропоновані поза рамками звичайного навчального дня. Ці послуги повинні ґрунтуватися на дослідженнях та відповідати стандартам штату і місцевим навчальним

curriculum, and their goal is to help students improve their academic achievement while also offering parents the option of selecting the education program that best meets their children's needs.

For additional information on school choice, see

<http://www.ed.gov/nclb/choice/index.html>

Private Schools

Private schools were the original schools in the U.S. and continue to provide parents a variety of options for educating their children. Private schools account for about 24 percent of all elementary and secondary schools, 10 percent of all students and 12 percent of all teachers in the United States. Seventy-seven percent of all private schools have a religious affiliation while the remainder are nonsectarian. Private schools are owned and governed by entities that are independent of any government—typically religious bodies or independent boards of trustees. Choice is a defining characteristic of private schools as families may choose private education, and private schools may generally choose which students to accept. Although nonpublic governance and enrollment choices are features that all private schools share, there is wide variation within the private sector on many measures.

Private schools receive funding primarily from nonpublic sources: tuition payments and other private sources, such as foundations, religious bodies, alumni or other private donors.

Private schools flourish in the United States; many of these schools are run by churches and other religious organizations. Of the

планам. Їхнє завдання — допомогти учням підвищити успішність і запропонувати батькам можливість вибору освітньої програми, яка найкращим чином відповідатиме потребам їхніх дітей.

Для отримання додаткової інформації про вибір школи див.

<http://www.ed.gov/nclb/choice/index.html>.

Приватні школи

На початках усі школи у США були приватними, і сьогодні вони, як і раніше, пропонують батькам різні варіанти навчання дітей. Приватні школи складають близько 24 відсотків усіх початкових та середніх шкіл, 10 відсотків усіх студентів та 12 відсотків усіх вчителів у США. Сімдесят сім відсотків усіх приватних шкіл пов'язані з церквою, інші є світськими навчальними закладами.

Приватні школи належать і керуються організаціями, незалежними від будь-яких урядових органів — як правило, релігійними об'єднаннями або незалежними опікунськими радами. Їх визначальною рисою є свобода вибору: сім'ї можуть вибирати між державною і приватною освітою, а приватні школи, як правило, вільні вибирати учнів з числа бажаючих у них вступити. Хоча недержавне управління і право вибирати учнів є загальними характеристиками всіх приватних шкіл, між ними є великі відмінності по цілому ряду показників.

Приватні школи отримують фінансування в основному з недержавних джерел: це плата за навчання та кошти інших приватних джерел, таких як фонди, релігійні організації, колишні випускники та інші приватні жертводавці.

Приватні школи процвітають у Сполучених Штатах; багато з цих шкіл управляються церквами та іншими релігійними організаціями.

estimated 55.8 million children attending elementary and secondary schools during the 2007-2008 academic year, about 6 million, or 11 percent, were enrolled in private schools.

More than half of the nation's private school students attend Catholic schools, the nation's oldest private school system.

Other private schools reflect America's religious diversity, encompassing nearly all major Protestant denominations and the Quaker, Islamic, Jewish, and Greek Orthodox faiths.

The country's oldest private schools, however, are elite boarding schools, founded in the 18th century, which have had a record of educating many of the country's intellectual and political leaders.

Another 1.1 million students are home-schooled by their parents under guidelines established by each of the 50 states, according to recent census figures.

In addition, a growing number (about 2 percent) of U.S. students ages 5–17 receive their education through homeschooling. Parents cite several primary motivations for selecting homeschooling for their children. These include, among others, concerns about the environment of other schools (including safety, drugs, and negative peer pressure); religious and moral beliefs; and dissatisfaction with academic instruction at other schools.

For more information on private schools, see www.ed.gov/about/offices/list/oii/nonpublic/index.html.

З приблизно 55,8 млн дітей, які відвідували початкові та середні школи у 2007/08 НР, близько 6 млн, або 11 відсотків, були учнями приватних шкіл.

Більше половини учнів приватних шкіл відвідують католицькі школи – найстарішу приватну шкільну систему країни.

Інші приватні школи відображають конфесійну різноманітність Америки, охоплюючи майже всі основні протестантські течії, а також квакерство, іслам, іудаїзм і православ'я.

Однак найстарішими приватними школами країни є засновані у 18 столітті елітні школи-інтернати, в яких навчалися багато видатних умів і політичних лідерів країни.

Ще 1,1 млн дітей, за даними останнього перепису, навчаються вдома батьками відповідно до керівних принципів, встановлених у кожному з 50 штатів.

Крім того, дедалі більше (близько 2 відсотків) американських учнів у віці 5-17 років отримують освіту вдома. Батьки наводять кілька основних аргументів на користь домашньої освіти.

До них відносяться, серед іншого, побоювання з приводу атмосфери в школах (включаючи безпеку, наркотики і негативний вплив однолітків); релігійні та моральні переконання; незадоволеність рівнем навчання в школах.

Додаткова інформація про приватні школи: www.ed.gov/about/offices/list/oii/nonpublic/index.html

SPECIAL EDUCATION

A number of federal laws govern the provision of educational services to students with disabilities and specifically prohibit discrimination on the basis of disability by public entities or institutions that are recipients of federal financial assistance. The primary federal governing legislation for special education is the Individuals with Disabilities Education Act, as amended in 2004.

About 96 percent of students with disabilities attend regular schools, while only 4 percent attend separate institutions dedicated to education for students with disabilities. Among those students attending local public schools, most are educated in regular classes with appropriate aids and supports, such as designated periods of time meeting with a qualified special education

ОСВІТА ДЛЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Ряд федеральних законів регулює надання освітніх послуг учням з інвалідністю і недвозначно забороняє дискримінацію за ознакою інвалідності з боку державних НЗ або установ – одержувачів федеральної фінансової допомоги. Основним федеральним законом, що регулює спеціальну освіту, є Закон про освіту осіб з інвалідністю (з поправками 2004 р.).

Близько 96 відсотків учнів з інвалідністю відвідують звичайні школи, і лише 4 відсотки – окремі спеціалізовані заклади.

Серед тих, хто ходить до місцевих державних шкіл, більшість навчаються у звичайних класах, маючи у своєму розпорядженні відповідні допоміжні засоби та підтримку – зокрема, певні періоди часу, що проводяться з кваліфікованим викладачем спеціальної освіти.

Кількість часу, проведеного поза звичайним

teacher. The amount of time spent outside the regular classroom varies and depends on the needs of the student. About half of all students with disabilities spend 80 percent or more of their day in regular classrooms.

For more information about special education, including federal laws prohibiting discrimination against persons with disabilities, see the U.S. Department of Education's Office of Special Education Programs Web site at: www.ed.gov/about/offices/list/osep/index.html and its Office for Civil Rights Web site at www.ed.gov/about/offices/list/ocr/aboutocr.html

класом, різне і залежить від потреб учня. Близько половини всіх учнів з інвалідністю проводять 80 і більше відсотків свого шкільного часу у звичайних класах.

Для отримання додаткової інформації про спеціальну освіту, включаючи федеральні закони, що забороняють дискримінацію щодо осіб з інвалідністю, див. веб-сайт Управління спеціальних освітніх програм Міністерства освіти США:

www.ed.gov/about/offices/list/osep/index.html
і веб-сайт його відділу з громадянських прав:
www.ed.gov/about/offices/list/ocr/aboutocr.html

GIFTED AND TALENTED EDUCATION

Special services are often also provided for students that are specially gifted or talented. Gifted and talented students are usually served via special programs in regular school settings. About 6 percent of U.S. students benefit from these services. In some states, special services for gifted and talented students are included under the state's special education law.

ДЛЯ ОСОБЛИВО ОБДАРОВАНИХ І ТАЛАНОВИТИХ

Спеціальні освітні послуги нерідко надаються і особливо обдарованим учням, які навчаються, як правило, у звичайних школах за окремо складеними програмами. Таких учнів у США близько 6 відсотків.

У деяких штатах спеціальні послуги для обдарованих учнів передбачені законом штату про спеціальну освіту.

OTHER IMPORTANT ASPECTS OF ELEMENTARY AND SECONDARY EDUCATION

Religion and Schools. The U.S. Constitution calls for a separation between government and religion; therefore, public schools are not allowed to have a religious affiliation or teach religious doctrine. (They may, however, teach about religions as part of academic studies such as history, social studies or literature.) Parents who desire a religiously oriented education for their children may send them to private religious

ІНШІ ВАЖЛИВІ АСПЕКТИ ПОЧАТКОВОЇ ТА СЕРЕДНЬОЇ ОСВИТИ

Релігія і школа. Згідно з Конституцією США, церква відокремлена від держави; тому державним школам заборонено функціонувати під егідою якоїсь із конфесій і викладати ту чи іншу релігію.

Однак викладачі можуть розповідати про релігію на заняттях з історії, суспільствознавства або літератури.

Батьки, які бажають, щоб діти отримали релігійно-орієнтовану освіту, можуть відправити їх до приватної релігійної школи замість

schools instead of public schools or may homeschool their children, as described above.

Student Diversity.

Students in U.S. schools represent nearly every ethnic background and nationality in the world. The most diverse school districts are those in major metropolitan areas such as Los Angeles, New York, Washington and Chicago, but diverse student populations are increasingly found even in smaller cities, towns and rural areas. As a national average, U.S. students in public schools are 60 percent white, 17 percent black, 17 percent Hispanic, 4 percent Asian or Pacific Islander and 1 percent American Indian or Alaskan Native. However, the population characteristics of a given local school or district often vary from the national average. In the United States, English is clearly the predominant language for government, business, society and instruction. English is taught to all students in U.S. schools, but more than 400 native languages other than English are represented in these same schools. In some schools, especially at the elementary level, students with limited English proficiency receive content instruction in their native language while they learn English. More than 9 percent of public school students (prekindergarten through 12th grade) are considered to have limited English proficiency.

For more information, see the Web site for the U.S. Department of Education's Office of English Language Acquisition, Language Enhancement and Academic Achievement for Limited English Proficient Students at www.ed.gov/offices/OELA.

Parental Involvement.

Parents' involvement in the schools and in their children's education is generally encouraged by principals and teachers.

державної або навчати їх удома, як описано вище.

Етнічне розмаїття.

Учні американських шкіл представляють майже всі етнічні групи і національності світу. Найрізноманітніші за складом шкільні округи розташовані у великих мегаполісах, таких як Лос-Анджелес, Нью-Йорк, Вашингтон і Чикаго, але національне розмаїття серед учнів дедалі частіше зустрічається і в невеликих містах та сільських районах. У середньому по країні в державних школах США вчиться 60 відсотків білих, 17 відсотків афроамериканців, 17 відсотків латиноамериканців, 4 відсотки вихідців з Азії або тихоокеанських островів та 1 відсоток американських індіанців або корінних жителів Аляски. Однак демографія конкретної місцевої школи або округу нерідко відрізняється від середньої по країні.

У Сполучених Штатах англійська безсумнівно є переважаючою мовою державного управління, бізнесу, соціального спілкування та навчання.

Англійська мова викладається всім учням у школах США, але в тих самих школах представлено понад 400 інших мов. У деяких школах, особливо на початковому рівні, учні з обмеженим знанням англійської отримують повноцінне навчання рідною мовою весь той час, що вчать англійській мові. Вважається, що більше 9 відсотків учнів державних шкіл (з віку дитячого садка по 12-й клас середньої школи) володіють англійською в обмеженому обсязі.

Для отримання додаткової інформації відвідайте веб-сайт Управління з вивчення англійської мови, вдосконалення володіння мовою та успішності Міністерства освіти США для студентів з обмеженим знанням англійської мови за адресою www.ed.gov/offices/OELA

Участь батьків.

Директори шкіл та викладачі, як правило, заохочують участь батьків у справах школи та навчанні їхніх дітей.

Most parents attend general school meetings and parent-teacher conferences each year, and many volunteer at their children's school by tutoring, presenting special programs of interest, supervising students on field trips or assisting with special events. Parents of children with disabilities must be involved in the development of their child's specially designed instruction, which is referred to as the child's Individualized Education Program. There are also organizations—such as parent-teacher associations—that work to support schools and increase the involvement of families in the educational progress of their children.

Technology.

The use of technology is widespread in U.S. elementary and secondary schools, as well as in colleges and universities. Students use computers to write reports, collaborate with classmates, conduct research on the Internet and engage in many other activities. In fall 2003, nearly 100 percent of public schools had access to the Internet, while 93 percent of public school instructional rooms had Internet access. While technology in schools has become increasingly common, several related challenges have presented themselves. These challenges include providing adequate training to teachers on how to effectively integrate technology into the curriculum and ensuring that the benefits of educational technology are available to students of all socioeconomic backgrounds.

For more information on current activities in applying technology to U.S. classrooms, see the U.S. Department of Education's Office of Educational Technology Web site at www.ed.gov/Technology/.

Більшість батьків щорічно відвідують загальні шкільні збори та батьківські збори, і багато хто з них працюють волонтерами у школі своїх дітей, навчаючи, представляючи додаткові програми «за інтересами», спостерігаючи за порядком на екскурсіях і допомагаючи в проведенні позакласних заходів.

Батьки дітей з інвалідністю повинні брати участь у розробці плану навчання своєї дитини, який називається індивідуальною освітньою програмою.

Існують також організації, такі як асоціації батьків і вчителів (батьківський комітет), що працюють над підтримкою діяльності школи і розширенням батьківської участі в навчальному процесі своїх дітей.

Технічне оснащення.

Досягнення сучасної науки і техніки широко застосовуються в початкових і середніх школах США, а також у коледжах і університетах. Учні використовують комп'ютери для написання робіт, спільних проєктів з однокласниками, досліджень в Інтернеті і багатьох інших видів діяльності.

Ще восени 2003 р. майже 100 відсотків державних шкіл мали доступ до Інтернету, підключені були 93 відсотки класних приміщень.

Але, хоча сучасні технології в школах стають все більш поширеними, виникає кілька пов'язаних з цим проблем.

Це забезпечення належної підготовки вчителів з питань ефективної інтеграції технологій у навчальну програму та доступності переваг освітніх технологій для учнів з усіх верств суспільства.

Для отримання додаткової інформації про сучасні технології в школах США див. веб-сайт Управління освітніх технологій Міністерства освіти США: www.ed.gov/Technology/

TEACHERS AND TEACHING

U.S. elementary and secondary school teachers receive their preservice training at four-year colleges and universities. Although the requirements for coursework and practice teaching vary by university and state, most prospective teachers must complete an undergraduate degree and pass one or more examinations in order to be licensed. A growing number of states and some school districts have developed alternative certification programs or routes to train prospective teachers.

The majority of public school teachers earn master's degrees and complete additional training during their careers. In general, public school teachers are required to be licensed by the teacher certification authority of the state in which they teach.

ВИКЛАДАЧІ ТА ВИКЛАДАННЯ

Викладачі початкових і середніх шкіл США проходять спеціальну підготовку в чотирирічних коледжах і університетах.

Хоча вимоги до написання курсових робіт та педагогічної практики різняться залежно від університету та штату, більшість майбутніх вчителів повинні отримати ступінь бакалавра та скласти один або кілька іспитів, щоб отримати ліцензію на викладання. Дедалі більше штатів і деякі шкільні округи розробляють альтернативні програми сертифікації або методики підготовки вчителів.

Більшість вчителів державних шкіл отримують ступінь магістра і проходять курси підвищення кваліфікації протягом своєї педагогічної кар'єри. Як правило, вчителі державних шкіл повинні мати ліцензію органу з сертифікації вчителів штату, в якому викладають.

Teacher characteristics and trends

Question:

What are the current characteristics of teachers and trends in the teaching profession?

Response:

In the 2017–18 school year, there were 3.3 million full-time and part-time traditional public school teachers, 205,600 public charter school teachers, and 509,200 private school teachers. The number of traditional public school teachers in 2017–18 was 12 percent higher than in 1999–2000 (3.0 million), the number of public charter school teachers in 2017–18 was 1,076 percent higher than in 1999–2000 (17,500), and the number of private school teachers in 2017–18 was 13 percent higher than in 1999–2000 (449,100).

Demographics

In 2017–18, a higher percentage of private school teachers than of traditional public school teachers were White (85 vs. 80 percent), and both percentages were higher than the percentage of public charter school teachers who were White (68 percent). In contrast, a lower percentage of private school teachers than of traditional public school teachers were Black (3 vs. 7 percent), and both percentages were lower than the percentage of public charter school teachers who were Black (10 percent). The same pattern can be observed for the percentages of teachers who were Hispanic: some 7 percent of private school teachers, 9 percent of traditional public school teachers, and 16 percent of public charter school teachers were Hispanic. The percentage of teachers who were Asian was higher for public charter and private school teachers (3 percent each) than for traditional public school teachers (2 percent). The percentages of teachers who were Pacific Islander,

Характерні риси американського вчителя і сучасні тенденції

Питання:

Що характерно для сучасних вчителів і тенденцій у шкільному викладанні?

Відповідь:

У 2017/18 НР налічувалося 3,3 млн учителів звичайних державних шкіл, які працюють повний і неповний робочий день, 205 600 учителів державних чартерних шкіл і 509 200 вчителів приватних шкіл.

Учителів звичайних державних шкіл у 2017/18 НР було на 12 відсотків більше, ніж у 1999/2000 НР (3,0 млн), державних чартерних шкіл – на 1076 відсотків більше, ніж у 1999/2000 НР (17 500), приватних шкіл – на 13 відсотків більше (449 100).

Демографія

У 2017/18 НР більше вчителів приватних шкіл, ніж традиційних державних, були білими (85 і 80 відсотків).

У державних чартерних школах білими були 68 відсотків учителів. Навпаки, менше вчителів приватних шкіл, ніж звичайних державних, були афроамериканцями (3 і 7 відсотків), тоді як у державних чартерних школах учителів-афроамериканців було 10 відсотків.

Та ж картина спостерігалася і щодо процентної частки вчителів-латиноамериканців: близько 7 відсотків у приватних, 9 відсотків у звичайних державних і 16 відсотків у державних чартерних школах.

Відсоток учителів-вихідців з Азії був вище в державних чартерних і приватних школах (по 3 відсотки), ніж у звичайних державних (2 відсотки).

Відсоток учителів, які були вихідцями з тихоокеанських островів, американськими індіанцями/корінними жителями Аляски або

American Indian/Alaska Native, or of Two or more races were 2 percent or less at all three types of schools. A higher percentage of private school teachers (26 percent) than of traditional public and public charter school teachers (24 percent each) were male. The private school and traditional public school teacher workforces were older than the public charter school teacher workforce in 2017–18. For instance, the percentage of teachers who were in the 60 and over age category was higher for private school teachers (15 percent) than for traditional public school teachers (8 percent), and both percentages were higher than the percentage of public charter school teachers who were 60 and over (6 percent). In contrast, private school and traditional public school teachers had lower percentages of their workforces in the age categories under 40 compared with public charter school teachers. For instance, 14 percent of traditional public school teachers and 16 percent of private school teachers were under 30, compared with 24 percent of public charter school teachers.

In 2017–18, the percentage of teachers who had completed a postbaccalaureate degree (including a master's degree, an education specialist degree or certificate, and a doctor's degree) was higher for traditional public school teachers (59 percent) than for private and public charter school teachers (48 and 46 percent, respectively). A lower percentage of traditional public school teachers than of private school teachers had a bachelor's degree as their highest degree (39 vs. 42 percent), and both percentages were lower than the percentage of public charter school teachers who had a bachelor's degree as their highest degree (50 percent). Lower percentages of traditional public and public charter school teachers had less than a bachelor's degree as their highest degree (3 percent) compared with private school teachers (10 percent).

представниками двох або більше рас, становив 2 відсотки чи менше в усіх трьох типах шкіл. Чоловіки становили більш високий відсоток серед учителів приватних шкіл (26 відсотків), ніж звичайних державних і державних чартерних шкіл (по 24 відсотки).

У 2017/18 НР вчителі приватних і звичайних державних шкіл були старшими, ніж викладачі державних чартерних шкіл.

Так, відсоток учителів у віковій категорії 60 років і старше був вищий для приватних шкіл (15 відсотків), ніж для звичайних державних (8 відсотків), тоді як у державних чартерних школах учителів у віці 60 років і старше було тільки 6 відсотків.

Навпаки, у приватних і звичайних державних школах учителів у вікових категоріях до 40 років було менше, ніж у державних чартерних школах. Наприклад, 14 відсотків учителів звичайних державних і 16 відсотків учителів приватних шкіл були молодшими 30 років – у порівнянні з 24 відсотками вчителів державних чартерних шкіл.

У 2017/18 НР відсоток учителів, які мали вчений ступінь вище бакалавра (в т.ч. магістра, ступінь або сертифікат фахівця в галузі освіти, а також докторський ступінь), був вищий у звичайних державних (59 відсотків), ніж у приватних і державних чартерних школах (48 і 46 відсотків відповідно).

Для меншого числа вчителів звичайних державних, ніж приватних шкіл, найвищим ступенем був ступінь бакалавра (39 проти 42 відсотка); у державних чартерних школах таких учителів була половина (50 відсотків).

Для меншої кількості вчителів звичайних державних і державних чартерних шкіл (по 3 відсотки) найвищим науковим ступенем була нижча ступінь, ніж бакалавра; у приватних школах цей показник склав 10 відсотків.

Salaries of Public School Teachers

Earlier sections of this Fast Fact explore characteristics of all full-time and part-time public and private school teachers. Teacher salary information is also available, but is presented only for regular full-time teachers in public schools. The average base salary for full-time public school teachers in 2017–18 can be compared to average salaries in previous years using constant 2018–19 dollars.

In terms of constant 2018–19 dollars, for instance, the average salary for full-time public school teachers was lower in 2017–18 than in 1999–2000 (\$59,100 vs. \$59,700) but not measurably different in 2017–18 than in 2011–12 (\$59,000).

SOURCE: U.S. Department of Education, National Center for Education Statistics. (2020). The Condition of Education 2020 (NCES 2020-144), Characteristics of Traditional Public, Public Charter and Private School Teachers; Characteristics of Public School Teachers.

Заробітна плата вчителів державних шкіл

У попередніх розділах цього короткого огляду розглядалися статистика по вчителях державних і приватних шкіл, зайнятих повний і неповний робочий день. Є також інформація про вчительську заробітну плату, але тільки для вчителів, які працюють повний робочий день у державних школах. Середню базову зарплату вчителів державних шкіл з повною зайнятістю у 2017/18 НР можна зіставити з попередніми роками, взявши за основу для порівняння дані за 2018/19 НР. Так, у перерахунку на величину середньої зарплати 2018/19 НР, середня зарплата вчителів державних шкіл з повною зайнятістю у 2017/18 НР була нижчою, ніж у 1999/2000-му (59 100 дол. проти 59 700 дол.), але не відрізнялася помітно від 2011/12 НР (59 000 дол.).

Джерело: Міністерство освіти США, Національний центр статистики освіти, (2020). Стан освіти на 2020 р. (NCES 2020-144), Статистика по вчителях звичайних державних, державних чартерних і приватних шкіл і Статистика по вчителях державних шкіл.

Pupil/Teacher Ratio

During the 1970s and early 1980s, public school enrollment decreased while the number of teachers generally increased.

For public schools, the number of pupils per teacher—that is, the pupil/teacher ratio—declined from 22.3 in 1970 to 17.9 in 1985. After enrollment started increasing in 1985, the public school pupil/teacher ratio continued to decline, reaching 17.2 in 1989.

After a period of relative stability from the late 1980s through the mid-1990s, the ratio declined from 17.3 in 1995 to 15.3 in 2008. After 2008, the public school pupil/teacher ratio increased, reaching 16.0 in 2016. In

Співвідношення учнів і викладачів

У 1970-х і початку 1980-х років кількість учнів у державних школах скоротилася, а вчителів у цілому збільшилася. У державних школах число учнів на одного викладача, тобто співвідношення учнів і викладачів, скоротилося з 22,3 у 1970-му до 17,9 у 1985 р. Після того, як у 1985 р. число учнів почало збільшуватися, співвідношення учнів і викладачів державних шкіл продовжувало зменшуватися, досягнувши 17,2 у 1989 р.

Після періоду відносної стабільності з кінця 1980-х до середини 1990-х рр. цей показник знизився з 17,3 у 1995-му до 15,3 у 2008 р.

Після 2008 р. співвідношення учнів та викладачів державних шкіл зросло, сягнувши 16,0 у 2016 р. Для порівняння, у 2015 р. це

comparison, the private school pupil/teacher ratio was 11.9 in 2015.

The average class size in 2011–12 was 21.2 pupils for public elementary schools and 26.8 pupils for public secondary schools.

SOURCE: U.S. Department of Education, National Center for Education Statistics. (2019). *Digest of Education Statistics, 2018* (NCES 2020-009)

Each state administers its own teacher certification exam.

Teachers certified in one state are not certified to teach in another state, unless there is a special reciprocity agreement between the states.

Since reciprocity is rare, teachers moving to another state are usually required to complete additional coursework and another exam. To obtain employment, prospective teachers apply to and are hired by the public school district in which they wish to teach or the individual private school. Most teachers teach the same grade and subject for several years, and they rarely teach the same students for more than a year.

Due to teacher retirements, attrition, increased student enrollments and other factors, teacher recruitment and teacher quality are currently important issues in the United States.

On average, teachers make up 52 percent of the staff in U.S. school districts. District-level administrators make up 2 percent; principals and assistant principals 2 percent; teacher aides 11 percent; and other staff 33 percent.

співвідношення у приватних школах становило 11,9.

Середній розмір класу у 2011/12 НР становив 21,2 учнів у державних початкових та 26,8 у державних середніх школах.

Джерело: Міністерство освіти США, Національний центр статистики освіти (2019). Дайджест статистики освіти, 2018 (NCES 2020-009)

Кожен штат проводить свій власний сертифікаційний іспит для вчителів. Вчителі, сертифіковані в одному штаті, не можуть викладати в іншому, якщо тільки між штатами не існує спеціальної угоди про взаємне визнання ліцензій. Але це буває рідко, тому вчителям, які переїжджають в інший штат, зазвичай потрібно виконати додаткову курсову роботу і скласти ще один іспит.

Щоб отримати роботу, вони подають заяву в державний шкільний округ, в якому хочуть викладати, або в конкретну приватну школу. Більшість учителів викладають один і той самий предмет за один і той самий клас протягом кількох років і рідко навчають одних і тих самих учнів більше року. У зв'язку з виходом вчителів на пенсію, природним спадом викладацького складу, збільшенням числа учнів та іншими факторами, набір учителів і якість викладання сьогодні є важливими питаннями в Сполучених Штатах.

У середньому вчителі становлять 52 відсотки персоналу шкільних округів США. Адміністратори районного рівня становлять 2 відсотки; директори та помічники директорів, 2 відсотки; асистенти викладачів, 11 відсотків; інші співробітники, 33 відсотки.

VOCATIONAL AND TECHNICAL EDUCATION

Historically, the purpose of vocational education has been to prepare students for entry-level jobs in occupations requiring less than an undergraduate degree. However, this traditional focus has now shifted toward broader preparation that develops the academic, vocational and technical skills of students in vocational education programs.

Vocational and technical education is offered at the secondary, postsecondary and adult education levels.

At the secondary school level, most every public school, and many private and charter schools, offer one or more vocational education programs and/or courses. Many

ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНА ОСВІТА

Історично склалося так, що завданням профтехосвіти була підготовка учнів до роботи початкового рівня складності за спеціальностями, що вимагають менше, ніж ступінь бакалавра.

Однак сьогодні цей традиційний акцент зсунувся в бік більш широкої підготовки, яка розвиває академічні, професійні та технічні навички учнів у рамках програм професійної освіти.

Професійно-технічна освіта пропонується на рівні середньої, післяшкільної освіти та освіти дорослих.

На рівні середньої школи майже будь-яка державна школа, а також багато приватних і чартерні школи пропонують одну або кілька програм або курсів профтехосвіти.

Багато штатів фінансують місцеві професійні

states fund area vocational centers where students can enroll in vocational education programs on a part-time basis.

Some states have well-developed vocational education programs with apprenticeships or work-based learning opportunities.

In these states, most public high school students in vocational education programs work in part-time situations jointly supervised by teachers and employers during their senior year (grade 12) of high school.

These work experiences may be provided by the school or obtained independently by the student.

Different types of work-based learning experiences can be offered, including internships, apprenticeships and mentoring. U.S. child labor laws, previously mentioned, limit the level and intensity of vocational instruction that can be provided to students under 18 years of age.

As a consequence, most occupationally specific vocational education programs—especially for licensed occupations—are at the postsecondary level.

At the postsecondary and adult education levels, thousands of institutions and other providers offer degree and non-degree vocational and technical training.

These institutions include public community colleges and vocational/technical institutes, as well as private trade and technical schools, employers, unions, professional associations and independent training services.

Postsecondary vocational education generally prepares students for occupational fields and terminates in a certificate, diploma or associate degree.

Such fields include the craft and industrial trades, certain areas of health care, equipment operation and personal services. Given the need in many career fields for

центри, де учні можуть записатися на програми професійно-технічної освіти на неповний робочий день.

У деяких штатах існують добре розвинені програми професійно-технічної освіти з можливістю стажування або навчання на робочому місці.

У цих штатах більшість учнів державних середніх шкіл, які навчаються за програмами професійної освіти, працюють неповний робочий день під спільним керівництвом вчителів і роботодавців протягом останнього року (12 класу) середньої школи.

Цей досвід роботи може бути наданий школою або отриманий учням самостійно. Можуть бути запропоновані різні види навчання на робочому місці, включаючи стажування, учнівство та наставництво.

Закони США про дитячу працю, згадані раніше, обмежують рівень і інтенсивність професійного навчання, яке надається учням у віці до 18 років.

Як наслідок, більшість програм профтехосвіти з підготовки конкретних спеціальностей – особливо для ліцензованих професій – пропонуються вишами.

На рівні післяшкільної освіти та освіти для дорослих тисячі НЗ та інших організацій пропонують професійну та технічну підготовку без присвоєння вченого ступеня.

Ці установи включають громадські місцеві коледжі та професійно-технічні центри, а також приватні професійні та технічні школи, навчальні курси, організовані роботодавцями, профспілками та профоб'єднаннями, а також незалежні навчальні центри.

Післяшкільна професійна освіта, як правило, готує студентів до роботи з тієї чи іншої спеціальності і закінчується отриманням сертифіката, диплома або ступеня молодшого спеціаліста.

До таких галузей відносяться ремісничі та промислові професії, деякі галузі охорони здоров'я, експлуатація обладнання та особисті послуги (догляд за літніми людьми, секретарська

individuals with some education beyond high school, an increasing number of vocational education programs are preparing students for entry into higher education programs.

This is generally true for fields such as nursing and engineering technology, courses which are often available at both the community college and university levels.

For more information, see the web site for the U.S. Department of Education's Office of Vocational and Adult Education at www.ed.gov/about/offices/list/ovae/pi/grntprgm.html.

Seeking Educational Excellence

The movement for what is sometimes termed "excellence in education" has taken many forms. One set of changes emphasizes a back-to-basics, or core, curriculum focused on math, science, history, and the language arts (reading, writing, and literature).

Most elementary and secondary schools also provide so-called gifted and talented programs for high-achieving students.

AP and IB

For American high school students looking to excel academically, the two most common approaches today are known by their initials: AP for Advanced Placement and IB for International Baccalaureate. AP and IB are different in some respects, but both require demanding coursework that can propel students to greater academic achievement in college.

Advanced Placement, founded in 1955, is run by the College Board, which comprises 5,200 schools, colleges, and other educational organizations.

справа і т.п.). Враховуючи потребу в багатьох галузях професійної діяльності для осіб з освітою, що виходять за межі середньої школи, все більше число програм професійної освіти готують учнів до вступу до вишів. Це, як правило, відноситься до таких галузей, як сестринська справа та інженерні технології: такі курси підготовки часто доступні як на рівні місцевих коледжів, так і в університетах.

Для отримання додаткової інформації відвідайте веб-сайт Управління професійної освіти та дорослої освіти Міністерства освіти США: www.ed.gov/about/offices/list/ovae/pi/grntprgm.html.

Прагнення кращої освіти

Рух за те, що іноді називають «досконалістю в освіті», прибирає безліч форм.

В одному з варіантів акцент робиться на повернення до основ або основної навчальної програми, орієнтованої на математику, природничі науки, історію і філологію (читання, письмо і літературу). Більшість початкових і середніх шкіл також мають програми для особливо обдарованих учнів з високими академічними показниками.

AP та IB

Американським старшокласникам, які прагнуть досягти успіху в навчанні, два найбільш поширених підходи сьогодні знайомі за їхніми ініціалами: AP (Advanced Placement, «перспективне навчання») і IB (International Baccalaureate, «міжнародний бакалаврат»).

У деяких аспектах AP і IB відрізняються, але в обох випадках потрібна серйозна робота протягом усього курсу, яка може стати сходинкою до більш високих академічних досягнень у коледжі.

Програмою перспективного навчання, заснованою в 1955 р., керує рада коледжів, до якої входять 5200 шкіл, коледжів та інших

Through AP, the College Board has developed strenuous, college-level courses in more than 30 subjects that students can take in high school. AP students earn academic credits for college in the United States and 40 other countries — provided they score high enough on AP tests given in their junior and senior years (grades 11 and 12).

More than 60 percent of American high schools offer AP courses, according to the Department of Education. The most frequently taken tests are calculus, English literature, and history. In 2006 more than 24 percent of all U.S. high school students took AP exams, up from 16 percent in 2000.

The IB diploma program is administered by the International Baccalaureate Organization (IBO) in Switzerland and grew out of efforts to establish a common curriculum and system of academic credits that would be recognized by colleges and universities in other countries.

IBO works with more than 2,000 schools in 125 countries, including nearly 800 in the United States. Students follow a rigorous curriculum in six academic areas: English, foreign language, science, mathematics, social science, and the arts. They must also perform 200 hours of community service and write a 4,000-word essay based on independent research.

Assessing Teachers

The numbers and qualifications of teachers are subjects of perennial debate, although some experts have pointed to the turnover of teachers as often a greater problem than an overall teacher shortage.

One indicator of the push for higher standards in recent years is student-teacher ratios, with lower ratios

освітніх організацій. У рамках AP рада коледжів розробила інтенсивні курси на рівні коледжу більш ніж з 30 предметів, які можна пройти в середній школі. Учасники програми AP отримують академічні кредити для зарахування до коледжу в США і 40 інших країнах – за умови, що вони наберуть достатньо високі бали за тестами AP, зданими в перший і другий рік (класи 11 і 12).

За даними Міністерства освіти, курс AP пропонують більше 60 відсотків американських середніх шкіл.

Найчастіше здаються тести –математика, англійська література та історія. У 2006 р. більше 24 відсотків усіх американських старшокласників склали іспити АП, у порівнянні з 16 відсотками у 2000 р.

Дипломна програма ІВ управляється Міжнародною організацією бакалаврату (ІВО) у Швейцарії і постала з зусиль по створенню загальної навчальної програми та системи академічних кредитів, які визнавалися б коледжами та університетами інших країн.

ІВО співпрацює з більш ніж 2000 школами в 125 країнах, зокрема майже з 800 у США. Учні виконують нелегку навчальну програму за шістьма академічними напрямками: англійська мова, іноземна мова, природничі науки, математика, суспільні науки і мистецтво. До їхніх обов'язків входять також 200 годин суспільно корисної роботи та написання курсової обсягом 4000 слів, заснованої на власних дослідженнях.

Оцінювання вчителів

Чисельність і кваліфікація вчителів є предметом постійних суперечок, хоча деякі експерти вказують на плінність викладацьких кадрів як на гострішу проблему, ніж загальний дефіцит вчителів.

Одним із показників прагнення до більш високих стандартів навчання в останні роки є співвідношення числа учнів і викладачів; його зменшення означає, що вчителі можуть

indicating that teachers can spend more time with individual students.

From 1980 to 2001, the student - teacher ratio in elementary and secondary schools declined from 18.6 to 15.8 students per teacher, according to the National Center for Education Statistics.

This ratio reflects, in part, the increase in special education teachers for the disabled or for teaching English as a second language, and typical public classroom sizes are often in the 20s.

Recent figures also indicate that more than 90 percent of all public school teachers are rated as “highly qualified,” meaning that they are experienced and certified to teach in their subject area.

These same figures reveal a familiar social and economic divide, however, with more highly qualified teachers in wealthier schools and fewer in minority and poorer schools.

“Even if you have high numbers [of certified instructors] in the aggregate,” said one official of the Education Department to the newspaper USA Today, “there are pockets where students are being taught by teachers that are not highly qualified.”

Although local school districts have considerable flexibility in how they organize their instructional programs, teacher training tends to function as a countervailing force. States may have different requirements for certification, for instance, but all states recognize the same college degrees and coursework, regardless of the location of the school.

As a result, most teachers, similarly trained and accredited, teach the basic core subjects in roughly the same manner and sequence throughout the country.

проводити більше часу з окремими учнями. Заданими

Національного центру статистики освіти, з 1980-го по 2001 рік цей показник у початкових і середніх школах знизився з 18,6 до 15,8 учнів на одного вчителя.

Дане співвідношення частково відображає збільшення числа вчителів спеціальної освіти для дітей з інвалідністю або викладання англійської як другої мови, і розмір типового класу державної школи сьогодні становить 20-30 учнів.

Останні дані також свідчать, що понад 90 відсотків усіх вчителів державних шкіл оцінюються як висококваліфіковані, а це означає, що вони мають досвід і сертифіковані для викладання у своїй царині.

Однак ці ж цифри свідчать про добре знайомий розрив у соціально-економічному становищі: у багатших школах висококваліфікованих вчителів більше, у школах для меншин і в бідних районах – менше.

«Навіть якщо у вас сукупно велика кількість [сертифікованих викладачів], – сказав один чиновник Міністерства освіти газеті USA Today, – є місця, де дітей навчають учителі, які не мають високої кваліфікації».

Хоча місцеві шкільні округи можуть проявляти значну незалежність в організації своїх навчальних програм, підготовка вчителів, як правило, діє як урівноважуючий фактор.

Наприклад, штати можуть мати різні вимоги до сертифікації, але всі вони визнають одні й ті самі дипломи вишів і підготовку, незалежно від місцезнаходження коледжу.

У результаті більшість вчителів, які пройшли аналогічну підготовку та акредитацію, викладають основні предмети у схожий спосіб і приблизно в тому ж порядку по всій країні.

Textbooks typically represent a substantial investment by book publishers who want to ensure that their products are approved and purchased by as many state and local boards of education as possible. As a result, two of the country's largest school systems — Texas and California — wield enormous influence over textbook content and publication.

Computers and Education

Computers and the Internet have now become ubiquitous in American schools from the elementary grades onward.

Recent figures indicate that 100 percent of public schools have Internet access and that elementary and secondary schools possess more than 14 million personal computers, roughly one for every four students.

If the digital divide has been spanned at school, it still remains a factor at home, according to the Department of Education, which found that minority and poor students often lack computer and Internet access at home.

School-oriented Web sites like Blackboard.com have become a routine means for posting assignments, homework, and class schedules. Along with e-mail, these Web sites have become a favorite way for parents and teachers to stay in direct communication. As Internet capacity has increased, so has distance or online learning. Almost 3.5 million, or 20 percent of all college students, took one or more online courses during the 2006-2007 academic year — an increase of almost 10 percent over the previous year, according to Sloan Consortium, an organization working to improve online education.

Roughly half of all online students are enrolled at the nation's community colleges, where the most popular courses are in such professional fields as business management, computer science, engineering, and health sciences-related programs

Підручники, як правило, є результатом значних інвестицій книговидавців, які домагаються того, щоб їхню продукцію схвалило і придбало якомога більше державних і місцевих рад з освіти.

У результаті дві найбільші шкільні системи країни – техаська і каліфорнійська – мають величезний вплив на зміст і публікацію підручників.

Комп'ютери та освіта

Комп'ютери та Інтернет стали повсюдними в американських школах, починаючи з перших класів.

Останні дані показують, що 100 відсотків державних шкіл мають доступ до Інтернету і що початкові та середні школи мають у своєму розпорядженні понад 14 млн ПК – приблизно по одному на кожних чотирьох учнів.

Але, хоча «цифровий розрив» подолано у школі, він усе ще існує вдома: за даними Міністерства освіти, учні з числа меншин і з малозабезпечених сімей часто не мають домашнього доступу до комп'ютера та Інтернету.

Орієнтовані на шкільну програму веб-сайти, такі як Blackboard.com, стали звичайним місцем розміщення проєктів, домашніх завдань і розкладу занять. Поряд з електронною поштою вони служать улюбленим засобом спілкування батьків і вчителів.

У міру збільшення пропускну здатності Інтернету зростають масштаби і дистанційного навчання. За даними Sloan Consortium, організації, яка працює над покращенням онлайн-освіти, майже 3,5 млн студентів коледжів (20 відсотків) пройшли один або кілька онлайн-курсів у 2006/07 НР, що майже на 10 відсотків більше, ніж у попередньому.

Приблизно половина всіх учнів у режимі онлайн навчається в т. зв. місцевих коледжах, де найбільш популярні курси стосуються управління бізнесом, комп'ютерних наук, інженерної справи та програм, пов'язаних з охороною здоров'я.

CHALLENGE OF SCHOOL REFORM

Americans have always debated the quality and direction of their educational system, but in recent years the focus has been upon the best ways to measure and increase academic achievement. Comparisons with students in other countries have also sharpened the debate over educational methods and results, especially those showing U.S. schools lagging in science and mathematics.

Progressive Reforms

Early reformers tried to establish consistent academic standards, train teachers, or consolidate schools in the name of efficiency. In other words, to transform education into a profession.

These efforts culminated in the Progressive Movement of the late 19th and early 20th centuries, when educators like John Dewey called for fundamental reform in what schools taught and how they operated. Dewey and his supporters urged giving teachers greater independence in the classroom, emphasizing learning by doing instead of rote memorization and challenging students to think independently.

But Dewey's "child-centered" approach was almost immediately challenged by those more interested in using new social science methods to increase efficiency and organize students into separate tracks of those destined for college or for manual labor. Progressive education was also widely misunderstood, as its emphasis on the needs of children became interpreted as a lack of academic standards.

ПРОБЛЕМА ШКІЛЬНОЇ РЕФОРМИ

Американці завжди сперечалися про якість і шляхи розвитку своєї освітньої системи, але останніми роками вони приділяють основну увагу способам вимірювання та підвищення успішності.

Порівняння з рівнем учнів в інших країнах також загострили дискусію про методи і результати навчання – особливо ті, що свідчать про відставання шкіл США у природничих науках і математиці.

Прогресивні реформи

Перші реформатори намагалися встановлювати послідовні академічні стандарти, навчати вчителів або об'єднувати школи заради ефективності. Іншими словами, перетворити викладання на професію.

Кульмінацією цих зусиль став т. зв. прогресивний рух кінця 19-го і початку 20-го століть, коли такі педагоги, як Джон Дьюї, закликали до фундаментальних змін у тому, чого навчає і як працює американська школа. Дьюї та його прихильники закликали надати вчителям більшої незалежності, ставити на чільне місце навчання шляхом практики, а не зубріння, і спонукати учнів мислити самостійно.

Але «орієнтований на дитину» підхід Дьюї був майже відразу ж оскаржений тими, хто бачив у нових методах суспільних наук засіб підвищення продуктивності праці і поділу школярів на майбутніх студентів університету і тих, кому уготована ручна праця. Прогресивну освіту також розуміли переважно неправильно, оскільки її акцент на потреби дітей став сприйматися як відсутність академічних стандартів.

Nation at Risk

Criticism of new or progressive ways of teaching resurfaced in the 1950s, when the debate over the most effective ways to teach language skills to children triggered stories on “Why Johnny Can’t Read.” (A similar debate, two decades later, inevitably produced “Why Johnny Can’t Write.”)

The 1957 launch of the Soviet satellite Sputnik triggered similar concerns and led to an increased emphasis on science and mathematics in an era of Cold War conflict and the U.S.-Soviet space race.

In 1983, a highly influential report called *A Nation at Risk* asserted that declining academic standards threatened America’s position in an increasingly competitive world and called for more resources and greater rigor in education.

The response to the *Risk* report ranged from lengthening the school day and year to greater emphasis on core academic subjects. Yet the report’s conclusions have been vigorously disputed. “Not only is it not true there has been a great decline,” contends historian Carl Kaestle in the book *School*, “but it is also true that we are educating a much wider proportion of our population now than we were in the 1950s.”

Charter Schools and Competition

Many recent school reforms have sought to introduce greater competition into the public school system.

Charter schools, for example, are independently operated public schools that must meet the same academic and legal requirements as traditional public schools but are free from most of the bureaucratic and regulatory constraints of their traditional counterparts. Approximately 2,000 charter schools are now operating in the United States.

Країна в небезпеці

Критика на адресу нових або прогресивних способів навчання знову спливла в 1950-х роках, коли суперечки про найбільш ефективні способи навчання дітей мовним навичкам привели до розмов на тему «Чому Джоні не вміє читати» (аналогічні дебати два десятиліття потому неминуче викликали питання «Чому Джоні не вміє писати»).

Запуск у 1957 р. радянського супутника зродив аналогічні побоювання – і підвищив увагу до точних наук і математики на весь час «холодної війни» та американо-радянських космічних перегонів.

У 1983 р. в авторитетній доповіді «Нація в небезпеці» стверджувалося, що падіння рівня освіти загрожує становищу Америки у все більш конкурентному світі і вимагає великих витрат і більшої енергійності в цій сфері. Реакція на доповідь була різною – від збільшення тривалості навчального дня та навчального року до більшої уваги до основних навчальних предметів. Тим не менш, висновки доповіді були рішуче оскаржені. «Не тільки неправда, що стався великий спад, – стверджує історик Карл Кестл у вже згадуваній книжці ‘Школа’, – але також вірно й те, що в процентному відношенні ми зараз навчаємо набагато більше наших співгромадян, ніж у 1950-ті».

Чартерні школи і конкуренція

Багато недавніх шкільних реформ мали посилити конкуренцію в системі державних шкіл.

Чартерні школи, наприклад, є державними школами з незалежним управлінням, які повинні відповідати тим же академічним і юридичним вимогам, що і традиційні державні школи, але вільні від більшості властивих їм бюрократичних і нормативних обмежень.

Нині в Сполучених Штатах діє близько 2000 чартерних шкіл.

Another response to concerns over academic standards and international competition has been to forge alliances between business and schools.

In some cases, school districts have tried to emulate efficiencies and organization of the corporate model by establishing standards and goals that can be measured and by holding administrators and teachers accountable for results.

In the push for accountability, many states have passed laws permitting the closure of low-performing or failing public schools.

In such cases, which are still rare, the schools can choose to reconstitute themselves with new staff and teachers or convert themselves to charter-school status. Families with failing neighborhood schools are often given the opportunity to transfer their children to higher-performing schools.

School vouchers have proven to be a highly controversial innovation.

A voucher program permits parents to leave failing or substandard public schools and receive public funds to cover all or part of the tuition at private schools.

The amount is usually based on the per-student spending in the community.

The idea is that if schools have to compete for students, they will improve.

However, the controversy over using tax money to support private or religious schools has been intense, and few communities have fully implemented school vouchers.

Ще однією відповіддю на стурбованість з приводу академічних стандартів і міжнародної конкуренції стало створення альянсів між бізнесом і школами. У деяких випадках шкільні округи намагалися імітувати ефективність та організацію корпоративної моделі, встановлюючи вимірювані стандарти та завдання та притягуючи адміністраторів та вчителів до відповідальності за їх невиконання.

Прагнучи більшої підзвітності, багато штатів прийняли закони, що дозволяють закривати державні школи з низькою та вкрай низькою успішністю. У таких випадках, які ще рідкісні, школи можуть вибрати реорганізацію з новим персоналом і вчителями або перетворити себе в чартерну школу. Батькам з неблагополучними школами у своєму районі часто надається можливість перевести своїх дітей в більш успішні школи.

Шкільні ваучери виявилися вельми спірним нововведенням. Програма ваучерів дозволяє батькам піти з державної школи з поганими або незадовільними умовами і отримати державні кошти для повного або часткового покриття витрат на навчання в приватній школі. Сума зазвичай розраховується на підставі витрат на одного студента в даній місцевості. Ідея полягає в тому, що, якщо школам доведеться конкурувати за учнів, вони муситимуть вдосконалюватися. Залишаються, однак, гострі суперечки з приводу використання податкових коштів для підтримки приватних або релігійних шкіл, і повністю шкільні ваучери впроваджено далеко не в усіх регіонах.

Privatization

Estimates are that private, for-profit companies now operate 10 percent of the nation's public charter schools.

One of the largest is Edison Schools, founded in 1992, which runs charter schools in 19 states and the District of Columbia, as well as providing “academic academies” and other services in partnership with existing public schools.

Traditional organizations of public school professionals like the National Education Association oppose privatization, contending that there is an inherent conflict between the profit demands of private

Приватизація

За оцінками, приватні комерційні компанії сьогодні керують кожною десятою державною чартерною школою країни. Одна з найбільших таких компаній, «Школи Едісона», заснована в 1992 р. і керує чартерними школами в 19 штатах і окрузі Колумбія, а також надає можливість практичного навчання в професійному середовищі («навчальні академії») та інші послуги в партнерстві з існуючими державними школами.

Традиційні організації фахівців державних шкіл, такі як Національна асоціація освіти, виступають проти приватизації, стверджуючи, що існує внутрішній конфлікт між необхідністю для приватних компаній отримувати прибуток і

companies and the needs of schoolchildren. Companies like Edison contend that competition can help improve both public and privatized schools, thereby benefiting the “customers” — students — just as in any other marketplace.

Both sides point to outside studies that buttress their side of the argument. Public school proponents cite reports in the 1990s that show there is no substantial edge for Edison students or that Edison schools publicize only favorable results.

A RAND Corporation study in 2000, on the other hand, concluded that “student achievement gains at Edison Schools matched or exceeded similar improvements in student performance in comparable public schools.”

High School Redesign

Another reform movement, led by the Bill and Melinda Gates Foundation, has taken a very different approach to educational reform through a fundamental rethinking of high schools themselves. “Our high schools were designed 50 years ago to meet the needs of another age,” says Bill Gates, founder of Microsoft.

Over the past five years, the foundation has funded high-performing model schools that “engage all students with a rigorous curriculum. They offer coursework that is relevant to students’ lives and aspirations. And they foster strong relationships between students and adults.”

The Gates redesign effort also stresses that smaller is usually better. “All else being equal,” says a foundation report, “students in small high schools score higher on tests, pass more courses, and go on to college more frequently than those in large ones. Moreover, these results appear to be greatest for low-income students and students of color.”

потребами школярів. На це Edison Schools та інші компанії стверджують, що конкуренція може допомогти поліпшити як державні, так і приватизовані школи, тим самим приносячи користь «клієнтам» – учням – так само, як і на будь-якому іншому ринку.

Обидві сторони вказують на зовнішні дослідження на користь їхньої точки зору. Прихильники державних шкіл посиляються на звіти 1990-х років про те, що учні «шкіл Едісона» не виявили істотної переваги перед однолітками або що ці школи публікують тільки сприятливі результати.

З іншого боку, дослідження корпорації RAND у 2000 р. показало, «що успіхи учнів у школах Едісона відповідали аналогічним показникам успішності в порівнянних державних школах або перевищували їх».

Перебудова середньої школи

Інший рух за реформи, очолюваний Фондом Білла і Мелінди Гейтс, прийняв зовсім інший підхід до реформи освіти шляхом докорінного переосмислення самих середніх шкіл.

«Наші середні школи були спроектовані 50 років тому для потреб іншої епохи», – заявив засновник Microsoft.

Останні п’ять років Фонд фінансував високоефективні зразкові школи, в яких «усі учні виконують сувору навчальну програму. Зміст курсів має пряме відношення до життя і прагнень учнів.

Школи сприяють встановленню міцних відносин між учнями і дорослими».

У своїй роботі з перебудови середньої школи Фонд підкреслює також, що «менше зазвичай означає краще». «За інших рівних умов, – йдеться у звіті Фонду, – учні невеликих середніх шкіл складають тести краще, проходять більше курсів і вступають до коледжу частіше, ніж у великих. Більш того, ці результати, здається, є найвищими серед студентів з малозабезпечених родин та расових меншин».

NO CHILD LEFT BEHIND

The most sweeping change to the federal role in education since the 1965 Elementary and Secondary School Act is the Bush administration's 2001 No Child Left Behind (NCLB) law.

NCLB requires states to set educational standards for achievement at different grade levels and to take steps to improve the performance of those who don't meet the standards. NCLB mandates state goals for what children should know in reading and mathematics in grades three through eight as measured on standardized tests. These and other accountability measures of school performance are then collected into statewide annual report cards.

Although state and local school systems have considerable flexibility in upgrading performance levels, the law provides for eventual removal of students and funding from failing schools. Parents with children in failing schools can transfer to other public schools or charter schools. They also are eligible for tutoring and other special services.

ЗАКОН «ШКОЛА БЕЗ ВІДСТАЮЧИХ»

Найбільш радикальною зміною федеральної ролі в освіті з часу Закону про початкову та середню школу 1965 р. є ініційований адміністрацією Буша в 2001 р. закон «Школа без відстаючих» (No Child Left Behind, скор. NCLB).

NCLB вимагає, щоб держави вводили стандарти успішності для різних рівнях навчання і вживали заходів щодо її підвищення серед учнів, що відстають, а також встановлювали цільові показники щодо того, що діти повинні знати і вміти з читання та математики у класах з третього по восьмий, на основі стандартизованих тестів. Ці та інші показники успішності потім збираються в щорічні звіти по всьому штату.

Хоча штатні і місцеві шкільні системи користуються значною свободою в тому, як підвищити успішність, закон передбачає в якості останнього заходу переведення учнів в інші школи і припинення фінансування. Батьки, чії діти навчаються в «неуспішних» школах, можуть перейти в інші державні або чартерні школи. Вони також мають право на репетиторство та інші спеціальні послуги.

NCLB has generated responses ranging from strong support to skepticism to outright opposition, according to a 2004 report by the Education Commission of the States.

Supporters believe that the nationwide institution of standards, testing, and accountability are essential to building and maintaining high-quality schools that can succeed in an intensely competitive global economy.

Other groups, such as the American Federation of Teachers and the National Education Association, have raised strong concerns about how the law distinguishes between effective and ineffective schools when student populations differ so much in background, income, and English language ability.

Parents point to schools sacrificing art classes or other enrichment activities to “teach to the test” and avoid any designation as a failing school.

Jason Kamras, 2005 National Teacher of the Year, says, “No Child Left Behind’s greatest strength is that it has institutionalized high expectations for every child in America.”

From a longer viewpoint, NCLB is only the latest installment in the long debate over balancing the demands of inclusion and excellence in American education.

Згідно з доповіддю Комісії з освіти за 2004 рік, NCLB отримав дуже різні відгуки – від рішучої підтримки до скептицизму і прямої опозиції.

Прихильники вважають, що загальнонаціональний інститут стандартів, тестування і підзвітності необхідний для створення і підтримки шкіл, що дають високоякісну освіту і можуть досягти успіху в умовах жорсткої конкуренції у світовій економіці.

Інші групи, такі як Американська федерація вчителів та Національна асоціація освіти, неодноразово висловлювали серйозну стурбованість з приводу того, як закон розрізняє ефективні та неефективні школи, якщо контингенти учнів так сильно відрізняються за своїм культурним походженням, рівнем доходів та знанням англійської мови. Батьки називають школи, які жертвують уроками мистецтва та іншими предметами для загального розвитку, аби тільки «дотягти учня до складання іспиту» й уникнути зарахування до категорії «неуспішних».

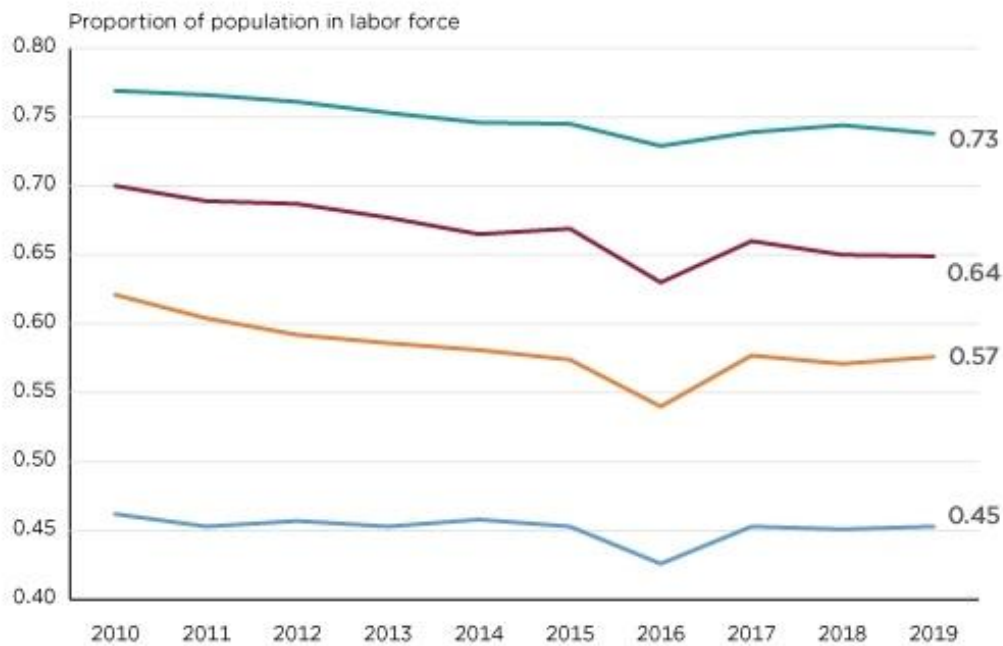
За словами Джейсона Камраса, який отримав 2005 р. звання «Учитель року у США», «найбільший плюс закону ‘Школа без відстаючих’ полягає в тому, що він інституціоналізував високі очікування для кожної американської дитини».

У більш довгостроковій перспективі NCLB – це лише останній на цей момент крок у багаторічних дискусіях про те, як збалансувати вимоги інклюзивності та високої якості в американській освіті.

Labor Force Participation by Level of Education Among Population Age 25 and Older

- Not a high school graduate
- High school graduate or equivalent
- Some college or associate degree
- Bachelor's degree or higher

United States[®]
Census
Bureau

U.S. Department of Commerce
U.S. CENSUS BUREAU
[census.gov](https://www.census.gov)

Source: Current Population Survey, Annual
Social and Economic Supplement,
2010-2019
<www.census.gov/topics/education/educational-attainment.html>

LEVEL OF EDUCATION IN THE COUNTRY РІВЕНЬ ОСВІТИ У КРАЇНІ

**FOR IMMEDIATE RELEASE: MONDAY,
MARCH 30, 2020**

**ДЛЯ НЕГАЙНОГО ОПУБЛІКУВАННЯ:
ПОНЕДІЛОК, 30.03.2020**

U.S. Census Bureau Releases New Educational Attainment Data

Бюро перепису населення США публікує нові дані про рівень освіти в країні

MARCH 30, 2020 — Today the U.S. Census Bureau released findings from the Educational Attainment in the United States: 2019 table package that uses statistics from the Current Population Survey Annual Social and Economic Supplement to examine the educational attainment of adults age 25 and older by demographic and social characteristics, such as age, sex, race, nativity and disability status.

30 березня 2020 р. — Сьогодні Бюро перепису населення США опублікувало результати дослідження рівня освіти в Сполучених Штатах: добірку таблиць за 2019 рік, в якій використовуються статистичні дані Щорічного соціально-економічного доповнення до поточного обстеження населення, що показують рівень освіти дорослих від 25 років з розбивкою за демографічними та соціальними характеристиками, такими як вік, стать, раса, місце народження і наявність інвалідності.

Data highlights:

Almost half (47.4%) of the foreign-born population who arrived in the United States over the past decade had a college degree — a higher rate than both earlier foreign-born and native-born Americans.

An estimated 47.4% of the foreign-born population who arrived in the United States from 2010 to 2019 had a bachelor's degree or higher, compared to 36.3% of native-born Americans and 31.5% of the foreign-born population who entered the country in or before 2009.

In 2019, 39.4% of naturalized citizens and 40.2% of children of the foreign-born population in the United States had a bachelor's degree or higher, compared to 35.9% of those born to native-born parents. A greater share of the foreign-born population (14.1%) than native-born Americans (13.4%) also held an advanced degree, such as a master's or doctorate.

In 2019, high school was the highest level of education completed by 28.1% of the population age 25 and older and 22.5% finished four years

Основні дані:

Майже половина (47,4 %) населення іноземного походження, прибулого до США за останнє десятиліття, мала диплом про вищу освіту. Це більше, ніж серед іммігрантів попередніх хвиль та американців, народжених у США.

За оцінками, 47,4 % населення іноземного походження, яке прибуло до США у 2010-2019 рр., мали ступінь бакалавра або вище, у порівнянні з 36,3% американців, народжених у США, та 31,5% народжених за кордоном і прибулих до США раніше 2010 р.

У 2019 р. 39,4% натуралізованих громадян і 40,2% дітей осіб, що народилися за межами США, мали ступінь бакалавра або вище – у порівнянні з 35,9% тих, хто народився в батьків – уроджених американців. Більше американців, що народилися за кордоном, ніж уроджених американців (14,1% і 13,4 %), мали також ступінь вищого рівня – як-от магістра чи доктора.

У 2019 р. повна середня школа була найвищим рівнем освіти, якого досягли 28,1% населення у віці від 25 років; 22,5% закінчили чотири роки

of college.

From 2010 to 2019, the percentage of people age 25 and older with a bachelor's degree or higher jumped from 29.9% to 36.0%.

In the past decade, the rate of labor force participation of the population age 25 and over fell for all education groups except those who had not completed high school, whose rate was not statistically different. Labor force participation fell 3.1% for people with a bachelor's degree or higher. It fell by 5.1% among those with some college or an associate degree, and by 4.5% for those who completed high school. (Labor force participation includes people who are employed or unemployed, but excludes people who are retired, taking care of home or family, or otherwise not participating in the labor market.)

In 2019, 40.1% of non-Hispanic whites age 25 and older had a bachelor's degree or higher, up from 33.2% in 2010. During the same period, the percentage of blacks age 25 and older with a bachelor's degree or higher rose from 19.8% to 26.1%; Asians from 52.4% to 58.1%; and Hispanics from 13.9% to 18.8%.

The Current Population Survey, sponsored jointly by the Census Bureau and the U.S. Bureau of Labor Statistics, is the primary source of labor force statistics for the population of the United States.

коледжу.

У 2010-2019 рр. частка американців у віці від 25 років, що мають ступінь бакалавра або вище, різко збільшилася з 29,9% до 36,0 %.

За останнє десятиліття частка в робочій силі населення від 25 років знизилася для всіх освітніх груп, за винятком не закінчили середню школу, показник яких статистично не змінився. Частка в робочій силі знизилася на 3,1% для людей зі ступенем бакалавра і вище, на 5,1% для тих, хто мали вищу або середню освіту і на 4,5% для тих, хто закінчив середню школу (частка в робочій силі включає працюючих і безробітних, але виключає осіб, які вийшли на пенсію, займаються домашнім господарством або іншим чином не представлені на ринку праці).

У 2019 р. 40,1% білих неіспаномовних громадян від 25 років мали ступінь бакалавра або вище – у порівнянні з 33,2% в 2010 р. За той самий період частка афроамериканців у віці від 25 років зі ступенем бакалавра і вище зросла з 19,8% до 26,1 %; осіб азійського походження з 52,4% до 58,1 %; і латиноамериканців з 13,9% до 18,8%.

Поточне обстеження населення, проведене спільно Бюро перепису населення та Бюро статистики праці США, є основним джерелом статистики з трудових ресурсів у США.

POSTSECONDARY EDUCATION

Postsecondary education in the United States is widespread and diverse.

There are approximately 9,000 postsecondary institutions in the United States.

This total includes over 4,000 degree-granting institutions, such as colleges, universities and community colleges, and over 5,000 non-degree-granting institutions that provide specific vocational, technical and career training.

COLLEGES AND UNIVERSITIES

There are more than 600 public and 1,700 private, four-year colleges and universities in the United States. The academic titles awarded by these institutions include undergraduate degrees such as the bachelor's degree and graduate

ПІСЛЯШКІЛЬНА ОСВІТА

Післяшкільна освіта у Сполучених Штатах широко поширена і різноманітна. У країні налічується близько 9000 вищих навчальних закладів.

У цю загальну кількість входять понад 4000 установ, що надають дипломи, як-от коледжі, університети та місцеві (дворічні) коледжі, і більше 5000 установ, що не надають дипломи, але дають спеціальну професійну та технічну підготовку і трудові навички.

КОЛЕДЖІ ТА УНІВЕРСИТЕТИ

У США налічується понад 600 державних і 1700 приватних чотирирічних коледжів і університетів. Вони присуджують ступені бакалавра, магістра та доктора.

Назви ступенів у США не регулюються національними законами; тому коледжі та

degrees such as the master's degree and the doctorate. U.S. degree titles are not governed by national laws; therefore, colleges and universities exercise wide discretion in the nomenclature they use for degrees and program requirements for graduation.

Accrediting associations, described below, may exert some influence on degree titles, as do the labor market and the professional academic community.

Undergraduate Degrees.

The basic undergraduate degree in the United States is the bachelor's degree.

It generally requires four or more years of full-time study.

The associate degree, which is offered at community colleges, described below, typically requires two years of full-time study.

Graduate Degrees.

The basic graduate degree is the master's degree, which usually requires one to two years of full-time study beyond the bachelor's degree.

The research doctorate degree (Ph.D. or equivalent) usually requires a minimum of five to seven years beyond the bachelor's.

However, the total time required can vary significantly depending on the institution, student and field of study.

Education and training for professional occupations can take place at the undergraduate or graduate level. For example, engineering, the engineering technology fields, nursing and accounting generally require an undergraduate degree.

Architecture and teacher education require a bachelor's or a master's degree depending on the entry point, and a first professional degree following a prior undergraduate degree is required to become a physician, dentist or attorney.

Admissions. Regardless of place of residence, all students are free to apply for admission to higher education institutions located anywhere in the country. However, tuition and fees at public

університети вільно поводяться з номенклатурою, яка використовується при присудженні ступенів і встановленні вимог до програм для отримання диплома.

Акредитуючі асоціації, описані нижче, можуть мати певний вплив на назви ступенів, як, утім, і ринок праці та професійна академічна спільнота.

Бакалавріат.

Базовим ступенем вищої освіти першого рівня у Сполучених Штатах є ступінь бакалавра. Як правило, для неї потрібно чотири або більше років очної форми навчання. Для отримання ступеня молодшого спеціаліста, яку пропонують описані нижче місцеві коледжі, зазвичай потрібно два роки очної форми навчання.

Магістратура та аспірантура.

Основний ступінь магістра зазвичай вимагає від одного до двох років очної форми навчання після отримання ступеня бакалавра.

Для отримання ступеня доктора наук (Ph.D. або еквівалента) зазвичай потрібно мінімум п'ять-сім років після отримання ступеня бакалавра. Однак загальний потрібний час може значно відрізнятись в залежності від навчального закладу, студента й галузі знань.

Навчання та підготовка до професійної діяльності можуть проходити на рівні бакалаврату або аспірантури. Наприклад, такі галузі як інженерні науки, виробничі технології, сестринська справа та бухгалтерський облік, як правило, вимагають ступеня бакалавра. Архітектурна та педагогічна освіта вимагає ступеня бакалавра або магістра в залежності від рівня, з якого випускник вишу починає трудову діяльність, а для того, щоб стати лікарем, стоматологом або юристом, потрібен перший професійний ступінь, наступний за ступенем бакалавра.

Прийом до вишу. Незалежно від місця проживання всі абітурієнти мають право безкоштовно подати заяву на вступ до вишів, розташованих у будь-якій точці країни. Однак

universities are generally higher for out-of-state residents.

Although a number of factors are weighed when institutions consider students for admission, decisions generally take into account the following:

success in appropriate secondary school coursework (e.g., types of courses taken and grade point average);

scores on standardized tests, which are designed to determine a student's aptitude for success in postsecondary education (e.g., Scholastic Aptitude Test [SAT]);

recommendation letters from teachers and others; student-written essays; and demonstration of leadership potential and participation in extracurricular activities (e.g. student government, school newspapers, sports teams, clubs, artistic activities and volunteering in the community).

For a searchable list of accredited colleges and universities in the United States, see <http://ope.ed.gov/accreditation/>.

плата за навчання та інші витрати в університетах, що перебувають на балансі штату, зазвичай вищі для жителів інших штатів.

Хоча при прийомі до НЗ враховується цілий ряд факторів, на прийняття рішення, як правило, впливає:

успішність у виконанні відповідного курсу в середній школі (наприклад, типи пройдених курсів і середній бал);

бали за стандартизованими тестами, призначеними для визначення здатності до успіху в навчанні у виші (тест SAT та ін.);

рекомендації вчителів та інших осіб;

есе, написані учнями;

демонстрація лідерського потенціалу та участь у позакласних заходах (наприклад, студентське самоврядування, шкільні газети, спортивні команди, клуби, художні програми та волонтерська робота в місцевій спільноті).

Список акредитованих коледжів та університетів у Сполучених Штатах з можливістю пошуку див. у розділі <http://ope.ed.gov/accreditation/>.

FOR-PROFIT INSTITUTIONS

In addition to public institutions and private nonprofit institutions, the U.S. higher education sector also includes private for-profit institutions often referred to as “proprietary schools.” Proprietary schools are especially prevalent at the non-degree level, where they comprise about 70 percent of such institutions.

At the college and university level, 19 percent of institutions are for-profit, but they enroll only about 3 percent of all college and university students.

Proprietary vocational schools offer practical training in specific fields, such as business administration and computer technology, and degrees in a number of subject areas.

Degree-granting proprietary colleges and universities offer a range of awards—from

КОМЕРЦІЙНІ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ

На додаток до державних і приватних некомерційних навчальних закладів сектор вищої освіти США також включає приватні комерційні заклади, часто звані просто «приватними навчальними закладами».

Приватні НЗ особливо поширені в категорії «без присудження ступеня», де вони становлять близько 70 відсотків таких установ.

На рівні коледжів і університетів 19 відсотків навчальних закладів є комерційними, але до них вступає не більше 3 відсотків усіх студентів вишів країни.

Приватні професійні училища пропонують практичну підготовку в конкретних галузях, таких як ділове адміністрування та комп'ютерні технології, і присуджують ступені в ряді предметних галузей. Приватні коледжі та університети, що надають дипломи, пропонують

certificates that can be earned in a week to undergraduate and graduate degrees.

Most schools offer programs that are available at night or on weekends so that classes fit into the schedules of working adults, and some schools offer instruction via distance education.

While they also offer courses designed to strengthen general competencies, proprietary schools continue to be market-driven institutions that primarily provide students with career-focused programs of study.

A growing number of proprietary institutions are accredited by recognized accrediting associations.

GOVERNANCE AND FINANCE

All private and most public institutions at the postsecondary level are chartered or licensed as corporations under U.S. law and are legally independent and self-governing in terms of academic affairs, administration, fund-raising, resource allocation and public relations. Institutions are generally governed by a board of citizens—often called a “Board of Trustees” or “Board of Regents.”

This governing board is the highest authority for institutional policy, although other lesser boards—such as those composed by faculty or students—also generally participate in governance to varying degrees.

The Board of Trustees (or Regents) is generally responsible for hiring the institution’s chief executive officer (president).

Administrative staff, including the president or chief executive officer, deal primarily with non-academic matters and delegate academic concerns to the academic deans, department chairs and faculty.

широкий спектр свідоцтв про освіту – від сертифікатів, які можна отримати за тиждень, до ступенів бакалавра та магістра.

Більшість НЗ пропонують програми, доступні ввечері або у вихідні, а деякі – дистанційне навчання.

Хоча приватні НЗ також пропонують курси, спрямовані на викладання загальних знань, вони, як і раніше, дивляться на ринок праці і в першу чергу надають навчання, орієнтоване на професійну кар’єру в тій чи іншій галузі.

Дедалі більше приватних навчальних закладів акредитується визнаними акредитаційними асоціаціями.

УПРАВЛІННЯ ТА ФІНАНСИ

Усі приватні та більшість державних вищих навчальних закладів засновані або ліцензовані як корпорації відповідно до законодавства США і є юридично незалежними і самоврядними в питаннях навчання, управління, збору коштів, розподілу ресурсів і зв’язків з громадськістю.

Ці навчальні заклади управляються, як правило, радою, що складається з приватних осіб і часто носить назву «рада піклувальників».

Така керівна рада є вищим органом прийняття рішень у галузі інституційної політики, хоча інші, менші за розміром ради – наприклад, викладачів або студентів – зазвичай також тією чи іншою мірою беруть участь в управлінні.

Рада піклувальників, як правило, відповідає за наймання головного виконавчого директора (він може називатися також президентом) установи.

Адміністративний персонал, включаючи президента або головного виконавчого директора, опікується переважно неакадемічними питаннями, делегуючи всі завдання, пов’язані з навчанням, деканам з навчальної частини, завідувачам кафедр та викладачам.

Oversight boards have the ultimate responsibility to vote on hiring staff and faculty, and to approve decisions on hiring, promotion, tenure, discipline, and the granting of degrees.

However, in practice, they rarely go against the decisions of the faculty and deans unless there is compelling reason to do so, such as the violation of institutional regulations or civil rights.

Degree-granting institutions generally depend on the following sources of income: student tuition and fees, government funding, institutional investments and holdings, private gifts and grants, and auxiliary enterprises.

Research institutions also receive money from grants and contracts with government and the private sector, and teaching institutions may earn money from providing instructional services to employers.

Almost all institutions, public or private, charge tuition, with tuition being relatively lower at public institutions than at private institutions.

Paying for College

Many college students obtain part-time employment to help pay for their studies, while others also receive grants, scholarships and loans to help meet expenses.

More than half of all U.S. undergraduate students—55 percent—receive some form of financial aid to help pay education costs, as do 60 percent of all graduate students. Scholarships and grants are generally awarded by a variety of nongovernmental organizations, as well as by states.

However, the largest single source of such student financial aid is the federal government, which provides more than \$73 billion a year in grants, loans and work-study assistance.

For more information on student financial aid see www.ed.gov/about/offices/list/fsa/index.html.

Наглядові ради відповідають за наймання персоналу та викладачів (рішення приймаються голосуванням), а також за затвердження рішень про прийняття на роботу, підвищення на посаді, постійні контракти з викладачами, навчальну дисципліну та присудження ступенів. Однак на практиці вони рідко йдуть проти рішень викладачів і деканів, якщо тільки для того немає вагомих причин, таких як порушення внутрішніх правил НЗ або громадянських прав.

Установи, що надають дипломи, як правило, залежать від наступних джерел доходу: плата за навчання і послуги, що вноситься учнями, державне фінансування, інвестиції і холдинги самого НЗ, приватні пожертвування і гранти, а також дохід від допоміжних підприємств.

Науково-дослідні інститути також отримують гроші від грантів і контрактів з урядом і приватним сектором, а НЗ можуть заробляти кошти, навчаючи працівників компаній.

Майже всі НЗ, державні або приватні, стягують плату за навчання; вартість навчання в державних НЗ зазвичай нижча, ніж у приватних.

Плата за навчання у виші

Багато студентів коледжів та університетів знаходять роботу на неповний робочий день, щоб оплатити навчання, інші отримують також гранти, стипендії та кредити на покриття витрат на навчання. Більше половини всіх американських студентів рівня бакалаврату – 55 відсотків – отримують ту чи іншу фінансову допомогу для оплати витрат на освіту, як і 60 відсотків усіх аспірантів. Стипендії та гранти, як правило, присуджуються різними неурядовими організаціями, а також штатами. Однак найбільшим джерелом такої фінансової допомоги є федеральний уряд, який надає понад 73 млрд дол. на рік у вигляді різних грантів, позик, а також фінансової допомоги студентам, що працюють.

Для отримання додаткової інформації про фінансову допомогу студентам див. www.ed.gov/about/offices/list/fsa/index.html

HIGHER EDUCATION ACCREDITATION

The United States has no centralized authority exercising national control over postsecondary educational institutions.

The states assume varying degrees of control over education, but, in general, institutions of higher education are permitted to operate with considerable independence and autonomy.

As a consequence, U.S. educational institutions can vary widely in their missions and the quality of their programs.

In order to ensure a basic level of quality, the practice of voluntary accreditation arose in the United States as a means of conducting nongovernmental, peer evaluation of educational institutions and programs.

The entities that conduct accreditation are associations of higher education institutions and academic specialists.

These associations define procedures for assessing the quality of institutions and programs and formally recognize those institutions meeting their standards while withholding or withdrawing recognition from those that do not. Institutions that have been accredited generally have an advantage over non-accredited institutions with regard to student recruitment, receipt of federal and state funds and their

АКРЕДИТАЦІЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ

У Сполучених Штатах немає централізованого органу, що здійснює національний контроль післяшкільних НЗ.

Уряди штатів мають різний ступінь контролю над освітою, але в цілому вищим навчальним закладам дозволяється діяти значною мірою незалежно й автономно.

Як наслідок освітні установи США можуть значно відрізнятися за своїми завданнями і якістю своїх програм.

З метою забезпечення базової якості навчання у США виникла практика добровільної акредитації – неурядової експертної оцінки освітніх установ і програм.

Суб'єктами, які проводять акредитацію, є асоціації вищих навчальних закладів та фахівців у галузі освіти.

Ці асоціації визначають процедури оцінки якості роботи і програм навчальних закладів і офіційно визнають ті виші, які відповідають їхнім стандартам, відмовляючи в акредитації або відкликаючи її в тих, хто не відповідає вимогам. Акредитовані навчальні заклади, як правило, мають перевагу перед неакредитованими щодо набору студентів, отримання федеральних і штатних коштів та іміджу в суспільстві в цілому.

general public image.

All recognized accrediting associations are members of the Council on Higher Education Accreditation (CHEA), and a list of those entities recognized by the U.S. Secretary of Education is published annually.

For more information on accreditation, see www.ed.gov/admins/finaid/accred/index.html and <http://wwwchea.org>.

Всі офіційно визнані акредитаційні асоціації є членами Ради з акредитації вищої освіти (CHEA), і список цих організацій, визнаних міністром освіти США, публікується щорічно.

Для отримання додаткової інформації про акредитацію див. www.ed.gov/admins/finaid/accred/index.html і <http://wwwchea.org>.

Study Abroad and International Students

More than 170,000 U.S. college and university students earn academic credit each year through study at postsecondary institutions in other countries.

The top five destinations for undergraduate students are the United Kingdom, Italy, Spain, France and Australia, and the most popular fields of study are the social sciences, business and management, and the humanities.

The number of U.S. students going abroad has more than doubled in the past decade and continues to rise.

The United States welcomes more than 550,000 international students to study at U.S. colleges and universities each year.

The top five countries of origin for undergraduate students are China, India, Japan, South Korea and Canada, and the most popular fields of study are business and management, engineering, and math and computer sciences.

For further information, refer to <http://opendoors.iienetwork.org/>.

Навчання за кордоном та іноземні студенти

Понад 170 000 студентів коледжів та університетів США щорічно отримують дипломи, навчаючись у вищих навчальних закладах інших країн.

П'ятьма найпопулярнішими країнами для студентів бакалаврату вважаються Велика Британія, Італія, Іспанія, Франція і Австралія, а найчастішими напрямками навчання – соціальні науки, бізнес і менеджмент, а також гуманітарні науки.

Кількість американських студентів, які виїжджають за кордон, за останнє десятиліття більш ніж подвоїлася і продовжує зростати.

У той же час Сполучені Штати щорічно приймають понад 550 000 іноземних студентів для навчання в американських коледжах і університетах.

До першої п'ятірки країн походження студентів бакалаврату входять Китай, Індія, Японія, Південна Корея і Канада, а найбільш популярними предметними галузями є бізнес і менеджмент, інжиніринг, математика та комп'ютерні науки.

Для отримання додаткової інформації див. <http://opendoors.iienetwork.org/>.

CHANGING FACE OF HIGHER EDUCATION

A greater proportion of young people receive higher education in the United States than in any other country.

These students also can choose from more than 4,000 very different institutions. They can attend two-year community colleges or more specialized technical training institutes.

Traditional four-year institutions range from small liberal arts colleges to massive state universities in places like California, Arizona, Ohio, and New York, each with multiple campuses and student populations exceeding 30,000.

Approximately one-third of U.S. colleges and universities are private and generally charge tuition costs substantially higher than state-run public institutions.

G.I. BILL

For much of their history, American institutions of higher learning remained bastions of privilege, with a predominantly white, male population. That pattern didn't change significantly until passage of the G.I. Bill in 1944, when the federal government paid for millions of World War II veterans to attend college. (G.I., which stands for "government issue," became a casual term for

МІНЛИВИЙ ВИГЛЯД ВИЩОЇ ОСВІТИ

У США відсоток молоді, яка отримує вищу освіту, більший, ніж у будь-якій іншій країні.

Студенти можуть вибирати з більш як 4000 найрізноманітніших навчальних закладів. Вони можуть відвідувати дворічні місцеві коледжі або більш спеціалізовані технічні навчальні заклади.

Традиційні чотирирічні навчальні заклади варіюють від невеликих гуманітарних коледжів до великих університетів штатів (наприклад, Каліфорнії, Аризони, Огайо та Нью-Йорку), кожен з яких має кілька кампусів і понад 30 000 студентів.

Близько третини коледжів і університетів США є приватними і, як правило, стягують плату за навчання – відчутно вишу, ніж державні вищі штатів.

«СОЛДАТСЬКИЙ БІЛЬ ПРО ПРАВА»

Протягом більшої частини своєї історії американські вищі навчальні заклади залишалися бастіонами привілейованої частини суспільства з переважно білим і чоловічим студентським контингентом.

Ця модель істотно не змінилася до прийняття закону про забезпечення військовослужбовців 1944 р., коли федеральний уряд фінансував навчання мільйонів ветеранів Другої світової

any Army soldier in World War II.)

The G.I. Bill of Rights included subsidies for attending virtually any recognized institution of higher learning, as well as payments for vocational training and subsidies to encourage home ownership.

Congress didn't expect many to take advantage of the college provision, but within two years more than 1 million veterans were enrolled at the nation's colleges and universities, doubling the number of college students. Over a seven-year period, the G.I. Bill enabled more than 2.2 million veterans to attend college.

The social impact of the G.I. Bill has been little short of revolutionary.

As scholar Milton Greenberg points out, "Today, American universities are now overwhelmingly public, focused heavily on occupational, technical, and scientific education, huge, urban-oriented, and highly democratic."

In subsequent decades, colleges and universities grew rapidly, as veterans were followed by their children, the so-called baby boom generation that began entering college in the 1960s.

Colleges and universities also began opening their doors wider to minorities and women. In recent years, more women than men have been attending colleges and universities and earning more bachelor's and master's degrees — a pattern that shows no signs of changing, according to the National Center for Education Statistics.

The proportion of minority students attending college has increased as well — from 14 percent in 1981 to 27 percent in 2005. Much of the change can be attributed to growing numbers of Hispanic and Asian students. African American enrollments rose from 9 percent to 12 percent in the same period.

війни в коледжі або університеті.

«Солдатський білль про права» передбачав субсидії для навчання практично в будь-якому офіційно визнаному вишій країни, а також оплату професійного навчання та субсидії для заохочення будівництва/придбання власного житла. Конгрес не думав, що буде багато бажаючих скористатися положенням про підтримку навчання у вишій, проте протягом двох років до коледжів і університетів країни було зараховано понад 1 млн ветеранів, що подвоїло число студентів американських вишів. За 7 повоєнних років «Солдатський білль про права» дав змогу навчатися у вишій більш ніж 2,2 млн ветеранів.

Соціальний вплив закону про забезпечення військовослужбовців був справді революційним. Як зазначав політолог Мілтон Грінберг, «сьогодні американські університети в переважній більшості є державними, значною мірою орієнтованими на професійну, технічну та наукову освіту, величезними, міськими за своїм характером і надзвичайно демократичними».

У наступні десятиліття коледжі та університети швидко зростали, оскільки слідом за ветеранами прийшли їхні діти, так зване покоління «бебі-бумерів», яке почало вступати до вишів у 1960-х роках.

Коледжі та університети стали також ширше відкривати свої двері для меншин і жінок. В останні роки більше жінок, ніж чоловіків, відвідують коледжі та університети й отримують більше дипломів бакалавра і магістра — і за даними Національного центру статистики освіти ця тенденція не має ознак зміни.

Частка студентів з числа меншин також збільшилася з 14 відсотків у 1981-му до 27 відсотків у 2005 р. Велика частина змін може бути пов'язана зі зростанням числа студентів латиноамериканського й азійського походження. Кількість студентів-афроамериканців за той самий період зросла з 9 до 12 відсотків.

COSTS AND COMPETITION

Higher education in the United States is an enormous enterprise, costing almost \$373 billion and consuming nearly 3 percent of the nation's gross domestic product.

College costs for students can be high, especially for private institutions, which do not receive general subsidies from either state or federal governments.

To ensure equal access to education for all, the United States administers an extensive financial aid program for students. Seven out of 10 students receive some form of financial aid, which typically combines grants, loans, and work opportunities to enable full-time students to meet their living costs and tuition.

Recently, several of the nation's wealthiest and most prestigious universities — schools like Harvard, Princeton, Yale, Columbia, and Dartmouth, among others — announced plans to substantially increase their financial aid for low- and middle- income families.

Students compete for openings in the nation's better colleges and universities. At the same time, American institutions of higher learning of all types must broadly compete for the nation's top students and to admit sufficient numbers to maintain their enrollments.

The most prestigious American universities — public and private — receive hundreds of applications for each opening. At the same time, it is true that most secondary school graduates with good grades and strong scores on college entrance exams receive hundreds of solicitations from institutions of higher learning.

Reflecting the decentralized nature of American education, state governments may license institutions of higher learning, but accreditation, which grants academic standing to the college or university, is accorded by nongovernmental associations, not by states or the federal government.

ВАРТІСТЬ І КОНКУРЕНЦІЯ

Вища освіта у США – це колосальне підприємство, яке коштує майже 373 млрд дол. і споживає близько 3 відсотків валового внутрішнього продукту країни. Витрати на навчання в коледжі для студентів можуть бути високими, особливо в приватних навчальних закладах, які не отримують загальних субсидій ні від уряду штату, ні від федерального уряду. Щоб забезпечити рівний доступ до освіти для всіх, Сполучені Штати здійснюють велику програму фінансової допомоги студентам. Сім з 10 студентів отримують фінансову допомогу в тій чи іншій формі, яка зазвичай поєднує в собі гранти, кредити та можливості для роботи, щоб студенти денної форми навчання могли оплачувати свої витрати на проживання та навчання.

Нещодавно кілька найбагатших і найпрестижніших університетів країни — таких, як Гарвард, Принстон, Єль, Колумбія і Дартмут, наприклад, — оголосили про плани істотно збільшити фінансову допомогу сім'ям з низьким та середнім рівнем доходу.

Студенти змагаються за місця в найкращих коледжах і університетах країни. У той же час американські вищі навчальні заклади всіх типів повинні широко конкурувати за найкращих учнів країни і приймати достатню кількість абітурієнтів, щоб підтримувати набір на належному рівні. Найпрестижніші американські університети — державні та приватні — отримують сотні заявок на кожне місце. Однак вірно й те, що більшість випускників середніх шкіл з добрими оцінками і високими балами на вступних іспитах отримують сотні пропозицій від вищих навчальних закладів.

Відповідно до децентралізованого характеру американської освіти уряди штатів можуть ліцензувати вищі навчальні заклади, але акредитація, яка надає коледжу або університету академічний статус, дається неурядовими асоціаціями, а не штатним чи федеральним урядом.

COMMUNITY COLLEGES

For an American high school graduate with a modest academic record and limited funds, enrolling in a community college may be a better option than attending a four-year college or university.

Two-year, associate-degree programs in such growing professional fields as health, business, and computer technology can be found at most of the nation's roughly 1,200 community colleges.

Community colleges are also gateways to four-year undergraduate institutions for students who need to bolster mediocre high school grades with stronger college credits.

Taking advantage of low fees and liberal admissions policies, more than 11 million American and an estimated 100,000 international students now attend community colleges.

HBCUs

Most Historically Black Colleges and Universities (HBCUs) were founded at times when either slavery or segregation ruled the South, and higher education for African Americans elsewhere was ignored or marginalized. Although the first college for African Americans – now Cheney University of Pennsylvania – was established in 1837, many of today's most prestigious black schools were established immediately after the Civil War, including Fisk University in Nashville, Tennessee; Howard University in Washington, D.C.; and Morehouse College in Atlanta, Georgia.

Nineteen public HBCUs were founded with passage of the Second Morrill (Land Grant) Act in 1890 — many in the then firmly segregated South.

Today the White House Initiative on HBCUs counts 40 four-year public colleges and

ГРОМАДСЬКІ (МІСЦЕВІ) КОЛЕДЖІ

Для випускника американської середньої школи зі скромною успішністю та обмеженими коштами вступ до місцевого (громадського) коледжу може бути кращим варіантом, ніж чотирирічне навчання в коледжі або університеті.

Дворічні програми отримання ступеня молодшого спеціаліста (associate's) у таких зростаючих професійних галузях, як охорона здоров'я, бізнес і комп'ютерні технології, можна знайти в більшості приблизно 1200 місцевих коледжів країни.

Громадські (місцеві) коледжі також відкривають двері до чотирирічних НЗ студентам, яким потрібно підвищити середні оцінки в середній школі за рахунок більш високих кредитів у коледжі.

Користуючись перевагами низької плати за навчання і ліберальної політики прийому, більше 11 млн американських і, за оцінками, 100 тис. іноземних студентів нині відвідують громадські коледжі.

ІЧКУ

Більшість історично чорних коледжів та університетів (ІЧКУ) були засновані в часи, коли на Півдні панувало рабство або сегрегація, а вища освіта для афроамериканців в інших регіонах країни існувала лише в теорії або у вкрай незначному обсязі. Хоча перший коледж для афроамериканців – нині Пенсільванський університет у Чейні – був заснований в 1837 р., багато з найпрестижніших сьогодні вишів для чорних студентів були створені відразу після Громадянської війни, у тому числі університет Фіска в Нешвіллі, штат Теннессі, університет Говарда у Вашингтоні, округ Колумбія, і коледж ім. Моргауса в Атланті, штат Джорджія.

Дев'ятнадцять місцевих ІЧКУ були засновані з прийняттям 2-го закону Моррілла (про земельні гранти) 1890 р. — багато з них на Півдні, на той час ще жорстко сегрегованому.

Сьогодні, згідно з ініціативою Білого дому з ІЧКУ, у США працює 40 чотирирічних

universities, 50 four-year private colleges, and 13 two-year community and business schools.

STUDY IN THE UNITED STATES

Foreign students have long been a familiar and vital element of American higher education.

In the 2006-2007 academic year, according to the publication Open Doors, almost 583,000 international students were enrolled in many of America's 4,000 colleges and universities, an increase of 3 percent over the previous year. India remains the largest single source of foreign students, followed by China, Korea, and Japan.

The top five areas of study for international students are business and management, engineering, physical and life sciences, social sciences, and mathematics and computer science.

International students attend U.S. colleges and institutions for the same reasons that Americans do: academic excellence, unparalleled choices in types of institutions and academic programs, and great flexibility in designing courses of study and even in transferring between different institutions.

With a wide range of tuition and living costs, plus opportunities for financial aid, foreign students find that a U.S. education can be affordable as well.

Most large schools have international student advisers, and a worldwide network of student-advising centers, along with a variety of publications, can guide prospective students through the sometimes complicated process of finding, applying, and being accepted by an American college or university.

державних коледжів та університетів, 50 чотирирічних приватних коледжів та 13 дворічних місцевих і бізнес-шкіл.

НА НАВЧАННЯ ДО США

Іноземні студенти вже давно стали звичним і важливим елементом американської вищої освіти.

У 2006/2007 НР, згідно з публікацією Open Doors, майже 583 000 іноземних студентів були зараховані до багатьох з 4000 коледжів і університетів Америки, що на 3 відсотки більше, ніж у попередньому році. Індія залишається найбільшим джерелом іноземних студентів, за нею йдуть Китай, Корея і Японія.

П'ятьма основними напрямками навчання для іноземних студентів є бізнес і менеджмент, інжиніринг, природничі науки, науки про життя, суспільні науки, а також математика і комп'ютерні науки.

Іноземні студенти вступають у коледжі та університети США з тих самих причин, що і американці: високий рівень освіти, незрівнянний вибір типів навчальних закладів і програм, а також велика гнучкість при розробці навчальних курсів і навіть при переході з одного вишу до іншого.

Завдяки широкому діапазону вартості навчання та проживання, а також можливостям отримання фінансової допомоги іноземні студенти вважають, що освіта у США також може бути доступною. У більшості великих НЗ є міжнародні консультанти для студентів, а всесвітня мережа центрів консультування студентів, поряд з різними публікаціями, може допомогти бажаючим пройти часом складний процес пошуку, подання заяви та вступу до американського коледжу або університету.

ADULT AND CONTINUING EDUCATION

Adult education encompasses a wide variety of educational services for adult learners and extends across all educational levels, subjects and purposes.

Services are generally oriented to meet the needs of mature adults who have life, work and family experience but who desire additional education in order to improve knowledge and skills for personal or work-related reasons.

Adult basic education provides instruction in reading, math, writing and critical thinking skills at or below the level of secondary school completion.

Adult basic education applies particularly to school dropouts and to immigrants whose prior educational opportunities were limited.

Many of these foreign-born adults also require basic instruction in listening, speaking, reading, and writing to improve English language proficiency.

Adult secondary education programs are designed for students, 16 years and older, who did not complete high school.

These credential programs include the General Educational Development (GED) program, the National External Diploma Program (EDP) and the Adult High School Credit Diploma Program.

For additional information, see the Web site for the U.S. Department of Education's Office of Vocational and Adult Education at www.ed.gov/about/offices/list/ovae/index.html.

Adult continuing education generally refers to education provided for adults who have already graduated with a secondary school diploma or a

ОСВІТА ДОРОСЛИХ; БЕЗПЕРЕПВНА ОСВІТА

Освіта дорослих включає в себе широкий спектр освітніх послуг і поширюється на всі рівні, галузі та цілі навчання.

Послуги, як правило, орієнтовані на задоволення потреб дорослих людей, які мають життєвий, трудовий і сімейний досвід, але бажають отримати додаткову освіту, щоб набути нових знань і навичок з особистих мотивів або у зв'язку з роботою.

Базова освіта дорослих передбачає навчання читанню, математиці, письму та навичкам критичного мислення на рівні або нижче рівня вимог до випускників середньої школи.

Базова освіта дорослих поширюється, зокрема, на осіб, які свого часу кинули школу, і іммігрантів, що не мали раніше можливості отримати освіту.

Багатьох із цих дорослих, які ще недавно жили в іншій країні, потрібно також у базовому обсязі вчити аудіювання, розмовної мови, читання і письма, щоб підвищити рівень володіння англійською мовою.

Програми середньої освіти дорослих призначені для осіб від 16 років, які не скінчили середню школу. Ці програми спрямовані на отримання еквівалента атестату про закінчення середньої школи (GED), Національну програму отримання диплому про середню освіту на основі знань і навичок, набутих поза шкільним середовищем (EDP), і Програму «доотримання» кредитів (залікових очок), що їх бракує для одержання диплома про середню освіту.

Для отримання додаткової інформації відвідайте веб-сайт Управління професійної освіти та освіти дорослих Міністерства освіти США www.ed.gov/about/offices/list/ovae/index.html.

Безперервна освіта дорослих зазвичай відноситься до освіти, наданої дорослим, які вже закінчили середню школу з дипломом або навіть мають диплом про вищу освіту. Безперервна

higher education degree.

Continuing education may be at the undergraduate or graduate levels and usually consists of individual courses, certificate programs or degree programs for students seeking improved work-related skills, new skills to change careers or personal enrichment. In the United States, such programs are provided by postsecondary education institutions, employers, private training institutions and adult education centers.

Continuing professional education (CPE) is a special type of adult continuing education provided to professionals working in licensed occupations. These professions generally require practitioners to complete refresher courses on a regular basis in order to have their licenses renewed.

освіта може бути на рівні бакалаврату або магістратури і зазвичай складається з окремих курсів, програм сертифікації або програм отримання ступеня для студентів, які прагнуть поліпшити навички, пов'язані з роботою, придбати нові для зміни роду діяльності або отримати нові знання для загального розвитку. У Сполучених Штатах такі програми надаються вишами, роботодавцями, приватними навчальними закладами та центрами освіти дорослих.

Безперервна професійна освіта (CPE) – особливий вид безперервної освіти для дорослих, що надається фахівцям у галузях, робота в яких вимагає ліцензії. Такі професії, як правило, вимагають від практикуючих фахівців регулярного проходження курсів підвищення кваліфікації для продовження професійної ліцензії.

EDUCATING A DEMOCRACY

In the words of Thomas Jefferson, author of the Declaration of Independence and third president of the United States, “If a nation expects to be ignorant and free, it expects what never was and never will be.”

TEACHING DEMOCRACY

A democracy depends on the foundation of educated citizens who recognize the value of their hard- won individual freedoms and civic responsibilities.

In contrast to the passive acceptance of authoritarian societies, the object of democratic education is to produce citizens who are independent and questioning yet deeply familiar with the precepts and practices of democracy.

ОСВІТА В ДЕМОКРАТИЧНІЙ КРАЇНІ

За словами Томаса Джефферсона, автора Декларації незалежності і третього президента Сполучених Штатів, «якщо країна розраховує, що зможе бути неосвіченою і вільною, вона очікує отримати те, чого ніколи не було і ніколи не буде».

НАВЧАННЯ ДЕМОКРАТІЇ

Основа демократії – це освічені громадяни, які усвідомлюють цінність своїх важко завойованих особистих свобод і громадянських обов’язків.

На відміну від пасивного прийняття знань в авторитарних суспільствах, мета демократичної освіти полягає в тому, щоб виховувати громадян, які мають незалежні погляди і багато речей піддають сумніву, але при цьому добре знайомі з принципами і практикою демократії.

As education scholar Chester Finn has said, “People may be born with an appetite for personal freedom, but they are not born with knowledge about the social and political arrangements that make freedom possible over time for themselves and their children...Such things must be acquired. They must be learned.”

NATIONAL IDENTITY

America’s schools may teach democratic values, but they also teach their students how to be Americans.

Ever since the nation’s founding, Americans have recognized that, lacking a common ethnic identity or ancient culture, their national identity would have to rest upon other foundations: shared ideas about democracy and freedom and the common experience of working to build a society with equal opportunity for all.

For most Americans, the institution that most closely embodies those shared ideas and common experiences has been the nation’s schools.

Over time, education in America has come to represent universal free public education for all, regardless of race, social background, or gender. Education, moreover, is seen as the primary means to succeed in a society that seeks to replace the claims of inherited privilege for those of individual freedom and equal opportunity.

The American classroom of the 21st century scarcely resembles that of a few decades ago, much less the one- room schoolhouse of a past century. Yet the role of American education in binding together a growing and diverse nation endures, transmitting the lasting values of freedom and human dignity from one generation to the next.

Як сказав учений-педагог Честер Фінн, «люди можуть народитися з жагою особистої свободи, але вони не народжуються зі знанням соціальних і політичних механізмів, які з часом роблять свободу можливою для них самих і їхніх дітей... Такі речі набуваються. Їх потрібно вивчити».

НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ

Американська школа викладає своїм учням демократичні цінності, але вона вчить також, як бути американцями.

З дня заснування своєї країни американці визнавали, що через відсутність загальної етнічної ідентичності та давньої культури їхня національна ідентичність повинна ґрунтуватися на інших цінностях: спільних ідеалах демократії і свободи та спільному досвіді розбудови суспільства з рівними можливостями для всіх.

Для більшості американців закладом, що найбільш яскраво втілює ці спільні для них ідеї і досвід, є американська школа.

З плином часу шкільна освіта в Америці почала представляти собою загальне і безкоштовне державне навчання для всіх, незалежно від раси, соціального походження або статі. Більше того, у суспільстві, яке поставило собі завдання замінити право на спадкові привілеї правом на особисту свободу і рівні можливості, освіта розглядається як основний засіб досягнення успіху.

Американська класна кімната 21-го століття навряд чи схожа на те, чим вона була ще кілька десятиліть тому, не кажучи вже про однокімнатну школу попередніх століть. Утім, роль американської освіти в об’єднанні зростаючої і різноманітної нації зберігається, передаючи від покоління до покоління неминущі цінності свободи і людської гідності.

EDUCATION POLICY AND ADMINISTRATION

The United States is composed of 50 states, five territories and the District of Columbia. As mentioned earlier in the Introduction, education in the United States is highly decentralized. Each state has authority to make and implement education policy within its jurisdiction so long as such policy does not violate the provisions of the U.S. Constitution or federal law.

The following pages briefly explain the roles of the three levels of government in making and implementing education policy, beginning with the state level and subsequently addressing the local and federal levels. Part II ends with a short description of the roles played by nongovernmental organizations and the courts, as well as a brief section on the financing of education.

THE ROLE OF STATE GOVERNMENTS

In most states, the topic of education is addressed in the state constitution, with the state legislature having the ultimate authority over education matters.

This authority includes enacting education-related legislation and appropriating state funds for education.

State Legislatures. Generally, state legislatures delegate a significant amount of policy-making authority to the state board of education.

State boards of education are bodies of citizens appointed by the legislature or governor, or popularly elected, depending on the state.

The state board is responsible for approving statewide educational policies and determining budget priorities.

In some cases the state board is responsible for all levels of education, including vocational and postsecondary education, while in many states

ПОЛІТИКА ТА УПРАВЛІННЯ В ГАЛУЗІ ОСВІТИ

Сполучені Штати складаються з 50 штатів, п'яти територій і округу Колумбія. Як згадувалося у «Вступі», освіта в Сполучених Штатах сильно децентралізована. Кожний штат має повноваження розробляти і вести власну політику в галузі освіти в межах своєї юрисдикції за умови, що така політика не порушує положення Конституції США та федеральних законів.

Наступні сторінки присвячені короткому поясненню ролі трьох рівнів влади в розробці та реалізації політики в галузі освіти. Ми почнемо з рівня штату, а потім перейдемо до місцевого та федерального рівнів.

Друга частина закінчується коротким описом ролі неурядових організацій і судів, а також невеликим розділом про фінансування освіти.

РОЛЬ УРЯДІВ ШТАТІВ

У більшості штатів тема освіти розглядається в конституції штату, при цьому законодавчий орган штату має вищу владу в питаннях освіти. Ці повноваження включають прийняття законодавства, що стосується освіти, і виділення на його потреби коштів з бюджету штату.

Законодавчі органи штатів. Як правило, законодавчі органи штатів делегують значну частину директивних повноважень раді штату за освітою.

Рада штату з освіти – це органи цивільного нагляду, призначені законодавчими зборами або губернатором або обираються загальним голосуванням, залежно від штату.

Рада штату з освіти відповідає за затвердження освітньої політики для всього штату і визначення бюджетних пріоритетів.

У деяких випадках рада відповідає за всі рівні освіти, включаючи професійну і післясередню; у багатьох штатах, однак, його сфера – освіта

the board concentrates on education at the elementary and secondary levels. States do not generally regulate postsecondary education as closely as they do elementary and secondary education.

Although states exercise some control over higher education institutions through specialized boards or commissions, the autonomy of such entities is generally recognized in law and policy.

Vocational and technical education, special education and adult education are often associated with both the secondary and postsecondary levels of education and are sometimes administered by specialized state agencies. Professional education and training for licensed occupations is usually overseen by the state's postsecondary education authorities, its agencies responsible for professional services, and/or specially appointed licensure boards.

State Departments of Education. Most states have a state department of education that serves as the executive agency for education.

A chief state school officer is generally responsible for overseeing the state department of education and reporting periodically to the state board of education, the legislature and the governor.

Depending on the state, this person may be called a superintendent, commissioner, director or secretary of education.

Most chief state school officers are appointed by the state board of education or the governor, while some are popularly elected.

In most cases, State Governments are responsible for the following:

Developing curriculum guidelines and performance standards;

Providing technical assistance to school districts and schools;

Licensing private elementary and secondary schools to operate within their jurisdictions;

Licensing or certifying school teachers and administrators;

початкового і середнього рівня.

Як правило, штати не регулюють післясередню освіту так само строго, як початкову і середню.

Хоча вони здійснюють певний контроль над вищими навчальними закладами через спеціалізовані ради або комісії, автономія коледжів і університетів у цілому визнається і в законодавстві, і на практиці.

Професійно-технічна освіта, спеціальна освіта та освіта дорослих часто пов'язані як з середньою, так і з вищою освітою і іноді управляються спеціалізованими установами штату. Професійна освіта та навчання ліцензованих професій зазвичай контролюються штатними органами вищої освіти, їхніми установами, що відповідають за професійні послуги, та/або спеціально призначеними радами з ліцензування.

Штатні департаменти освіти. У більшості штатів є департамент (міністерство) освіти, який виконує функції виконавчого органу в даній сфері.

Головний уповноважений штату зі шкільної освіти, як правило, відповідає за нагляд за діяльністю департаменту і періодично звітує перед радою штату з освіти, законодавчими зборами і губернатором.

Залежно від штату ця особа може називатися уповноваженим, директором або міністром освіти. Більшість головних уповноважених штату зі шкільної освіти призначаються радою штату з освіти або губернатором, але деякі обираються загальним голосуванням.

У більшості випадків уряд штату несе відповідальність за:

Розробку основних принципів навчальної програми та стандартів успішності;

Надання технічної допомоги шкільним округам і школам;

Ліцензування приватних початкових і середніх шкіл для роботи в межах їхньої юрисдикції;

Ліцензування або сертифікацію шкільних учителів та адміністраторів;

Administering statewide student achievement tests;
Developing accountability plans and reporting on student performance to the U.S. Department of Education;
Defining minimum requirements for high school graduation;
Distributing state and federal funding to school districts; and
Establishing the minimum number of school days per year.

For information on state education agencies and other state education authorities, see
http://bcol02.ed.gov/Programs/EROD/org_list.cfm.

Проведення тестів успішності учнів по всьому штату;
Розробку планів звітності та подання звітів про успішність учнів до Міністерства освіти США;
Визначення мінімальних вимог для закінчення середньої школи;
Розподіл штатного та федерального фінансування серед шкільних округів;
Встановлення мінімальної кількості навчальних днів у році.

Інформація про штатні відомства та інші установи у сфері освіти:
http://bcol02.ed.gov/Programs/EROD/org_list.cfm

THE ROLE OF LOCAL GOVERNMENTS

Local School Districts.

Although state governments have ultimate authority over education, most states delegate some decision-making powers and the operation of public elementary and secondary schools to local education agencies, or school districts.

There are approximately 15,000 school districts in the United States, each overseeing its jurisdiction's public schools.

The amount of control exercised by local school districts varies by state.

Most states give districts considerable authority to determine school budgets and to implement curriculum. In fact, many school districts further delegate decision-making and budgetary authority to individual schools, a practice known as site-based (or school-based) management.

Local school boards.

Each school district is governed by a local school board, whose policies must generally conform to the regulations of the state school board and the statutes of the state legislature. School board members are generally elected, although, in

РОЛЬ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ

Місцеві шкільні округи.

Хоча уряди штатів мають вищу владу в галузі освіти, більшість штатів делегують деякі повноваження щодо прийняття рішень і управління державними початковими та середніми школами місцевим установам освіти або шкільним округам.

У США налічується близько 15 000 шкільних округів, кожен з яких здійснює нагляд за роботою державних шкіл своєї юрисдикції.

Ступінь контролю, здійснюваного місцевими шкільними округами, варіює від штату до штату. Більшість штатів надають округам значні повноваження щодо визначення бюджетів шкіл та реалізації навчальних програм. По суті, багато шкільних округів додатково делегують школам прийняття рішень і бюджетні повноваження – ця практика відома як «управління на місцях» (або «в школах»).

Місцеві шкільні ради.

У кожному шкільному окрузі керівництво здійснює місцева шкільна рада, діяльність якої повинна в цілому відповідати правилам, встановленим шкільною радою штату, і законам штату. Члени шкільної ради, як правило,

some districts, they may be appointed by other government officials.

The school board selects and hires the district superintendent, who is responsible for implementing policy and managing the day-to-day operations of the school district.

In most cases, School Districts are responsible for the following:

Determining the budget;
Allocating money to individual schools and programs;
Hiring teachers and other staff;
Preparing and disseminating annual reports on student performance;
Setting teacher and administrator salaries;
Implementing the curriculum;
Planning and administering teacher in service training;
Coordinating the transportation of students on school buses;
Constructing and maintaining school buildings; and
Purchasing equipment and supplies.

To search for school districts in the United States, see the National Public School District Locator Web site at <http://nces.ed.gov/ccd/districtsearch/>

обираються, хоча в деяких округах вони можуть призначатися іншими урядовими чиновниками. Шкільна рада вибирає і наймає окружного керуючого, який відповідає за реалізацію стратегії діяльності та повсякденне управління справами шкільного округу.

У більшості випадків шкільні округи відповідають за:

Визначення бюджету;
Виділення коштів окремим школам і програмам;
Наймання вчителів та іншого персоналу;
Підготовка та поширення щорічних звітів про успішність учнів;
Встановлення заробітної плати вчителів та адміністративного персоналу;
Реалізація навчальної програми;
Планування та управління програмами підвищення кваліфікації вчителів;
Координація перевезення учнів шкільними автобусами;
Будівництво та обслуговування шкільних будівель;
Закупівля обладнання та витратних матеріалів.

Для пошуку шкільних округів у Сполучених Штатах див. веб-сайт National Public School District Locator за адресою <http://nces.ed.gov/ccd/districtsearch/>

THE ROLE OF THE FEDERAL GOVERNMENT

As described above, education is primarily a state and local responsibility.

Nevertheless, the federal government plays a limited but important role in affecting education policy and practice at all levels and throughout the nation.

U.S. Congress.

The Congress is the supreme lawmaking body of the country and has passed numerous laws directly and indirectly affecting education. For example, in late 2001, the Congress passed the No Child Left Behind Act, which reformed the Elementary and Secondary Education Act to reflect key principles promoted by President George W. Bush, including stronger accountability for results, more choices for students and parents, greater flexibility and local control, and the use of research-based instruction.

U.S. Department of Education.

The federal Department of Education is the primary agency of the federal government that implements the laws that the Congress enacts to support education at the federal level.

In doing so, the Department establishes policy for, administers and coordinates much of the federal financial assistance for education, in accordance with these laws. In 2005, the Department had over 4,400 employees and a budget of more than \$72.8 billion.

Its stated mission is “to ensure equal access to education and to promote educational excellence throughout the nation.”

The Department carries out its mission in two major ways. First, the Secretary and the Department play a leadership role in the ongoing national dialogue over how to improve education for all students.

This involves such activities as raising national and community awareness of the education

РОЛЬ ФЕДЕРАЛЬНОГО УРЯДУ

Як уже говорилося, освіта в першу чергу є обов'язком уряду штату і місцевих органів влади.

Тим не менш, федеральний уряд відіграє обмежену, але важливу роль у впливі на політику і практику в галузі освіти на всіх рівнях і по всій країні.

Конгрес США.

Як вищий законодавчий орган країни Конгрес прийняв цілий ряд законів, що прямо або побічно стосуються освіти. Наприклад, наприкінці 2001 р. був прийнятий закон «Школа без відстаючих», який вніс зміни до Закону про початкову і середню освіту, відображаючи ключові принципи, що їх просував президент Джордж В. Буш, зокрема суворішу відповідальність за результати, ширший вибір для учнів і батьків, більшу гнучкість і місцевий контроль, а також використання методів навчання, заснованих на дослідженнях.

Міністерство освіти США.

Федеральне міністерство освіти є основним відомством федерального уряду, яке здійснює закони, прийняті Конгресом для підтримки освіти на федеральному рівні.

При цьому воно визначає політику в галузі освіти, направляє і координує більшу частину федеральної фінансової допомоги на потреби освіти відповідно до цих законів. У 2005 р. в міністерстві працювало понад 4400 співробітників, його бюджет становив понад 72,8 млрд дол. Своє завдання міністерство вбачає в тому, щоб «забезпечити рівний доступ до освіти і сприяти підвищенню якості освіти по всій країні».

Міністерство виконує це завдання двома основними способами. По-перше, міністр та його відомство відіграють провідну роль у постійному національному діалозі про те, як поліпшити систему освіти для всіх учнів. Цій меті служать такі заходи, як інформування громадськості на національному та місцевому рівні про нагальні проблеми освіти та сучасні

challenges confronting the nation, disseminating the latest discoveries on what works in teaching and learning and helping communities work out solutions to difficult educational issues.

Second, the Department pursues its twin goals of access and excellence through the administration of programs that cover every area of education and range from preschool education through postdoctoral research.

Specifically, the Department's major activities are the following:

Implementing laws related to federal financial assistance for education, administering the distribution of those funds and monitoring their use.

The Department distributes financial assistance to eligible applicants throughout the nation for elementary, secondary and college education; for the education of individuals with disabilities and individuals who are illiterate, disadvantaged or gifted; and for the education of immigrants, American Indians and people with limited English proficiency.

Collecting data and overseeing research on America's schools and disseminating this information to educators and the general public.

The Department oversees research on most aspects of education; collects data on trends; and gathers information to help identify approaches, ideas and successful teaching techniques. Employees of the Department, as well as contractors and grant recipients, conduct the research.

Research findings and statistics are disseminated to educators, policymakers, parents and the general public in the form of reports and publications—both printed and online.

методи викладання та навчання, а також шляхи вирішення місцевими органами влади складних освітніх проблем.

По-друге, міністерство переслідує подвійну мету забезпечення доступу та підвищення кваліфікації, керуючи програмами, які охоплюють усі ділянки та рівні освіти – від дошкільної освіти до постдокторських досліджень.

Зокрема, основними напрямками діяльності міністерства є:

Реалізація законів, що стосуються Федеральної фінансової допомоги в галузі освіти, управління розподілом цих коштів і контроль їх використання.

Міністерство розподіляє фінансову допомогу відповідним кандидатам по всій країні для отримання початкової, середньої та вищої освіти; для навчання осіб з інвалідністю, неписьменних, незаможних, особливо обдарованих; для навчання недавніх іммігрантів, американських індіанців і людей з обмеженим знанням англійської мови.

Збір даних і нагляд за дослідженнями роботи американських шкіл і поширення цієї інформації серед викладачів і широкої громадськості.

Міністерство курирує дослідження з більшості аспектів освіти; збирає дані про тенденції; збирає інформацію, щоб допомогти визначити нові підходи, ідеї та успішні методи навчання. Дослідження проводять співробітники міністерства, а також підрядчики та одержувачі грантів.

Результати досліджень та статистичні дані поширюються серед викладачів, політиків, батьків та широкої громадськості у формі звітів та публікацій — як друкованих, так і електронних.

Identifying the major issues and problems in education and focusing national attention on them.

The Secretary of Education advises the President and leads the Department in implementing the President's education policies—from the preparation of legislative proposals for Congress to decisions about education research priorities. In addition, the Secretary brings national attention to education issues through speeches, publications, the media and personal appearances.

The Department further highlights education issues by sponsoring and participating in national conferences and other activities.

Enforcing federal laws prohibiting discrimination in programs and activities that receive federal funds.

The Department of Education's Office for Civil Rights (OCR) enforces laws that prohibit discrimination on the basis of race, color, national origin, sex, disability, and age in programs that receive federal financial assistance from the Department of Education.

These laws include: Title VI of the Civil Rights Act of 1964 (prohibiting discrimination based on race, color and national origin); Title IX of the Education Amendments of 1972 (prohibiting sex discrimination in education programs); Section 504 of the Rehabilitation Act of 1973 (prohibiting disability discrimination); Age Discrimination Act of 1975 (prohibiting age discrimination); and Title II of the Americans with Disabilities Act of 1990 (prohibiting disability discrimination by public entities, whether or not they receive federal financial assistance).

OCR also enforces the Boy Scouts of America Equal Access Act, enacted in 2002 as part of the No Child Left Behind Act.

Визначення основних питань і проблем у галузі освіти та привернення до них уваги на національному рівні.

Міністр (секретар) освіти консультує Президента і керує реалізацією міністерством політики Президента в галузі освіти — від підготовки законодавчих пропозицій для Конгресу до рішень про пріоритети досліджень у галузі освіти. Крім того, міністр привертає увагу країни до питань освіти за допомогою публікацій у ЗМІ та особистих виступів.

Міністерство додатково висвітлює питання освіти, спонсорує та беручи участь у національних конференціях та інших заходах.

Забезпечення дотримання федеральних законів, що забороняють дискримінацію в освітніх програмах і заходах, на які виділяються федеральні кошти.

Управління з цивільних прав (OCR) Міністерства освіти забезпечує дотримання законів, що забороняють дискримінацію за ознакою раси, кольору шкіри, національного походження, статі, інвалідності та віку в програмах, які отримують федеральну фінансову допомогу від Міністерства освіти.

Ці закони включають: Розділ VI Закону про громадянські права 1964 р. (заборона дискримінації за ознакою раси, кольору шкіри та національного походження); Розділ IX Поправок у галузі освіти 1972 р. (заборона дискримінації за ознакою статі в освітніх програмах); Розділ 504 Закону про реабілітацію 1973 р. (заборона дискримінації за ознакою інвалідності); закон про дискримінацію за віком 1975 р.; та Розділ II Закону про американців з інвалідністю 1990 р. (заборона дискримінації за ознакою інвалідності з боку державних організацій, незалежно від того, отримують вони федеральну фінансову допомогу чи ні).

OCR також забезпечує дотримання закону про рівний доступ бойскаутів Америки, прийнятого у 2002 р. в рамках закону «Школа без відстаючих». Згідно з цим законом жодна державна початкова школа, штатний або

Under this law, no public elementary school or state or local education agency that provides an opportunity for one or more outside youth or community groups to meet on school premises or in school facilities shall deny equal access or a fair opportunity to meet to, or discriminate against, any group officially affiliated with the Boy Scouts of America, or any other youth group listed in Title 36 of the United States Code as a patriotic society.

OCR's primary objectives are to promptly investigate complainants' allegations of discrimination, and to accurately determine whether the civil rights laws and regulations have been violated.

OCR also initiates compliance reviews and other proactive initiatives to focus on specific civil rights compliance problems in education that are particularly acute or national in scope.

In addition, OCR pursues compliance by federal fund recipients by promulgating regulations implementing the civil rights laws, by developing clear policy guidance interpreting those laws, and by broadly disseminating this information in many different media, including through the Internet and by direct provision of technical assistance, to educational institutions, parents, students, and others.

Other Federal Agencies.

While the Department of Education is the lead federal agency in matters of education, a number of other federal agencies provide funding and other support for educational activities in areas related to their missions.

Among these agencies are the Departments of Agriculture, Commerce, Defense, Energy, Health and Human Services, Homeland Security, Interior, Labor and State; the National Endowments for the Arts and Humanities; the National Institute of Museum and Library

місцевий освітній заклад, що надає можливість одному або кільком зовнішнім або місцевим молодіжним об'єднанням проводити зустрічі на території або в приміщеннях школи, не повинні відмовляти у рівному доступі або законній можливості проводити зустрічі будь-якому об'єднанню, офіційно пов'язаному з «Бойскаутами Америки», чи будь-якому іншому молодіжному об'єднанню, перерахованого в Розділі 36 Зводу законів Сполучених Штатів у числі патріотичних товариств.

Основними завданнями OCR є оперативне розслідування заяв про дискримінацію та точне визначення, чи порушено закони та Положення про громадянські права.

OCR також ініціює перевірки дотримання та інші дії, спрямовані на вирішення конкретних проблем дотримання громадянських прав у сфері освіти, які є особливо гострими або національними за своїм масштабом.

Крім того, OCR забезпечує дотримання одержувачами федеральних коштів відповідних законів шляхом прийняття нормативних актів, що регулюють закони про громадянські права, розробки чітких керівних вказівок із тлумачення цих законів і широкого поширення цієї інформації в різних ЗМІ, зокрема через Інтернет, так і шляхом прямого надання технічної допомоги освітнім установам, батькам, учням та іншим особам.

Інші федеральні відомства.

У той час як Міністерство освіти є провідним федеральним відомством у питаннях освіти, ряд інших федеральних відомств забезпечує фінансування та іншу підтримку освітньої діяльності в галузях, пов'язаних з їхніми завданнями.

Серед цих відомств – міністерства сільського господарства, торгівлі, оборони, енергетики, охорони здоров'я та соціальних служб, внутрішньої безпеки, національних ресурсів і праці, а також Держдепартамент; Національний фонд мистецтв і гуманітарних наук;

Services; and the National Science Foundation.

For more information on the federal government's role, see www.ed.gov/about/overview/fed/role.html. For more information on No Child Left Behind, see <http://www.ed.gov/nclb/landing.jhtml?src=fb>, and to learn more about U.S. Department of Education programs, see <http://web99.ed.gov/GTEP/Program2.nsf>. To access the Web site for Federal Resources for Educational Excellence (FREE), go to www.ed.gov/free.

Національний інститут музеїв і бібліотечних служб; Національний науковий фонд.

Додаткова інформація про роль федерального уряду: www.ed.gov/about/overview/fed/role.html. Щодо закону «Школа без відстаючих» див. <http://www.ed.gov/nclb/landing.jhtml?src=fb>, про програми Міністерства освіти США див. <http://web99.ed.gov/GTEP/Program2.nsf>. Щоб отримати доступ до веб-сайту федеральних ресурсів для підвищення кваліфікації в галузі освіти (FREE), перейдіть за посиланням www.ed.gov/free.

OTHERS WHO INFLUENCE EDUCATION POLICY AND PRACTICE

As noted above, legislative bodies, school boards and government agencies all play important roles with regard to education in the United States. However, other sectors and entities can also influence education policy and practice.

Courts of Law.

The courts—both at the federal and state level—have historically played a crucial role in providing direction and settling public policy debates that are directly and indirectly related to education, including subjects as varied as educational quality, school funding, equal access and religion in the schools.

One notable example is the U.S. Supreme Court's 1954 decision in the case of *Brown v. the Board of Education of Topeka, Kansas*, 347 U.S. 483 (1954).

In that case, the court unanimously ruled that racial segregation in public schools was inherently unequal, thus reversing the position it had held since 1896.

As a result of this ruling, federal courts succeeded over time in eliminating a system of legalized racial segregation in southern schools.

ХТО ЩЕ ВПЛИВАЄ НА ПОЛІТИКУ ТА ПРАКТИКУ У СФЕРІ ОСВІТИ

Як зазначалося вище, законодавчі органи, шкільні ради та урядові установи відіграють важливу роль у галузі освіти в Сполучених Штатах. Однак інші сфери діяльності та установи також можуть впливати на політику і практику в цій сфері.

Судова система.

Суди – як на федеральному, так і на штатному рівні – історично відігравали вирішальну роль у визначенні загального напрямку та врегулюванні суперечок з питань державної політики, які прямо або побічно пов'язані з освітою, включаючи такі різноманітні теми, як якість освіти, фінансування шкіл, рівний доступ та релігія у школі.

Одним з примітних прикладів є рішення Верховного Суду США 1954 р. у справі «Браун проти Ради з освіти м. Топіка, штат Канзас» (347 US 483 (1954)). У цій справі суд одностайно постановив, що расова сегрегація в державних школах за своєю суттю є нерівноправною, тим самим змінивши позицію, яку він займав з 1896 р.

Як наслідок цього рішення федеральним судам вдалося з часом ліквідувати узаконену систему расової сегрегації у школах Півдня.

Nongovernmental Organizations.

Many nongovernmental organizations also play an important role in influencing policy at all three levels of government and educational practice in the schools.

Such organizations include charitable foundations, teacher unions, parent-teacher associations and many others interested in education.

The missions and functions of these identities vary considerably and can include supporting or carrying out research, providing education-related services, disseminating information or working to influence legislation and public opinion. Representatives of nongovernmental organizations often participate on advisory boards that work with policymakers at all levels of government.

Business Sector.

The business community is also often involved in supporting education and influencing education policy in a variety of ways. Private businesses often donate resources to nearby schools or encourage employees to volunteer at schools as tutors or in other capacities. Many business representatives also participate in education-related conferences and serve on education-related advisory boards.

Неурядові організації.

Багато НУО також відіграють важливу роль у впливі на освітню політику уряду на всіх трьох його рівнях та на роботу шкіл.

До таких організацій належать благодійні фонди, профспілки вчителів, асоціації батьків і вчителів та багато інших об'єднань, що мають відношення до освіти.

Завдання та функції цих організацій значно різняться і можуть включати підтримку або проведення досліджень, надання освітніх послуг, поширення інформації або лобіювання законодавства та громадської думки. Представники НУО часто входять у консультативні ради, що працюють з політиками на всіх рівнях уряду.

Діловий сектор.

Бізнес-спільнота також часто підтримує освіту та впливає на освітню політику в різні способи. Приватні компанії часто жертвують кошти довколишнім школам або заохочують добровільну роботу своїх співробітників у школах як викладачів, наставників та ін. Багато представників бізнесу беруть участь у конференціях на теми освіти і входять до складу консультативних рад, пов'язаних з освітою.

FINANCING OF EDUCATION

The financing of education in the United States is highly decentralized, and funding sources include the federal, state and local governments, as well as private and nongovernmental contributors.

Of the approximately \$780 billion spent nationwide on education at all levels, approximately 59 percent of total education expenditures occur at the elementary and secondary levels, while 41 percent are at the postsecondary level. These expenditures altogether represent about 8 percent of the U.S. gross domestic product.

Public elementary and secondary schools receive most of their funding from state and local governments, although additional funds are provided by the federal government and, in some cases, through grants or donations from corporations and foundations and parent- or student-initiated fundraising activities. State governments are generally the largest source of education funding. As a national average, state and local governments contribute about 90 percent of education funding at this level, while the federal government, nongovernmental entities, and private contributors together provide about 10 percent of all funding.

ФІНАНСУВАННЯ ОСВІТИ

Фінансування освіти у Сполучених Штатах значною мірою децентралізоване, а джерела фінансування включають федеральні органи влади, уряди штатів та місцеві органи влади, а також приватні та неурядові організації.

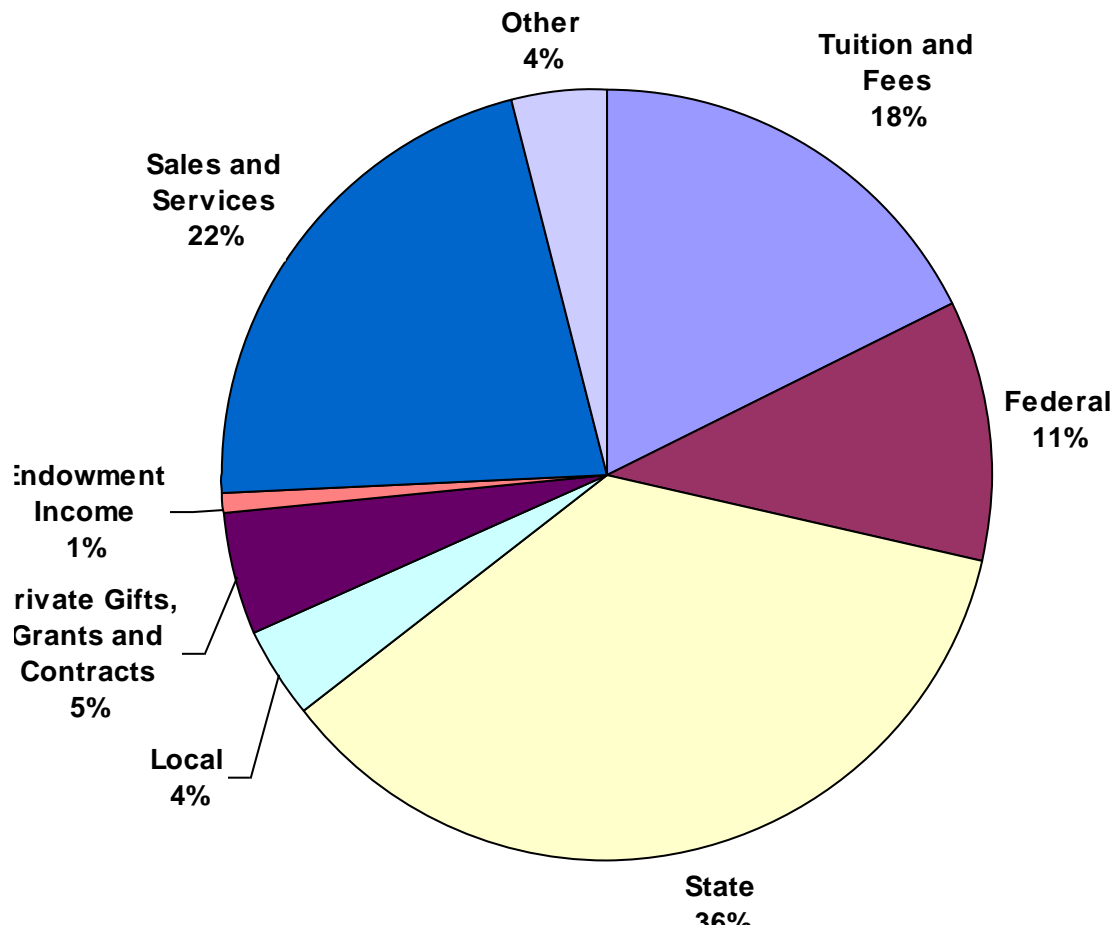
З приблизно 780 млрд дол., що витрачаються у країні на освіту на всіх рівнях, близько 59 відсотків припадає на початкову та середню, а 41 відсоток – на вищу освіту.

Ці витрати в цілому складають близько 8 відсотків валового внутрішнього продукту США.

Державні початкові та середні школи отримують більшу частину свого фінансування від штатних та місцевих органів влади, хоча додаткові кошти надаються федеральним урядом, а в деяких випадках надходять через гранти чи пожертви корпорацій та фондів, а також від збору коштів, організованого батьками чи учнями. Уряди штатів, як правило, є найбільшим джерелом фінансування освіти. У середньому по країні на уряди штатів та місцеві органи влади припадає близько 90 відсотків фінансування освіти на цьому рівні, тоді як федеральний уряд, НУО та приватні жертводавці разом забезпечують близько 10 відсотків усього фінансування.

Public Funding of Post-Secondary Education

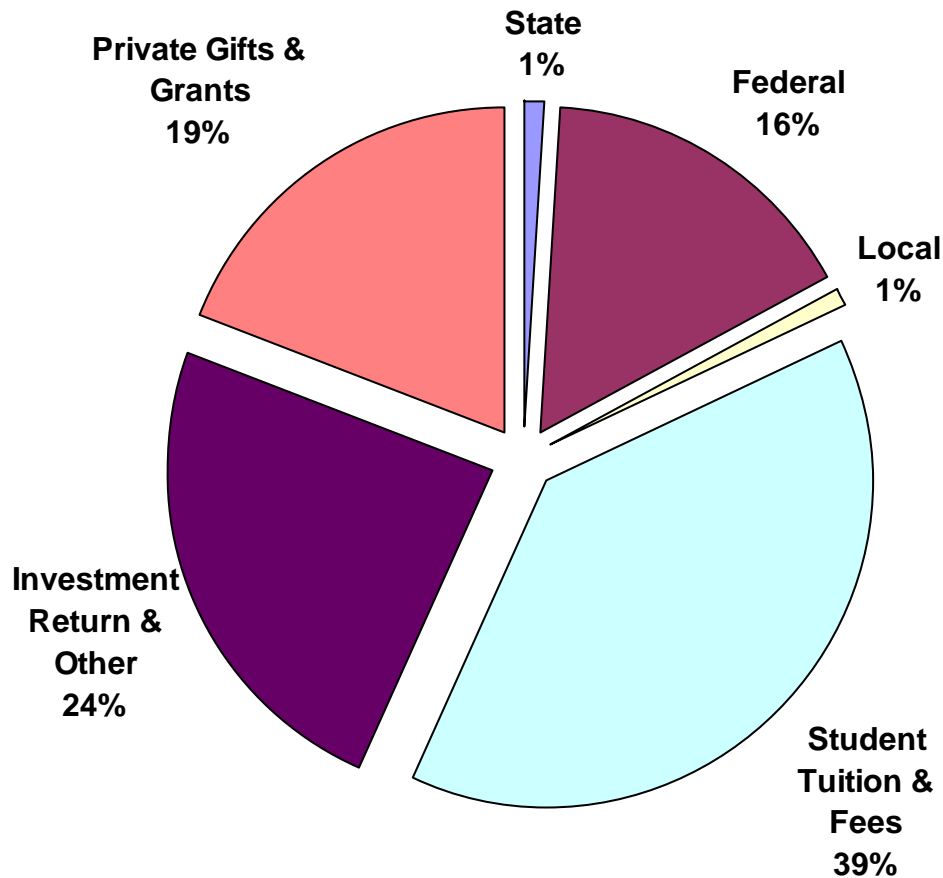
Фінансування державної післясередньої освіти

Плата за навчання – 18%
Федеральні кошти – 11%
Кошти штату – 36%
Місцеві органи влади – 4%
Приватні пожертви, гранти й контракти – 5%
Фонди цільового призначення – 1%
Продажі та послуги – 22%
Інші джерела – 4%

Private Funding of Post-Secondary Education

Фінансування приватної післясередньої освіти

Кошти штату – 1%
Федеральні – 16%
Місцеві – 1%
Плата за навчання – 39%
Дохід від інвестицій тощо – 24%
Приватні пожертви та гранти – 19%

For additional information on federal expenditures for education, see
<http://nces.ed.gov/pubs2002/digest2001/ch4.asp>

Додаткову інформацію щодо федеральних витрат на освіту можна знайти тут:
<http://nces.ed.gov/pubs2002/digest2001/ch4.asp>

CONCLUSION

As you can see, education in the United States relies on many people at many levels of government. But it is designed to lead to one outcome: a quality education for every single child.

Achieving that goal is no simple matter. It depends on highly qualified teachers holding students to high standards. It depends on regular assessment to see what's working and what isn't. It depends on involved parents armed with choices and information. And, it depends on us.

In 1983, the landmark American study A Nation at Risk was published. It concluded that the U.S. education system was unprepared for the demands of an increasingly competitive global economy. It took us years to agree on what to do on a national level. Today, we are seeing a renewed commitment to excellence sparked by the No Child Left Behind Act.

Of course, there are new challenges. Student interest in science and technology is waning as other nations look to fill the gap. But for the first time in a long time, America is holding itself accountable for results.

With significant reforms at the federal level and innovations at the state and local levels, education in the United States is continually evolving and growing. We are committed to helping our children reach their highest potential as individuals and citizens in a world where freedom is on the march.

ВИСНОВКИ

Як бачимо, освіта у Сполучених Штатах залежить від багатьох людей на різних рівнях урядування. Але все збудовано так, щоб досягти одного результату: якісної освіти для кожної окремої дитини.

Досягти цієї мети непросто. Успіх залежить від висококваліфікованих викладачів, щоб підтримувати успішність на високому рівні. Від регулярної оцінки навчального процесу, щоб бачити, що працює, а що ні. Від активної участі батьків, які мають вибір і необхідну інформацію. А також від усіх нас.

1983 року вийшло друком знакове дослідження «Країна в небезпеці». У ньому йшлося про те, що система освіти США виявилася невідповідною до вимог дедалі більш конкурентної глобальної економіки. Нам знадобилися роки, щоб домовитися, що саме робити на національному рівні. Сьогодні ми знову спостерігаємо потяг до знань та академічних успіхів, що відродився завдяки закону «Школа без відстаючих».

Звісно, виникають нові виклики. Інтерес наших студентів до науки і техніки слабшає, інші країни прагнуть заповнити цю прогалину. Але вперше за довгий час Америка бере на себе відповідальність за результати.

Завдяки значним реформам на федеральному рівні та інноваціям на рівні штатів і місцевих громад освіта у США постійно розвивається і зростає. Ми готові зробити все, щоб наші діти змогли повністю розкрити свій потенціал як особистості та громадяни у світі, в якому свобода завойовує все нові горизонти.

ADDITIONAL RESOURCES

U.S. Department of Education
www.ed.gov/index.jhtml

National Center for Education Statistics (NCES)
<http://nces.ed.gov>

Digest of Education Statistics
<http://nces.ed.gov/programs/digest/>

The Condition of Education
<http://nces.ed.gov/programs/coe>

*Findings from the Condition of Education 2002:
Private Schools — A Brief Portrait*
<http://nces.ed.gov/pubsearch/pubsinfo.asp?pubid=2002013>

What Works Clearinghouse
<http://w-w-c.org>

Information on Public Schools and School Districts
<http://nces.ed.gov/ccd/quickfacts.html>

U.S. Network for Education Information
www.ed.gov/about/offices/list/ous/international/usnei/edlite-index.html

State Education Agencies (State Departments of Education)
<http://nces.ed.gov/ccd/ccseas.asp>

A number of additional Web sites also appear throughout this document.

ДОДАТКОВІ ДЖЕРЕЛА

Міністерство освіти США
www.ed.gov/index.jhtml

Національний центр освітньої статистики (NCES)
<http://nces.ed.gov>

Дайджест освітньої статистики
<http://nces.ed.gov/programs/digest/>

Ситуація в освіті
<http://nces.ed.gov/programs/coe>

Уривки з «Ситуація в освіті-2002»: Приватні школи — швидкий портрет
<http://nces.ed.gov/pubsearch/pubsinfo.asp?pubid=2002013>

Центр інформації про освіту «Що працює?»
<http://w-w-c.org>

Інформація про державні школи та шкільні округи
<http://nces.ed.gov/ccd/quickfacts.html>

Мережа США з інформації у сфері освіти
www.ed.gov/about/offices/list/ous/international/usnei/edlite-index.html

Відомства штатів у сфері освіти (міністерства освіти штатів)
<http://nces.ed.gov/ccd/ccseas.asp>

Посилання на додаткові веб-сайти подано вище в тексті документа.

www.ed.gov/about/overview/fed/role.html

www.ed.gov/about/overview/fed/role.html

THE FEDERAL ROLE IN EDUCATION

Education is primarily a State and local responsibility in the United States. It is States and communities, as well as public and private organizations of all kinds, that establish schools and colleges, develop curricula, and determine requirements for enrollment and graduation.

The structure of education finance in America reflects this predominant State and local role.

Of an estimated \$1.15 trillion being spent nationwide on education at all levels for school year 2012-2013, a substantial majority will come from State, local, and private sources.

This is especially true at the elementary and secondary level, where about 92 percent of the funds will come from non-Federal sources.

That means the Federal contribution to elementary and secondary education is about 8

РОЛЬ ФЕДЕРАЛЬНОГО УРЯДУ В ОСВІТІ

Переважно є прерогативою штатного і місцевого рівня. Організацією шкіл і коледжів, розробкою навчальних програм і вимогами до вступу і до закінчення навчальних закладів займається влада штату, місцеві спільноти, а також найрізноманітніші державні та приватні організації.

І структура фінансування освіти в США відображає цю провідну роль штатів та місцевих органів управління. Значну частину приблизно з 1,15 трлн доларів, витрачених у США на освіту всіх рівнів у 2012–2013 навчальному році, виділили уряди штатів, також фінансування надходило з місцевих і приватних джерел.

У першу чергу це стосується початкової та середньої освіти – майже 92% коштів на них надійшло з нефедеральних джерел.

Це означає, що кошти, котрі виділяє на початкову і середню освіту федеральний уряд, становлять близько 8 відсотків включно з

percent, which includes funds not only from the Department of Education (ED) but also from other Federal agencies, such as the Department of Health and Human Services' Head Start program and the Department of Agriculture's School Lunch program.

Although ED's share of total education funding in the U.S. is relatively small, ED works hard to get a big bang for its taxpayer-provided bucks by targeting its funds where they can do the most good.

This targeting reflects the historical development of the Federal role in education as a kind of "emergency response system," a means of filling gaps in State and local support for education when critical national needs arise.

History

The original Department of Education was created in 1867 to collect information on schools and teaching that would help the States establish effective school systems.

While the agency's name and location within the Executive Branch have changed over the past 130 years, this early emphasis on getting information on what works in education to teachers and education policymakers continues down to the present day.

The passage of the Second Morrill Act in 1890 gave the then-named Office of Education responsibility for administering support for the original system of land-grant colleges and universities.

Vocational education became the next major area of Federal aid to schools, with the 1917 Smith-Hughes Act and the 1946 George-Barden Act focusing on agricultural, industrial, and home economics training for high school students.

коштами не тільки Міністерства освіти, а й інших федеральних органів влади, що надаються, наприклад, в рамках програми Head Start («Ривок на старті») Міністерства охорони здоров'я і соціальних служб та програми шкільних обідів Міністерства сільського господарства.

Хоча частка Міністерства освіти у загальному обсязі фінансування освіти у США відносно невелика, Міністерство прагне найефективніше використовувати кошти платників податків, спрямовуючи їх у ті галузі, де вони зможуть принести найбільшу користь. Така адресність відображає історичний розвиток ролі федерального уряду в освіті, що є своєрідним «механізмом аварійного реагування», котрий дозволяє службовцям заповнювати прогалини на штатному і місцевому рівні при виникненні серйозних проблем у системі освіти у масштабах всієї країни.

Історія

Міністерство освіти було створено у 1867 році для збору інформації про школи і викладацьку діяльність, яка допомогла б штатам створити ефективні шкільні системи.

Хоча і назва даного федерального відомства, і його місце в структурі виконавчої влади за останні 130 років неодноразово змінювалися, початковий акцент на зборі і наданні педагогам і особам, відповідальним за розробку правил і норм, актуальної інформації в галузі освіти залишається його основним завданням і нині.

У 1890 році було прийнято другий закон Моррілла, відповідно до якого на тодішнє Управління освіти було покладено відповідальність за підтримку системи коледжів й університетів, створених на кошти від продажу виділеної державою землі.

Професійне навчання стало наступним важливим напрямком з надання федеральної фінансової допомоги навчальним закладам після прийняття Закону Сміта-Г'юза у 1917 році і Закону Джорджа-Бардена у 1946 році, що були спрямовані на створення програм професійного навчання в галузі сільського господарства,

World War II led to a significant expansion of Federal support for education.

The Lanham Act in 1941 and the Impact Aid laws of 1950 eased the burden on communities affected by the presence of military and other Federal installations by making payments to school districts.

And in 1944, the "GI Bill" authorized postsecondary education assistance that would ultimately send nearly 8 million World War II veterans to college.

The Cold War stimulated the first example of comprehensive Federal education legislation, when in 1958 Congress passed the National Defense Education Act (NDEA) in response to the Soviet launch of Sputnik.

To help ensure that highly trained individuals would be available to help America compete with the Soviet Union in scientific and technical fields, the NDEA included support for loans to college students, the improvement of science, mathematics, and foreign language instruction in elementary and secondary schools, graduate fellowships, foreign language and area studies, and vocational-technical training.

The anti-poverty and civil rights laws of the 1960s and 1970s brought about a dramatic emergence of the Department's equal access mission.

The passage of laws such as Title VI of the Civil Rights Act of 1964, Title IX of the Education Amendments of 1972, and Section 504 of the Rehabilitation Act of 1973 which prohibited discrimination based on race, sex, and disability, respectively made civil rights enforcement a fundamental and long-lasting focus of the Department of Education.

In 1965, the Elementary and Secondary

промисловості та доведення для учнів старших класів.

Друга світова війна сприяла значному розширенню федеральної підтримки системи освіти. За Законом Ленгема 1941 р і згідно з законами 1950 р. про надання допомоги районам, що постраждали через присутність військових або наявність інших федеральних об'єктів, останні отримували певну компенсацію у формі грошової допомоги шкільним округам. А у 1944 році закон, відомий як «Закон про права військовослужбовців» («GI Bill»), дав змогу майже 8 млн ветеранів Другої світової війни навчатися у коледжах за рахунок фінансової підтримки в отриманні післяшкільної освіти.

Холодна війна дала поштовх прийняттю комплексного федерального закону в галузі освіти – у відповідь на запуск радянського супутника у 1958 році Конгрес прийняв Закон про освіту для потреб національної оборони (NDEA). Для того, щоб Америка мала достатню кількість висококласних фахівців, які дозволили б їй конкурувати з Радянським Союзом у наукових і технічних галузях, новий закон передбачав надання позик студентам ЗВО, підвищення рівня викладання природничих наук, математики та іноземних мов у початкових і середніх школах, виділення стипендій для навчання в аспірантурі, вивчення мов і культури інших країн, програми професійно-технічної підготовки.

Закони про боротьбу з бідністю та громадянські права 1960-х і 1970-х років призвели до різкого посилення ролі Міністерства у забезпеченні рівного доступу до освітніх можливостей. Прийняття таких законів, як Закону про громадянські права 1964 року (Розділ VI), Поправки про освіту 1972 року (Розділ IX) і Закону про реабілітацію 1973 року (Розділ 504), що забороняють дискримінацію за ознакою раси, статі та інвалідності, призвело до того, що забезпечення дотримання громадянських прав стало фундаментальним напрямком діяльності міністерства освіти.

У 1965 році в рамках Закону про початкову і середню освіту було запущено комплекс

Education Act launched a comprehensive set of programs, including the Title I program of Federal aid to disadvantaged children to address the problems of poor urban and rural areas. And in that same year, the Higher Education Act authorized assistance for postsecondary education, including financial aid programs for needy college students.

In 1980, Congress established the Department of Education as a Cabinet level agency. Today, ED operates programs that touch on every area and level of education.

The Department's elementary and secondary programs annually serve nearly 18,200 school districts and over 50 million students attending roughly 98,000 public schools and 32,000 private schools. Department programs also provide grant, loan, and work-study assistance to more than 12 million postsecondary students.

програм, спрямованих на вирішення проблем бідних міських і сільських районів (у тому числі передбачена Розділом I програма федеральної допомоги дітям з неблагополучних сімей). Прийнятий у тому ж році Закон про вищу освіту розширив можливості отримання післяшкільної освіти, в тому числі за рахунок програм фінансової допомоги нужденним студентам.

У 1980 році Конгрес заснував Міністерство освіти США як федерального відомства у складі Кабінету міністрів. Сьогодні Міністерство освіти здійснює програми, що заторкують усі галузі та рівні освіти. Його програми початкової та середньої освіти щорічно охоплюють близько 18 200 шкільних округів і понад 50 мільйонів учнів з приблизно 98 000 державних і 32 000 приватних шкіл. У рамках цих програм також надаються гранти, позики та здійснюється підтримка системи «навчання та робота», що охоплює понад 12 млн студентів у закладах післяшкільної освіти.

AN OVERVIEW OF THE U.S. DEPARTMENT OF EDUCATION

What Is the U.S. Department of Education?

The U.S. Department of Education is the agency of the federal government that establishes policy for, administers and coordinates most federal assistance to education.

It assists the president in executing his education policies for the nation and in implementing laws enacted by Congress.

The Department's mission is to serve America's students-to promote student achievement and preparation for global competitiveness by fostering educational excellence and ensuring equal access.

In 2007-08, the Department's elementary and secondary school programs served approximately 55 million students (pre-K

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ США: КОРОТКИЙ ОГЛЯД

Що таке Міністерство освіти США?

Міністерство освіти США є федеральним відомством, яке встановлює правила і норми для здійснення програм фінансової підтримки освіти, а також адмініструє і координує основну частину цієї допомоги. Міністерство допомагає Президенту реалізувати національну політику в галузі освіти і виконувати закони, прийняті Конгресом.

Місія Міністерства полягає в тому, щоб служити інтересам американських учнів, допомагаючи їм досягти поставлених цілей і забезпечуючи їхню конкурентоспроможність у сучасному світі за рахунок підвищення рівня освіти і надання рівного доступу до неї.

У 2007–2008 рр. програми Міністерства освіти для початкових і середніх шкіл охоплювали близько 55 млн учнів (від дошкільного рівня до 12 класу включно), що навчалися приблизно у

through grade 12) attending some 100,000 public schools and 34,000 private schools. Department programs also provided grant, loan and work-study assistance to about 10 million undergraduate students. *

When Congress created the Department in 1979, it declared these purposes:

1. to strengthen the Federal commitment to ensuring access to equal educational opportunity for every individual;
2. to supplement and complement the efforts of States, the local school systems and other instrumentalities of the States, the private sector, public and private educational institutions, public and private nonprofit educational research institutions, community-based organizations, parents, and students to improve the quality of education;
3. to encourage the increased involvement of the public, parents, and students in Federal education programs;
4. to promote improvements in the quality and usefulness of education through federally supported research, evaluation, and sharing of information;
5. to improve the coordination of Federal education programs;
6. to improve the management and efficiency of Federal education activities, especially with respect to the process, procedures, and administrative structures for the dispersal of Federal funds, as well as the reduction of unnecessary and duplicative burdens and constraints, including unnecessary paperwork, on the recipients of Federal funds; and
7. to increase the accountability of Federal education programs to the President, the Congress and the public. (Section 102, Public Law 96-88)

100 000 державних і 34 000 приватних шкіл. У рамках цих програм також надавалися гранти, позики та підтримка за системою «навчання і робота» майже 10 млн студентів бакалаврату. *

Засновуючи Міністерство освіти у 1979 році, Конгрес вказав, що його створено для того, щоб:

1. зміцнити прихильність федерального уряду до забезпечення рівного доступу до освітніх можливостей для всіх;
2. сприяти штатам, місцевим шкільним системам та іншим органам штатного рівня, приватному сектору, державним і приватним навчальним закладам, державним і приватним некомерційним освітнім дослідницьким установам, територіальним громадським організаціям, батькам і учням у поліпшенні якості освіти;
3. заохочувати громадян, батьків та учнів брати активнішу участь у федеральних освітніх програмах;
4. сприяти підвищенню якості та прагматичності освіти за допомогою досліджень, оцінки та обміну інформацією, що здійснюються за підтримки федерального уряду;
5. покращувати координацію федеральних освітніх програм;
6. покращувати управління і ефективність федеральних програм в галузі освіти, особливо процесів, процедур і адміністративних структур, котрі використовуються для розподілу федеральних коштів, скорочувати непотрібні вимоги, що дублюються, і обмеження (включно із зайвим документообігом), котрі накладаються на одержувачів федеральних коштів;
7. підвищувати підзвітність федеральних освітніх програм президенту, Конгресу та громадськості. (Публічний закон 96-88, Розділ 102)

HOW DOES THE DEPARTMENT OF EDUCATION SERVE AMERICA'S STUDENTS?

In fulfilling its purposes as declared by Congress in Public Law 96-88, the Department engages in four major types of activities.

1. The Department of Education—establishes policies relating to federal financial aid for education, administers distribution of those funds and monitors their use

Like most federal activities, Department of Education programs must first be authorized by Congress through legislation that is signed into law by the president.

The Department then develops regulations that determine exactly how a program will be operated.

These regulations are published in the Federal Register for public comment and reviewed by Congress.

Congress must also vote to appropriate the money that each program will receive annually.

The Department distributes financial aid to eligible applicants throughout the nation for early childhood, elementary, secondary and postsecondary education programs. Federal programs benefit all students, and special programs exist to serve individuals with disabilities, those who live in poverty, American Indians, immigrants and those with limited English proficiency.

Federal funds for education are distributed using three methods: a set formula, competition and financial need determination.

By formula: Some programs follow a formula prescribed in the bill approved by Congress authorizing a program.

Such a program might be set up so that qualified agencies receive an amount of money that is determined by the number of students meeting certain criteria in that state or

ЯК МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ США СЛУЖИТЬ ІНТЕРЕСАМ АМЕРИКАНСЬКИХ УЧНІВ?

Для досягнення завдань, заявлених Конгресом у Публічному законі 96-88, Міністерство освіти працює за чотирма основними напрямками.

1. Міністерство освіти встановлює норми і правила щодо федеральної фінансової допомоги в галузі освіти, розподіляє і контролює її використання.

Майже як і всю діяльність федерального уряду, програми Міністерства освіти повинен спершу затвердити відповідний законодавчий акт Конгресу, який набирає чинності після того, коли його підпише Президент. Потім Міністерство освіти розробляє чіткі положення, що регулюють процес реалізації будь-якої програми. Ці положення оприлюднює офіційне видання федерального уряду США «Федерал реджистер» для громадського обговорення і розглядає Конгрес. Конгрес також голосує за виділення тієї чи тієї суми конкретно на кожну програму.

Міністерство освіти надає фінансову допомогу особам, які відповідають критеріям участі у програмах дошкільної, початкової, середньої та післяшкільної освіти на території усієї країни. Федеральні програми створюються для всіх учнів; крім того, існують спеціальні програми для людей з інвалідністю, американських індіанців, іммігрантів та осіб з обмеженим знанням англійської мови. Розподіл федеральної фінансової допомоги в галузі освіти здійснюється трьома шляхами: за формулою, на конкурсній основі і за фінансової потреби.

За формулою: для деяких програм використовується формула, передбачена законопроектом, на підставі якого Конгрес їх затвердив. Такі програми можуть передбачати надання відповідним установам фінансової допомоги, обсяг якої залежить від кількості учнів, які відповідають окресленим критеріям у

school district.

For example, under the Individuals with Disabilities Education Act, the Department allocates money to the states to help them provide a free, appropriate public education for children with disabilities based on the number of children reported by each state as having special developmental or educational needs.

By competition: Federal money also is awarded on the merit of competitive applications.

Applicants are ranked in order of merit and the most qualified applications are awarded funds. Those eligible for such funding include state and local education agencies or school districts; education partnerships (programs jointly sponsored by education institutions and the private sector); colleges and universities; individual researchers; and community-based organizations such as nonprofit agencies.

By financial need determination: The third basis on which federal money is awarded is financial need. For example, postsecondary students applying for grants, loans and fellowships must prove family financial need according to established guidelines.

2. The Department of Education—collects data and oversees research on America's schools and disseminates this information to Congress, educators and the general public.

The Department oversees research on most aspects of education; collects data on trends; and gathers information to help identify best practices in education, including teaching techniques that work.

Employees of the Department, as well as contractors and grant recipients, carry out the research.

Research findings and statistics are disseminated to educators, policymakers,

певному штаті чи шкільному окрузі.

Наприклад, згідно із Законом про освіту осіб з інвалідністю Міністерство освіти виділяє штатам кошти для надання належної державної освіти дітям з інвалідністю, виходячи з кількості дітей, які, за даними кожного штату, мають особливі потреби у розвитку чи освіті.

На конкурсній основі: федеральна фінансова допомога надається на конкурсній основі найбільш гідним претендентам за результатами оцінки кожного з них. Право на отримання таких коштів мають департаменти освіти штатного та місцевого рівня та шкільні округи, цільові партнерства (навчальні заклади та представники приватного сектору, які спільно фінансують освітні програми), коледжі та університети; окремі дослідники, місцеві НУО (наприклад, НКО у сфері освіти).

За наявності фінансової потреби: третій спосіб надання федеральних коштів — фінансова потреба. Наприклад, студенти закладів післяшкільної освіти, які подають заявки на отримання гранту, позички та стипендії, повинні довести, відповідно до встановлених правил, що їхні сім'ї мають фінансові труднощі.

2. Міністерство освіти збирає дані, пов'язані з навчанням в американських навчальних закладах, курує пов'язані з ними дослідження і надає отриману інформацію Конгресу, педагогам і громадськості.

Міністерство освіти курує дослідження, пов'язані з більшістю аспектів освіти; збирає інформацію про наявні тенденції, а також дані, що дозволяють визначити передові практики включно з ефективними методами викладання. Дослідження здійснюють співробітники міністерства, а також підрядники та особи, які отримали гранти на їхнє виконання.

Результати досліджень і статистичні дані

parents, researchers and the general public in the form of reports and publications—both printed and online.

Recent publications have covered the latest national assessments of educational progress in a variety of subject areas, innovations in education, the condition of education in America, annual reports on a variety of federal education programs, how to improve mathematics education and many other pertinent education topics.

In a typical year, the Department publishes hundreds of publications and millions of copies to meet the public's demand for information.

3. The Department of Education— identifies the major issues and problems in education and focuses national attention on them.

The Department makes recommendations for education reform.

The secretary advises the president in this regard and leads the Department in implementing the president's education policies in many arenas—from the preparation of legislative proposals for Congress to decisions about education research priorities.

Of vital importance in formulating and implementing policies is the Department's close work with a variety of advisory groups and organizations composed of citizens from all walks of life who have an interest and expertise in education and who provide significant ideas on key policies and programs.

In addition, the secretary brings national attention to education issues by giving speeches, writing articles for publication, addressing the media and making personal appearances in schools and other education

поширюються серед педагогів, законодавців, батьків, дослідників і широкої громадськості у формі звітів і публікацій (як у друкованому вигляді, так і через Інтернет).

В останніх публікаціях було оцінено динаміку прогресу в різних галузях освіти у масштабі всієї країни, розглянуто такі теми, як інновації у сфері освіти, стан освіти у США, представлено річні звіти різних федеральних освітніх програм, матеріали про методи підвищення ефективності навчання математики, розглянуто багато інших актуальних тем.

Для задоволення інформаційних потреб громадськості Міністерство освіти щорічно публікує сотні різних матеріалів мільйонними тиражами

3. Міністерство освіти визначає основні питання і проблеми у сфері освіти і акцентує на них увагу країни.

Міністерство дає рекомендації щодо реформи освіти.

Міністр освіти консультує президента з питання реформ і очолює роботу Міністерства, спрямовану на реалізацію планів президента в багатьох галузях освіти – від підготовки законодавчих пропозицій для Конгресу до вибору пріоритетних досліджень.

Для розробки і реалізації актуальних правил і норм життєво важливе значення має тісна співпраця Міністерства з різними консультативними групами і НВО, що представляють всі верстви суспільства і є, завдяки своїй зацікавленості і досвіду в галузі освіти, джерелами значущих ідей щодо ключових принципів, норм і програм.

Крім того, міністр освіти привертає увагу громадськості до питань освіти на загальнонаціональному рівні, публікуючи статті, виступаючи на різних заходах, у ЗМІ, школах та інших навчальних закладах. Міністерство також

settings.

The Department further highlights education issues by sponsoring and participating in national conferences and other similar activities, such as the Blue Ribbon Schools and Presidential Scholars award programs, the Teaching Ambassador Fellows Program, the Student Art Exhibit Program, and special events and ceremonies to honor teachers or students.

4. The Department of Education—enforces federal statutes prohibiting discrimination in programs and activities receiving federal funds and ensures equal access to education for every individual.

The Department enforces five civil rights statutes to ensure equal educational opportunity for all students, regardless of race, color, national origin, sex, disability or age.

These laws extend to all state education agencies, elementary and secondary school systems, colleges and universities, vocational schools, proprietary schools, state vocational rehabilitation agencies, libraries and museums, and other entities that receive U.S. Department of Education funds.

Specific examples of those whose rights are protected include homeless children with disabilities, individuals with limited English proficiency, women and girls in athletic programs, and people in need of vocational rehabilitation.

висвітлює питання освіти, підтримуючи і беручи участь у національних конференціях та інших подібних заходах – таких як програма Blue Ribbon Schools (в рамках якої найкращим школам країни присуджується нагорода «Блакитна стрічка» на знак визнання їхніх успіхів), програма Presidential Scholars (нагороджуються найкращі випускники середніх шкіл за успіхи в різних галузях), програма Teaching Ambassador Fellows (заохочуються кращі вчителі країни), програма виставок студентського мистецтва, а також спеціальні заходи і церемонії на честь учителів або учнів.

4. Міністерство освіти забезпечує дотримання федеральних законів, спрямованих на недопущення дискримінації в рамках програм і заходів, на які виділяються федеральні кошти, і забезпечує рівний доступ до освіти для всіх.

Для того щоб гарантувати всім учням, незалежно від раси, кольору шкіри, країни походження, статі, інвалідності або віку, рівні можливості в галузі освіти, міністерство забезпечує виконання п'яти законів про захист цивільних прав усіма департаментами освіти штатів, початковими і середніми школами, коледжами, університетами, професійно-технічними та приватними навчальними закладами, штатними центрами професійної реабілітації, бібліотеками і музеями, а також іншими організаціями-одержувачами коштів Міністерства освіти США. Серед іншого Міністерство освіти захищає права бездомних дітей з інвалідністю, осіб з обмеженим знанням англійської мови, жінок і дівчаток, які беруть участь у спортивних програмах, і осіб, які потребують професійної реабілітації.

WHAT IS NOT PART OF THE DEPARTMENT OF EDUCATION'S ROLE?

In creating the Department of Education, Congress specified that:

No provision of a program administered by the Secretary or by any other officer of the Department shall be construed to authorize the Secretary or any such officer to exercise any direction, supervision, or control over the curriculum, program of instruction, administration, or personnel of any educational institution, school, or school system, over any accrediting agency or association, or over the selection or content of library resources, textbooks, or other instructional materials by any educational institution or school system, except to the extent authorized by law.

(Section 103[b], Public Law 96-88)

Thus, the Department does not:

- establish schools and colleges;
- develop curricula;
- set requirements for enrollment and graduation;
- determine state education standards; or
- develop or implement testing to measure whether states are meeting their education standards.*

These are responsibilities handled by the various states and districts as well as by public and private organizations of all kinds, not by the U.S. Department of Education.

* Since 1969, the Department's National Center for Education Statistics has conducted the National Assessment of Educational Progress (NAEP). It is the only nationally representative and continuing assessment of what American students know and can do in

ЩО НЕ ВХОДИТЬ ДО СФЕРИ ПОВНОВАЖЕНЬ МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ?

Засновуючи Міністерство освіти, Конгрес вказав, що:

Жодне з положень усіх програм, що здійснюються під егідою міністра або іншої посадової особи Міністерства освіти, не може тлумачитися як таке, що наділяє даного міністра або іншу посадову особу правом здійснювати керівництво, нагляд або контроль за навчальними планами, програмами навчання, адміністрацією або працівниками яких би то не було освітніх установ, шкіл або шкільних систем, акредитаційних агенцій або асоціацій, вибором або змістом бібліотечних ресурсів, підручників або інших навчальних матеріалів освітніх установ або шкільних систем, крім того, як це передбачено чинним законодавством. (Публічний закон 96-88, Розділ 103[b])

Таким чином, Міністерство освіти не займається:

-організацією шкіл та післяшкільних навчальних закладів;
-розробкою навчальних планів;
-визначенням вимог для зарахування до навчальних закладів та їхнього закінчення;
-визначенням освітніх стандартів на рівні штатів;
-розробкою або впровадженням методів оцінки відповідності навчальних закладів штатів їхнім освітнім стандартам. *

Цим займається влада штатів, округів, а також найрізноманітніші державні та приватні організації, але не Міністерство освіти.*

З 1969 року Національний центр статистики у сфері освіти Міністерства проводить загальнонаціональну оцінку стану справ у галузі освіти (NAEP). Це єдина репрезентативна загальнонаціональна оцінка знань і навичок американських учнів з основних академічних дисциплін, що здійснюється на постійній основі і

major academic subjects and provides a wealth of data about the condition of education in the U.S. NAEP is not the same as testing done by each state to measure how well its students meet the state's academic standards; however, a large discrepancy between children's proficiency on a state's test and their performance on NAEP may suggest the state needs to take a closer look at its standards and assessments and consider making improvements.

HOW IS THE DEPARTMENT OF EDUCATION ORGANIZED?

The secretary of education leads the Department and promotes public understanding of the Department's mission, goals and objectives.

The secretary is nominated by the president and confirmed by the Senate. As a member of the president's Cabinet, the secretary is the principal adviser to the president on federal policies, programs and activities related to education in the United States.

The deputy secretary plays a pivotal role in overseeing and managing the development of policies, recommendations and initiatives that help define a broad, coherent vision for achieving the president's education priorities, and the under secretary oversees policies, programs and activities related to postsecondary education, vocational and adult education, and federal student aid.

In addition, the secretary appoints an assistant secretary to oversee each of the nine program offices (see list below).

The Office of the General Counsel serves as the principal adviser to the secretary on all legal matters affecting Department programs and activities and represents the secretary,

дозволяє отримати величезний масив даних про освіту в США. І хоча NAEP – це не те ж саме, що оцінка кожним штатом рівня відповідності учнів його академічним стандартам, істотна розбіжність між оцінкою штату і NAEP може свідчити про те, що штату слід задуматися над удосконаленням своїх стандартів і методів оцінки.

ОРГАНІЗАЦІЙНА СТРУКТУРА МІНІСТЕРСТВА ОСВІТИ

Міністерство освіти очолює міністр освіти, який сприяє підвищенню обізнаності громадян з тим, якою є місія, мета та завдання Міністерства.

Міністра освіти призначає Президент і затверджує Сенат. Міністр освіти є членом Кабінету Президента США і його ключовим радником у питаннях федеральних правил, норм, програм і діяльності в галузі освіти.

Перший заступник міністра (deputy secretary) відіграє ключову роль у кураторстві, він керує розробкою правил і норм, рекомендацій та ініціатив, які допомагають виробити всесторонню й послідовну концепцію вирішення пріоритетних завдань президентської адміністрації у сфері освіти; інший заступник міністра (under secretary) курує норми, правила, програми та заходи, пов'язані з післяшкільною освітою, професійно-технічною освітою, навчанням дорослих і федеральною фінансовою допомогою студентам. Крім того, міністр призначає помічника міністра, який курирує роботу кожного з дев'яти управлінь, що відповідають за програмні напрямки роботи (див. нижче).

Управління головного юрисконсульта виступає в ролі провідного радника міністра з усіх юридичних питань, що стосуються програми і діяльності міністерства, а також представляє

other officers and the Department in court and in some litigation.

In addition, OGC provides legal advice and services to the secretary and other Department officials, prepares regulatory documents and legal instruments, drafts legislative proposals, and reviews proposed and pending legislation.

The Office of Inspector General promotes the effective and efficient use of taxpayer dollars in support of American education by detecting and preventing fraud, waste and abuse in the administration of Department programs and operations. OIG serves as the principal adviser to the secretary on these matters.

The Office for Civil Rights enforces federal laws that prohibit discrimination on the basis of race, color, national origin, sex, handicap or age in educational programs and activities receiving federal financial assistance.

It directs, coordinates and recommends policy for related civil rights activities.

The Office of Communications and Outreach leads the Department in informing the public about and engaging it in the president's and secretary's education agenda and the Department's mission of fostering educational excellence and promoting equal access to education.

Audiences are the general public as well specialized publics, such as educators, the media, policymakers, business and community groups, and researchers.

The Office of Legislation and Congressional Affairs serves as the Department's liaison to Congress and the secretary's principal adviser on matters concerning the Department's legislative program and congressional relations.

міністра, інших посадових осіб і саме міністерство в судах і на деяких судових процесах. Крім того, управління головного юрисконсульта надає юридичні консультації та послуги міністру й іншим посадовим особам міністерства, розробляє нормативні та правові документи, законодавчі пропозиції та розглядає законопроекти, що знаходяться на розгляді. Управління головного інспектора стежить за ефективним і раціональним використанням коштів платників податків у сфері освіти, виявляючи і запобігаючи випадкам шахрайства, марнотратства і зловживань у процесі реалізації програм і в операційній діяльності міністерства. Управління головного інспектора виступає в ролі провідного радника міністра з цих питань.

Управління з питань громадянських прав забезпечує дотримання федеральних законів, спрямованих на недопущення дискримінації за ознакою раси, кольору шкіри, країни походження, статі, інвалідності або віку при здійсненні освітніх програм і заходів, на які виділяється федеральна фінансова допомога. Це управління контролює, координує і рекомендує норми і правила діяльності, що заторкують цивільні права.

Управління зв'язків з громадськістю та по роботі з населенням відповідає за інформування та залучення громадян до вирішення як поточних завдань, поставлених Президентом і міністром освіти, так і основного завдання Міністерства освіти, що полягає у підвищенні якості освіти і забезпеченні рівного доступу до неї всіх верств населення.

Така робота провадиться як зі звичайними громадянами, так і з представниками професійних спільнот та іншими зацікавленими особами – такими як педагоги, ЗМІ, особи, що займаються розробкою норм і правил, батьки, ділові кола і місцеві спільноти, дослідники.

Управління із законодавства і зв'язків із Конгресом є сполучною ланкою між головним радником міністра освіти і Конгресом з питань, що стосуються законодавчої програми Міністерства і відносин з Конгресом. Управління міжнародних відносин працює із зовнішніми

And the International Affairs Office works with external partners, for example, other federal agencies, foreign governments and international organizations, as well as internal offices, to coordinate the Department's international programs and initiatives and build a U.S. presence in the international education community.

The Office of Planning, Evaluation and Policy Development serves as the principal adviser to the secretary on all matters relating to policy development and review, strategic planning, program performance measurement and evaluation, and budget processes and proposals.

It is home to the Department's Budget Service and Family Policy Compliance Office. It also coordinates the activities of the Office of Educational Technology, which has as its main goal maximizing technology's contributions to improving education nationwide through developing national educational technology policy and implementing it Department wide.

The Office of Management, the Office of the Chief Financial Officer, the Office of the Chief Information Officer, and the Risk Management Service are responsible in their respective operational areas for making the Department a high-performing organization.

Four White House education initiatives have their home at the Department so that its senior officers may serve as the liaisons between the executive branch and the constituencies of these initiatives: the White House Initiative on Historically Black Colleges and Universities, the White House Initiative on Tribal Colleges and Universities, the White House Initiative on Educational Excellence for Hispanic Americans, and the White House Initiative on Asian Americans and Pacific Islanders.

Also, the Center for Faith-based and Neighborhood Partnerships was established at

партнерами, наприклад, з іншими федеральними відомствами, урядами іноземних держав і міжнародними організаціями, а також з іншими управліннями міністерства освіти для координування його міжнародних програм та ініціатив і зміцнення позицій США в міжнародному освітньому співтоваристві.

Управління планування, оцінки і розробки правил і норм виступає в ролі провідного радника міністра з усіх питань, пов'язаних з розробкою та аналізом правил і норм, стратегічним плануванням, оцінкою виконання програм, а також бюджетними процесами і пропозиціями.

Воно включає в себе Бюджетну службу і Відділ із забезпечення дотримання Закону про права сім'ї в освітньому процесі (FERPA), а також координує діяльність Управління освітніх технологій, метою якого є підвищення якості освіти в США за рахунок технологій, що впроваджуються на основі загальнонаціональних норм і правил в галузі освітніх технологій, що їх розробляє і реалізує Міністерство освіти.

Служба управління, Служба головного фінансового радника, Служба головного радника з інформаційних технологій та Служба управління ризиками забезпечують ефективну роботу Міністерства освіти, реалізуючи відповідні завдання.

Міністерство освіти керує чотирма освітніми ініціативами Білого дому, виступаючи в якості сполучної ланки між виконавчою владою і групами населення, на які вони спрямовані: Ініціатива щодо коледжів і університетів, в яких історично навчаються афроамериканці, Ініціатива щодо коледжів і університетів, що перебувають у віданні племен корінних американців, Ініціатива щодо підвищення рівня освіти вихідців з Латинської Америки та Ініціатива щодо американців азіатського походження і вихідців з тихоокеанських островів. Крім того, для залучення релігійних і територіальних громадських організацій до

the Department with the goal of enlisting faith-based and community organizations in support of the Department's mission.

діяльності Міністерства при ньому було створено Центр співпраці з релігійними та місцевими громадськими організаціями.

The Department has nine program offices.

У міністерстві є дев'ять управлінь, що відповідають за роботу програмних напрямків.

1. The Institute of Education Sciences provides national leadership in expanding fundamental knowledge of education and produces rigorous evidence on which to ground education practice and policy. This is accomplished through the work of its four centers: the National Center for Education Research, the National Center for Education Statistics, the National Center for Education Evaluation and Regional Assistance, and the National Center for Special Education Research.

1. Інститут педагогічних наук – загальнонаціональний лідер з розширення фундаментальних знань і експериментально доведених даних, що використовуються для розробки практичних методик, а також правил і норм в галузі освіти. Відповідну роботу виконують чотири центри Інституту: Національний центр досліджень у галузі освіти, Національний центр статистики у галузі освіти, Національний центр оцінки освіти та регіональної допомоги й Національний центр досліджень у галузі інклюзивної освіти.

2. The Office of English Language Acquisition, Language Enhancement and Academic Achievement for Limited English Proficient Students administers, coordinates and recommends policy for developing and supporting high-quality instructional programs designed to serve the education needs of linguistically and culturally diverse students, thereby helping these English language learners and immigrants attain English proficiency and academic success.

2. Управління вивчення англійської мови та підвищення академічної успішності учнів з обмеженим знанням англійської контролює, координує і рекомендує норми і правила розробки та підтримки високоефективних навчальних програм, спрямованих на задоволення освітніх потреб учнів різного культурного і мовного походження, допомагаючи їм, а також іммігрантам, досягти доброго рівня володіння англійською мовою й успіхів у навчанні.

3. The Office of Elementary and Secondary Education provides leadership, technical assistance and financial support to state and local education agencies for the maintenance and improvement of both public and private preschool, elementary and secondary education. OESE administers programs designed to advance the academic

3. Управління початкової та середньої освіти забезпечує керівництво, технічну допомогу та фінансову підтримку департаментам освіти штатного та місцевого рівня для надання та підвищення якості як державної, так і приватної дошкільної, початкової та середньої освіти. Управління початкової та середньої освіти також здійснює керівництво програмами, спрямованими на розширення можливостей отримання освіти дітьми з нужденних родин.

opportunities of the nation's neediest children.

<p>4. The Office of Innovation and Improvement administers and coordinates programs and activities designed to support and test innovations throughout the K-12 system, including a number of teacher quality programs and reforms that expand parental choice of schools for their children and information about best practices.
It is also the Department's liaison to the non-public education community</p> <p>5. The Office of Postsecondary Education is responsible for formulating federal postsecondary education policy and administering programs that address critical national needs in support of increased access to quality postsecondary education for all students. OPE also promotes the domestic study of foreign languages and international affairs and supports international education research and exchange.</p> <p>6. The Office of Safe and Drug-Free Schools administers, coordinates and recommends policy for improving programs and activities that promote the health and well-being of students in elementary and secondary schools and institutions of higher education. Such programs and activities comprise drug and violence prevention programs, character and civic education, and a variety of other comprehensive efforts to promote students' physical and mental health.</p> <p>7. The Office of Special Education and Rehabilitative Services supports programs designed to meet the needs</p>	4. Управління вдосконалення та інновацій здійснює керівництво і координацію програм і заходів, спрямованих на підтримку і тестування інновацій, що впроваджуються в рамках всієї системи шкільної освіти з першого (підготовчого) по 12 клас. Управління також здійснює ряд програм з підвищення кваліфікації викладачів і провадить реформи, що розширюють можливості батьків щодо вибору шкіл для своїх дітей і доступу до інформації про передові методи навчання. Воно також є сполучною ланкою між Міністерством освіти і приватними освітніми організаціями. 5. Управління післяшкільної освіти відповідає за розробку федеральних норм і правил в галузі післяшкільної освіти і за здійснення програм, що спрямовані на вирішення найважливіших питань, пов'язаних з розширенням доступу до якісної післяшкільної освіти для всіх учнів країни. Управління післяшкільної освіти також сприяє вивченню у США іноземних мов і міжнародних відносин і підтримує дослідження та обмін науковою інформацією в галузі освіти на міжнародному рівні. 6. Управління з безпеки і по боротьбі з наркотиками в освітніх установах рекомендує, координує і контролює виконання правил, норм і принципів підвищення ефективності програм і заходів, спрямованих на пропаганду здорового способу життя і благополуччя учнів початкових і середніх шкіл та вищих навчальних закладів. До них входять програми та заходи по боротьбі з наркозалежністю і насильством, з виховання особистості і громадянина, а також безліч інших комплексних заходів зі зміцнення фізичного і психічного здоров'я учнів. 7. Управління спеціальної освіти та реабілітаційних послуг підтримує програми, спрямовані на задоволення потреб та розкриття потенціалу дітей з інвалідністю, зниження

and develop the full potential of children with disabilities, reduce dependency and enhance the productive capabilities of youths and adults with disabilities, and support research to improve the lives of individuals with disabilities, regardless of age.

8. The Office of Federal Student Aid administers the systems and products related to providing tens of billions of dollars annually in federal financial aid to millions of students pursuing postsecondary education and training opportunities. The office provides the information and forms needed to apply for loans, grants and work-study funds, as well as information for students, parents, financial aid administrators, lending institutions, auditors and others in the field. It also leads the U.S. government-wide initiative to deliver Web-based services from government agencies and organizations to postsecondary students (see <http://students.gov>).

9. The Office of Vocational and Adult Education supports a wide range of programs and activities that provide adults with the basic skills necessary to obtain a high school diploma or the equivalent and support them in their pursuit of postsecondary, career or technical education and lifelong learning.

You can find more information on the Department's website on each of the offices mentioned above. Visit <http://www2.ed.gov/about/offices/list/index.html> and select the link for the office in which you are interested.

If you want detailed information on any of the approximately 200 Department programs

залежності та підвищення працездатності молоді та дорослих з обмеженими фізичними можливостями, а також на підтримку досліджень, спрямованих на підвищення якості життя людей з інвалідністю незалежно від віку.

8. Управління федеральної фінансової допомоги студентам здійснює керівництво системами і механізмами надання десятків мільярдів доларів щорічної федеральної фінансової допомоги мільйонам студентів, які бажають отримати післяшкільну освіту і професійні навички.

Воно також надає інформацію та анкети, необхідні для подачі заявок на отримання позик, грантів і допомоги за системою «навчання і робота», а також інформацію, призначену для студентів, батьків, розпорядників фінансової допомоги, кредитних установ, аудиторів та інших зацікавлених осіб, і керує урядовою ініціативою з надання урядовими установами та організаціями учням закладів післяшкільної освіти послуг через Інтернет (див. <http://students.gov>).

9. Управління з навчання дорослих і професійно-технічної освіти забезпечує підтримку великої кількості програм і заходів, що дозволяють дорослим особам оволодіти базовими навичками, необхідними для отримання диплома про закінчення середньої школи або його еквівалента, отримати післяшкільну, професійну або технічну освіту, а також придбати необхідні знання і вміння у будь-якому віці.

З додатковою інформацією про кожне із зазначених управлінь Міністерства освіти можна ознайомитися на його вебсайті <http://www2.ed.gov/about/offices/list/index.html>, вибравши посилання на те управління, що вас цікавить.

Для отримання докладної інформації про будь-яку з близько 200 програм Міністерства освіти, що

authorized and funded under federal law, check the Guide to U.S. Department of Education Programs at <http://www2.ed.gov/programs/gtep/gtep.pdf>. It also includes information on the laboratories, centers and other facilities funded by the Department that provide important resources for education.

WHERE IS THE DEPARTMENT OF EDUCATION?

The headquarters and most operations are in Washington, D.C., where the staff of approximately 3,100 occupies parts of several different buildings. The main building, where the secretary's office is located, is the Lyndon Baines Johnson Building at 400 Maryland Ave. SW. Additionally there are about 1,100 employees who work in 10 regional offices around the country. These offices represent the Department's programs and interests on a regional basis.

MISSION

Despite the growth of the Federal role in education, the Department never strayed far from what would become its official mission: to promote student achievement and preparation for global competitiveness by fostering educational excellence and ensuring equal access.

The Department carries out its mission in two major ways. First, the Secretary and the Department play a leadership role in the ongoing national dialogue over how to improve the results of our education system for all students.

This involves such activities as raising national and community awareness of the education challenges confronting the Nation, disseminating the latest discoveries on what works in teaching and learning, and helping communities work out solutions to difficult

прийняті і фінансуються відповідно до федерального законодавства, див. довідник «Програми Міністерства освіти США»: <http://www2.ed.gov/programs/gtep/gtep.pdf> Довідник також включає інформацію про фінансовані Міністерством лабораторії, центри та інші установи, що вносять важливий внесок у сферу освіти, надаючи відповідні послуги.

МІСЦЕЗНАХОДЖЕННЯ

Штаб-квартира і більшість підрозділів Міністерства освіти розташовані у Вашингтоні, округ Колумбія. Тут, у декількох різних будівлях, працює близько 3100 співробітників. Кабінет міністра розташований в головній будівлі Міністерства освіти – в будинку Ліндона Бейнса Джонсона за адресою 400, Меріленд-авеню, SW. Крім того, близько 1100 співробітників працюють в 10 регіональних підрозділах, які розташовані в різних частинах країни і представляють програми та інтереси Міністерства освіти в регіонах.

МІСІЯ

Незважаючи на розширення функцій федерального уряду в галузі освіти, Міністерство освіти ніколи не забувало про свою головну місію: служити інтересам американських учнів і студентів, допомагаючи їм досягти поставлених цілей і забезпечуючи їхню конкурентоспроможність у сучасному світі за рахунок підвищення рівня освіти і надання рівного доступу до неї.

Для досягнення зазначених цілей Міністерство працює у двох напрямках. По-перше, міністр і Міністерство освіти відіграють провідну роль у постійному загальнонаціональному діалозі про те, як підвищити ефективність американської системи для всіх учнів. Для цього провадиться робота з підвищення обізнаності громадян про поточні проблеми освіти як на загальнонаціональному, так і на місцевому рівні, поширюється актуальна інформація про передові методи роботи в галузі викладання та навчання, надається адресна допомога, спрямована на

educational issues.

Second, the Department pursues its twin goals of access and excellence through the administration of programs that cover every area of education and range from preschool education through postdoctoral research. For more information on the Department's programs see the President's FY 2022 Budget Request for Education.

STAFFING

One final note: while ED's programs and responsibilities have grown substantially over the years, the Department itself has not. In fact, the Department has the smallest staff of the 15 Cabinet agencies, even though its discretionary budget alone is the third largest, behind only the Department of Defense and the Department of Health and Human Services. In addition, the Department provides over \$150 billion in new and consolidated loans annually.

вирішення складних освітніх проблем на місцях.

По-друге, Міністерство освіти прагне забезпечити рівний доступ до освіти і підвищити її рівень за рахунок програм, що охоплюють усі освітні галузі – від дошкільної освіти до постдокторантури. Для отримання додаткової інформації про програми Міністерства освіти див. Президентський запит на виділення бюджетних асигнувань на освіту на 2022 фінансовий рік.

СПІВРОБІТНИКИ

На закінчення: хоча кількість програм і обов'язків Міністерства освіти за ці роки істотно зросла, розміри самого Міністерства залишилися колишніми. Серед 15 федеральних міністерств Міністерство освіти має найменшу кількість співробітників (при тому, що його бюджет є третім за величиною, поступаючись тільки бюджетам Міністерства оборони і Міністерства охорони здоров'я та соціальних служб). Крім того, Міністерство освіти щорічно надає понад 150 мільярдів доларів у формі нових і консолідованих позик.

<http://www.ed.gov/nclb/landing.jhtml?src=fb>,

<http://www.ed.gov/nclb/landing.jhtml?src=fb>

A NEW EDUCATION LAW

The Every Student Succeeds Act (ESSA) was signed by President Obama on December 10, 2015, and represents good news for our nation's schools.

This bipartisan measure reauthorizes the 50-year-old Elementary and Secondary Education Act (ESEA), the nation's national education law and longstanding commitment to equal opportunity for all students.

The new law builds on key areas of progress in recent years, made possible by the efforts of educators, communities, parents, and students across the country.

НОВИЙ ЗАКОН ПРО ОСВІТУ

Закон про успішність кожного учня (закон ESSA), підписаний президентом Обамою 10 грудня 2015 року, ознаменував новий етап у розвитку шкільної системи.

Прийнятий за підтримки обох партій, цей закон продовжує повноваження, передбачені національним Законом про початкову і середню освіту (закон ESEA), який діяв протягом останніх 50 років і був спрямований на забезпечення рівних можливостей для всіх учнів.

Новий закон ґрунтується на ключових досягненнях останніх років, які стали можливими завдяки зусиллям педагогів, місцевих громад, батьків та учнів всієї країни.

For example, today, high school graduation rates are at all-time highs. Dropout rates are at historic lows.

And more students are going to college than ever before.

These achievements provide a firm foundation for further work to expand educational opportunity and improve student outcomes under ESSA.

The previous version of the law, the No Child Left Behind (NCLB) Act, was enacted in 2002.

NCLB represented a significant step forward for our nation's children in many respects, particularly as it shined a light on where students were making progress and where they needed additional support, regardless of race, income, zip code, disability, home language, or background.

The law was scheduled for revision in 2007, and, over time, NCLB's prescriptive requirements became increasingly unworkable for schools and educators.

Recognizing this fact, in 2010, the Obama administration joined a call from educators and families to create a better law that focused on the clear goal of fully preparing all students for success in college and careers.

Congress has now responded to that call. The Every Student Succeeds Act reflects many of the priorities of this administration.

ESSA Highlights

President Obama signs the Every Student Succeeds Act into law on December 10, 2015. ESSA includes provisions that will help to ensure success for students and schools. Below are just a few.

Наприклад, сьогодні відсоток учнів, що закінчують повну середню школу, рекордно високий, а тих, хто кидає, не довчившись, – як ніколи низький. При цьому більше молоді, ніж будь-коли раніше, вступає до післяшкільних навчальних закладів. Усе це створює міцну основу для подальшої роботи з розширення освітніх можливостей і поліпшення результатів учнів за допомогою нового закону.

Його попередник, закон «Школа без відстаючих» (NCLB), був прийнятий в 2002 році, ставши в багатьох відношеннях значним кроком вперед – у першу чергу тому, що дав змогу визначити ті галузі, в яких учні прогресували належним чином, і ті, в яких була потрібна додаткова підтримка, незалежно від раси, доходу, місця проживання, наявності або відсутності інвалідності, рідної мови або походження.

Закон планувалося переглянути в 2007 році; крім того, з часом і школам, і викладачам ставало все складніше виконувати його вимоги. Усвідомлюючи проблему, 2010 року адміністрація Обама підтримала педагогів і батьків, що бажали прийняття нового, досконалішого закону, який повністю дозволяв би готувати всіх учнів до отримання післяшкільної освіти та успішного працевлаштування.

І ось Конгрес пішов їм назустріч, прийнявши Закон про успішність кожного учня, що відобразило пріоритети нинішньої адміністрації.

Основні факти про новий закон

Закон про успішність кожного учня (ESSA) був підписаний президентом Обамою 10 грудня 2015 року.

Закон спрямований на поліпшення результатів учнів та підвищення ефективності шкільних установ.

The law:

Advances equity by upholding critical protections for America's disadvantaged and high-need students.

Requires—for the first time—that all students in America be taught to high academic standards that will prepare them to succeed in college and careers.

Ensures that vital information is provided to educators, families, students, and communities through annual statewide assessments that measure students' progress toward those high standards.

Helps to support and grow local innovations—including evidence-based and place-based interventions developed by local leaders and educators—consistent with our Investing in Innovation and Promise Neighborhoods

Sustains and expands this administration's historic investments in increasing access to high-quality preschool.

Maintains an expectation that there will be accountability and action to effect positive change in our lowest-performing schools, where groups of students are not making progress, and where graduation rates are low over extended periods of time.

Зокрема, цей закон:

- сприяє рівності в галузі освіти шляхом підтримки заходів на захист малозабезпечених і нужденних учнів;

- вперше в історії США передбачає навчання всіх учнів країни відповідно до високих академічних стандартів, що дозволяє їм успішно пройти навчання в післяшкільному навчальному закладі або працевлаштуватися після школи;

- забезпечує надання важливої інформації викладачам, сім'ям, студентам та місцевим громадам за допомогою щорічної оцінки на рівні штату того, наскільки учні просунулися в досягненні встановлених високих стандартів;

- допомагає підтримувати і розвивати інноваційні перетворення на місцях, у тому числі засновані на експериментально доведених методиках і скориговані в плані надання допомоги в найбільш вразливих спільнотах, які розробляються місцевими лідерами і педагогами відповідно до програм Investing in Innovation («Інвестиції в інновації») та Promise Neighborhoods («Територія надії»);

- забезпечить підтримку та подальший розвиток історичних дій адміністрації Обами щодо збільшення доступу до високоякісної дошкільної освіти;

- дає розуміння того, що бездіяльність не залишиться без уваги і спричинить за собою відповідальність – для покращення ситуації в школах, що демонструють протягом тривалого періоду часу найгіршу успішність і мають велику кількість відсталих учнів і низький відсоток випускників.

History of ESEA

The Elementary and Secondary Education Act (ESEA) was signed into law in 1965 by President Lyndon Baines Johnson, who believed that "full educational opportunity" should be "our first national goal." From its inception, ESEA was a civil rights law.

ESEA offered new grants to districts serving low-income students, federal grants for textbooks and library books, funding for special education centers, and scholarships for low-income college students.

Additionally, the law provided federal grants to state educational agencies to improve the quality of elementary and secondary education. NCLB and Accountability

NCLB put in place measures that exposed achievement gaps among traditionally underserved students and their peers and spurred an important national dialogue on

Історія Закону про початкову й середню освіту

Закон про початкову і середню освіту (ESEA) був підписаний 1965 року президентом Ліндоном Б. Джонсоном, який вважав, що «можливість отримання повноцінної освіти» повинна бути «нашим основним національним завданням».

Закон ESEA був, перш за все, законом про громадянські права.

Закон передбачав надання нових грантів округам, в яких проживали учні з незаможних родин, федеральних грантів на підручники і книги для бібліотек, фінансування центрів спеціальної освіти і стипендій для учнів з незаможних верств населення.

Крім того, він передбачав надання федеральних субсидій департаментам освіти штатів для підвищення якості початкової та середньої освіти.

Закон «Школа без відстаючих» та підзвітність Закону «Школа без відстаючих» передбачив механізми, що дозволяють виявити прогалини

education improvement.

This focus on accountability has been critical in ensuring a quality education for all children, yet also revealed challenges in the effective implementation of this goal.

Parents, educators, and elected officials across the country recognized that a strong, updated law was necessary to expand opportunity to all students;
support schools, teachers, and principals;
and to strengthen our education system and economy.

In 2012, the Obama administration began granting flexibility to states regarding specific requirements of NCLB in exchange for rigorous and comprehensive state- developed plans designed to close achievement gaps, increase equity, improve the quality of instruction, and increase outcomes for all students.

в успішності тих учнів, які історично не мали рівного доступу до освітніх послуг, і стимулював важливий діалог на рівні всієї країни про вдосконалення шкільної освіти. Акцент на підзвітності мав вирішальне значення для надання якісної освіти всім дітям, і, крім того, дозволяв виявляти проблемні місця, що заважають досягненню цієї мети.

Батьки, вчителі та виборні посадові особи по всій країні дійшли розуміння того, що для розширення можливостей для всіх учнів, підтримки шкіл, вчителів і директорів, а також зміцнення системи освіти та економіки потрібен новий, ефективніший закон.

У 2012 році адміністрація Обама почала надавати штатам можливість гнучко вирішувати, на що витратити кошти, надавані новим законом – за умови розробки штатами всеосяжних програм, спрямованих на усунення прогалин в успішності, просування рівності в галузі освіти, підвищення якості навчання і результатів всіх учнів.

SPENDING PER PUPIL

FOR IMMEDIATE RELEASE: MONDAY,
MAY 11, 2020

Spending Per Pupil Increased for Sixth
Consecutive Year

MAY 11, 2020
RELEASE NUMBER CB20-TPS.21

MAY 11, 2020 —The amount spent per pupil for public elementary and secondary education (pre-K through 12th grade) for all 50 states and the District of Columbia increased by 3.4% to \$12,612 per pupil during the 2018 fiscal year, compared to \$12,201 per pupil in 2017, according to new tables released today by the U.S. Census Bureau.

The increase in spending was due in part to an overall increase in revenue.
In 2018, public elementary and secondary schools received \$720.9 billion from all revenue sources, up 3.8% from \$694.3 billion in 2017.

Other highlights include:

State governments contributed the greatest share – 46.7% or \$337.0 billion – of public school system funding.

New York (\$24,040), the District of Columbia (\$22,759), Connecticut (\$20,635), New Jersey (\$20,021) and Vermont (\$19,340) spent the most per pupil in FY 2018.

Of the 100 largest (based on enrollment) U.S. public school systems, the five that spent the most per pupil in FY 2018 were New York City School District in New York (\$26,588);

ВИТРАТИ ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ В РОЗРАХУНКУ НА ОДНОГО УЧНЯ

ТЕРМІНОВИЙ ПРЕСРЕЛІЗ
ПОНЕДІЛОК 11 ТРАВНЯ 2020 РОКУ

Витрати шкільної системи в розрахунку на одного учня зростають шостий рік поспіль

ПОНЕДІЛОК, 11 ТРАВНЯ 2020 РОКУ
РЕЛІЗ №: CB20-TPS.21

11 ТРАВНЯ 2020 р. За новими даними, що їх нині опублікувало Бюро перепису населення США, сума, що витрачається на одного учня в державних установах початкової та середньої освіти (від дошкільних систем до 12 класу включно) у всіх 50 штатах і в окрузі Колумбія, зросла протягом 2018 фінансового року на 3,4% до 12 612 дол. США (у 2017 році – 12 201 дол. США).

Збільшення витрат частково пов'язане із загальним збільшенням податків. У 2018 році державні початкові та середні школи отримали 720,9 млрд дол. США з усіх джерел доходу, що на 3,8% більше, ніж у 2017 році (694,3 млрд дол. США).

Інші значущі факти:

Уряди штатів несуть найбільшу частину витрат з фінансування системи державних шкіл – 46,7% або 337,0 млрд.дол. США. Найбільше фінансування в розрахунку на одного учня у 2018 фінансовому році припадало на Нью-Йорк (24 040 дол. США), округ Колумбія (22 759 дол. США), Коннектикут (20 635 дол. США), Нью-Джерсі (20 021 дол. США) та Вермонт (19 340 дол. США).

Зі 100 найбільших (за кількістю учнів) систем державної шкільної освіти США, що витрачали найбільше коштів на одного учня у

Boston City Schools in Massachusetts (\$24,177);
Atlanta Public School District in Georgia (\$16,402);
Montgomery County School District in Maryland (\$16,005);
and Baltimore City Schools in Maryland (\$15,793).

Public school systems in Alaska (15.8%), Mississippi (13.8%), South Dakota (13.6%), New Mexico (13.4%) and Arizona (13.2%) received the highest percentage of their revenue from the federal government while public school systems in Massachusetts (3.9%), New Jersey (4.0%), Connecticut (4.2%), New York (4.3%) and Minnesota (5.1%) received the lowest.

Interest income revenue for public school systems increased by 75.4% between 2017 and 2018, from \$1.9 billion to \$3.2 billion.

These statistics come from the 2018 Annual Survey of School System Finances.

Education finance data include revenues, expenditures, debt and assets (cash and security holdings) of elementary to secondary (pre-K through 12th grade) public school systems. Statistics cover school systems in all states and the District of Columbia.

They are not adjusted for cost of living differences between geographic areas.

U.S. School System Spending Per Pupil by Region

MAY 11, 2020

2018 фінансовому році, до першої п'ятірки увійшли: шкільний округ м. Нью-Йорк у штаті Нью-Йорк (26 588 дол. США), школи Бостона в Массачусетсі (24 177 дол. США), округ державних шкіл Атланти в Джорджії (16 402 дол. США), шкільний округ Монтгомері в Меріленді (16 005 дол. США), школи Балтімора в Меріленді (15 793 дол. США).

Частка федерального уряду в загальних витратах на державну шкільну освіту була найвищою на Алясці (15,8%), в Міссісіпі (13,8%), Південній Дакоті (13,6%), Нью-Мексико (13,4%) й Арізоні (13,2%) і найнижчою в Массачусетсі (3,9%), Нью-Джерсі (4,0%), Коннектикуті (4,2%), Нью-Йорку (4,3%) та Міннесоті (5,1%).

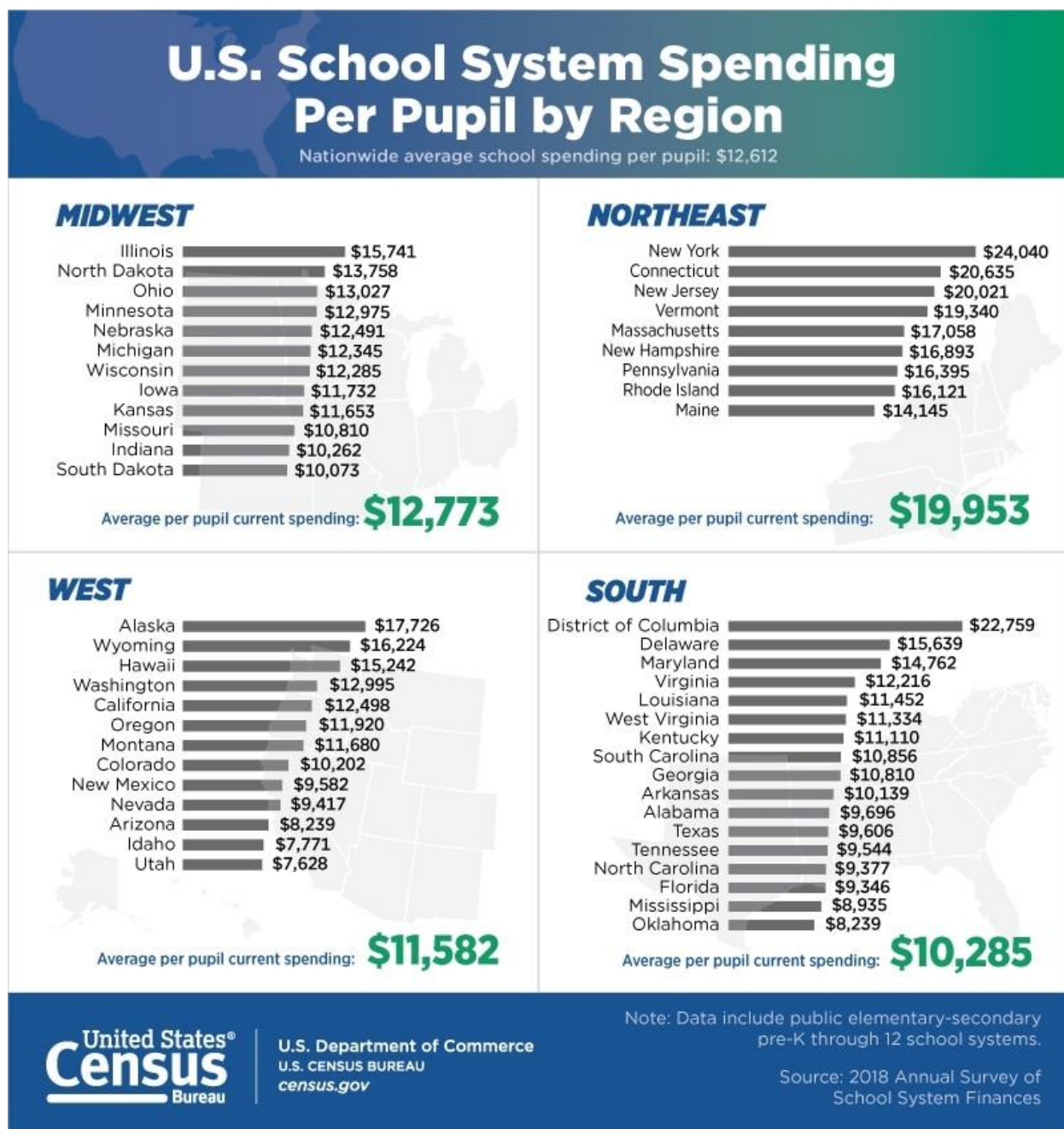
За період з 2017-го по 2018 рік надходження до системи державних шкіл за відсотками від інвестованих коштів збільшилися на 75,4% – з 1,9 млрд дол. до 3,2 млрд дол. США.

Статистичні дані взято зі Щорічного огляду фінансів шкільної системи за 2018 рік. Дані про фінансування освіти включають доходи, витрати, борги та активи (грошові кошти та цінні папери) державних установ початкової та середньої освіти (від дошкільних освітніх систем до 12 класу включно). Статистичний облік щодо шкільних систем усіх штатів і округу Колумбія ведеться без поправки на різницю у вартості життя між різними географічними регіонами.

Фінансування шкільної системи США в розрахунку на одного учня по регіонах

ПОНЕДІЛОК, 11 ТРАВНЯ 2020 РОКУ

ФІНАНСУВАННЯ ШКІЛЬНОЇ СИСТЕМИ США
В РОЗРАХУНКУ НА ОДНОГО УЧНЯ ПО РЕГІОНАХ

<https://sites.ed.gov/idea/about-idea/>

<https://sites.ed.gov/idea/about-idea/>

ABOUT IDEA

The Individuals with Disabilities Education Act (IDEA) is a law that makes available a free appropriate public education to eligible children with disabilities throughout the nation and ensures special education and related services to those children.

The IDEA governs how states and public agencies provide early intervention, special education, and related services to more than 7.5 million (as of school year 2018-19) eligible infants, toddlers, children, and youth with disabilities.

Infants and toddlers, birth through age 2, with disabilities and their families receive

ЗАКОН ПРО ОСВІТУ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Закон про освіту осіб з інвалідністю (IDEA) – це закон, що передбачає надання дітям з інвалідністю, яка відповідає визначеним критеріям, безкоштовної державної освіти належного рівня по всій країні включно з інклюзивною освітою та супутніми послугами.

Закон регулює порядок надання штатами та державними установами послуг раннього втручання, інклюзивної освіти та супутніх послуг понад 7,5 млн (за даними на 2018/19 навчальний рік) дітей з інвалідністю різного віку – від наймолодшого віку і до підліткового включно.

Немовлята та малюки (від народження до 2 років) з інвалідністю та їхні сім'ї отримують послуги раннього втручання (відповідно до

early intervention services under IDEA Part C.

Children and youth ages 3 through 21 receive special education and related services under IDEA Part B.

частини С Закону IDEA), а діти та підлітки віком від 3 до 21 року – інклюзивну освіту та супутні послуги (відповідно до частини В вищезазначеного закону).

Additionally, the IDEA authorizes:

Formula grants to states to support special education and related services and early intervention services.

Discretionary grants to state educational agencies, institutions of higher education, and other nonprofit organizations to support research, demonstrations, technical assistance and dissemination, technology development, personnel preparation and development, and parent-training and -information centers.

Congress reauthorized the IDEA in 2004 and most recently amended the IDEA through Public Law 114-95, the Every Student Succeeds Act, in December 2015.

In the law, Congress states:

Disability is a natural part of the human experience and in no way diminishes the right of individuals to participate in or contribute to society. Improving educational results for children with disabilities is an essential element of our national policy of ensuring equality of opportunity, full participation, independent living, and economic self-sufficiency for individuals with disabilities.

The stated purpose of the IDEA is:

to ensure that all children with disabilities have available to them a free appropriate public education that emphasizes special education and related services designed to meet their unique needs and prepare them for further education, employment, and

Крім того, Закон дозволяє:

Надавати штатам гранти для підтримки інклюзивної освіти та супутніх послуг, а також послуг раннього втручання, що розраховуються за формулою;

Надавати департаментам освіти штатів, вищим навчальним закладам та іншим некомерційним організаціям дискреційні гранти для проведення досліджень, демонстрації результатів, надання технічної допомоги, поширення інформації, розробки технологій, навчання та підвищення кваліфікації персоналу, а також для організації інформаційно-освітніх центрів для батьків.

У 2004 році Конгрес продовжив дію Закону IDEA, а в грудні 2015 р. вніс до нього зміни внаслідок прийняття Закону про успішність кожного учня (Публічний закон 114-95).

У цьому законі Конгрес вказав, що:

інвалідність є природною частиною людського досвіду і жодним чином не применшує права людини брати участь у житті суспільства або робити свій внесок. Підвищення успішності дітей з інвалідністю є важливою складовою національної політики США щодо забезпечення рівних можливостей, повноти участі, самостійного життя та економічної самодостатності осіб з інвалідністю.

Закон IDEA має на меті: забезпечити всім дітям з інвалідністю доступ до безкоштовної державної освіти належного рівня з наголосом на інклюзивній освіті та супутніх послугах, спрямованих на задоволення особливих потреб та на підготовку таких дітей до здобуття подальшої освіти, працевлаштування і самостійного життя;

independent living;

to ensure that the rights of children with disabilities and parents of such children are protected;

to assist States, localities, educational service agencies, and Federal agencies to provide for the education of all children with disabilities;

to assist States in the implementation of a statewide, comprehensive, coordinated, multidisciplinary, interagency system of early intervention services for infants and toddlers with disabilities and their families;

to ensure that educators and parents have the necessary tools to improve educational results for children with disabilities by supporting system improvement activities; coordinated research and personnel preparation; coordinated technical assistance, dissemination, and support; and technology development and media services;

to assess, and ensure the effectiveness of, efforts to educate children with disabilities.

Congress enacted the Education for All Handicapped Children Act (Public Law 94-142), also known as the EHA, in 1975 to support states and localities in protecting the rights of, meeting the individual needs of, and improving the results for infants, toddlers, children, and youth with disabilities and their families.

This landmark law's name changed to the Individuals with Disabilities Education Act, or IDEA, in a 1990 reauthorization.

The law was last reauthorized in 2004, and the department has periodically issued new or revised regulations to address the implementation and interpretation of the

забезпечити захист прав дітей з інвалідністю та їхніх батьків;

надавати підтримку штатам, територіальним утворенням, організаціям, котрі надають освітні послуги, а також федеральним відомствам, що забезпечують можливості отримати освіту всім дітям з інвалідністю; надавати штатам сприяння у впровадженні на штатному рівні комплексної, узгодженої, багатосторонньої, міжвідомчої системи послуг раннього втручання для немовлят і малюків з інвалідністю та їхніх сімей;

забезпечити наявність у педагогів і батьків механізмів підвищення успішності дітей з інвалідністю за рахунок підтримки зусиль, спрямованих на вдосконалення системи, здійснення комплексних досліджень і підготовку кадрів, надання комплексної технічної допомоги, поширення інформації, розвиток технологій і медійних послуг;

виконувати оцінку діяльності з навчання дітей з інвалідністю та забезпечувати їхню ефективність.

У 1975 році для підтримки дій штатів і територіальних утворень щодо захисту прав, задоволення індивідуальних потреб і підвищення якості життя немовлят, малюків, дітей і підлітків з інвалідністю та їхніх сімей, Конгрес прийняв Закон про освіту для всіх дітей з інвалідністю (Публічний закон 94-142, відомий як Закон ЕНА).

У 1990 році, при продовженні повноважень, передбачених цим історичним, принципово новим законом, його назву було змінено на Закон про освіту осіб з інвалідністю (IDEA).

Останній раз передбачені цим законом повноваження продовжувалися у 2004 році; крім того, Міністерство освіти періодично приймає нові та вносить зміни до існуючих нормативно-

IDEA.

Before EHA, many children were denied access to education and opportunities to learn. In 1970, U.S. schools educated only one in five children with disabilities, and many states had laws excluding certain students, including children who were deaf, blind, emotionally disturbed, or had an intellectual disability.

Since the passage of EHA in 1975, significant progress has been made toward meeting major national goals for developing and implementing effective programs and services for early intervention, special education, and related services.

The U.S. has progressed from excluding nearly 1.8 million children with disabilities from public schools prior to EHA implementation to providing more than 7.5 million children with disabilities with special education and related services designed to meet their individual needs in the 2018-19 school year.

In 2018-19, more than 64% of children with disabilities were in general education classrooms 80% or more of their school day (IDEA Part B Child Count and Educational Environments Collection), and early intervention services were provided to more than 400,000 infants and toddlers with disabilities and their families (IDEA Part C Child Count and Settings).

Other accomplishments directly attributable to the IDEA include educating more children in their neighborhood schools, rather than in separate schools and institutions, and contributing to improvements in the rate of high school graduation, post-secondary school enrollment, and post-school employment for youth with disabilities who have benefited

правових актів, що стосуються виконання та тлумачення закону IDEA.

До прийняття закону ЕНА багато дітей не мали можливості вчитися і здобувати освіту. У 1970 році з п'яти дітей з інвалідністю в американських школах навчалася всього лише одна дитина, при цьому в багатьох штатах діяли закони, що не передбачали можливості навчання дітей певних категорій включно з глухими, сліпими, психічно неврівноваженими або з інтелектуальною інвалідністю.

З моменту прийняття Закону ЕНА у 1975 році було досягнуто значного прогресу у вирішенні важливих національних завдань з розробки та впровадження ефективних програм інклюзивної освіти та супутніх послуг, а також послуг раннього втручання. І якщо до прийняття закону ЕНА можливості навчатися у державних школах не мали близько 1,8 млн дітей з інвалідністю, то у 2018/19 навчальному році більше 7,5 млн дітей з інвалідністю отримували інклюзивну освіту та супутні послуги відповідно до своїх індивідуальних потреб.

У 2018/19 навчальному році більше 64% дітей з інвалідністю проводили на заняттях у школі не менше 80% шкільного дня (Закон IDEA, частина В, «Кількість дітей і навчальне середовище»), а послуги раннього втручання були надані більш ніж 400 000 немовлят, малюків з інвалідністю та їхнім сім'ям (Закон IDEA, частина С, «Кількість дітей і навколишнє середовище»).

Крім того, завдяки закону IDEA вдалося збільшити кількість дітей з інвалідністю, котрі навчаються у школах за місцем проживання, а не в спеціальних школах і установах, а також підвищити відсоток дітей з інвалідністю, які закінчують середню школу, працевлаштовуються або отримують післяшкільну освіту.

from the IDEA.

Protecting Students With Disabilities
US Department of Education
OFFICE OF CIVIL RIGHTS

<https://www2.ed.gov/about/offices/list/ocr/index.html>

Захист учнів з інвалідністю. Міністерство освіти США управління з питань громадянських прав

<https://www2.ed.gov/about/offices/list/ocr/index.html>

FREQUENTLY ASKED QUESTIONS ABOUT SECTION 504 AND THE EDUCATION OF CHILDREN WITH DISABILITIES

НАЙПОШИРЕНІШІ ПИТАННЯ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ РОЗДІЛУ 504 ТА НАВЧАННЯ ДІТЕЙ З ІНВАЛІДНІСТЮ

INTRODUCTION

An important responsibility of the Office for Civil Rights (OCR) is to eliminate discrimination on the basis of disability against students with disabilities. OCR receives numerous complaints and inquiries in the area of elementary and secondary education involving Section 504 of the Rehabilitation Act of 1973, as amended, 29 U.S.C. § 794 (Section 504). Most of these concern identification of students who are protected by Section 504 and the means to obtain an appropriate education for such

ВСТУП

Важливим обов'язком Управління з питань громадянських прав (УПГП) є ліквідація дискримінації за ознакою інвалідності щодо учнів з інвалідністю. УПГП отримує велику кількість скарг і запитів, пов'язаних з початковою і середньою освітою згідно з Розділом 504 Закону про реабілітацію осіб з інвалідністю 1973 року (зі змінами і доповненнями) (29 U. S. C. § 794) (Розділ 504). Більшість з них стосується того, як визначити, чи підпадає той чи інший учень під захист Розділу 504, і як надати такому учневі освіту належного

students.

Section 504 is a federal law designed to protect the rights of individuals with disabilities in programs and activities that receive Federal financial assistance from the U.S. Department of Education (ED). Section 504 provides: "No otherwise qualified individual with a disability in the United States . . . shall, solely by reason of her or his disability, be excluded from the participation in, be denied the benefits of, or be subjected to discrimination under any program or activity receiving Federal financial assistance"

OCR enforces Section 504 in programs and activities that receive Federal financial assistance from ED. Recipients of this Federal financial assistance include public school districts, institutions of higher education, and other state and local education agencies.

The Section 504 regulations require a school district to provide a "free appropriate public education" (FAPE) to each qualified student with a disability who is in the school district's jurisdiction, regardless of the nature or severity of the disability. Under Section 504, FAPE consists of the provision of regular or special education and related aids and services designed to meet the student's individual educational needs as adequately as the needs of nondisabled students are met.

рівня.

Розділ 504 – це федеральний закон, спрямований на захист прав осіб з інвалідністю при здійсненні освітніх програм і заходів, на які Міністерство освіти США виділяє фінансову допомогу. У Розділі 504 підкреслюється: «Крім особливих випадків, жодна особа з інвалідністю у Сполучених Штатах... не може бути вилученою з процесу, позбавленою відповідних благ, або зазнати дискримінації в рамках будь-яких програм або заходів, що отримують федеральну фінансову підтримку, виключно через свою інвалідність...»

УПГП забезпечує дотримання Розділу 504 у програмах і заходах, які отримують фінансову підтримку Міністерства освіти США. Одержувачами такої фінансової підтримки є шкільні округи, вищі навчальні заклади та інші департаменти освіти штатного та місцевого рівня.

Відповідно до вимог Розділу 504 шкільний округ зобов'язаний надати «безкоштовну державну освіту належного рівня» (БДОНР) кожному учневі з інвалідністю, що має на це право, який проживає в такому шкільному окрузі, незалежно від типу або ступеня інвалідності. Відповідно до розділу 504 БДОНР включає в себе звичайну або інклюзивну освіту, а також допоміжні засоби і послуги, що дозволяють задовольнити індивідуальні освітні потреби учня з інвалідністю тією ж мірою, що і потреби звичайних учнів.

INTERRELATIONSHIP OF IDEA AND SECTION 504

1. What is the jurisdiction of the Office for Civil Rights (OCR), the Office of Special Education and Rehabilitative Services (OSERS) and state departments of education/instruction regarding educational services to students with disabilities?

OCR, a component of the U.S. Department of Education, enforces Section 504 of the Rehabilitation Act of 1973, as amended, (Section 504) a civil rights statute which prohibits discrimination against individuals with disabilities. OCR also enforces Title II of the Americans with Disabilities Act of 1990 (Title II), which extends this prohibition against discrimination to the full range of state and local government services, programs, and activities (including public schools) regardless of whether they receive any Federal financial assistance.

Section 504 prohibits discrimination on the basis of disability in programs or activities that receive Federal financial assistance from the U.S. Department of Education. Title II prohibits discrimination on the basis of disability by state and local governments.

The Office of Special Education and Rehabilitative Services (OSERS), also a component of the U.S. Department of Education, administers the Individuals with Disabilities Education Act (IDEA), a statute which funds special education programs. Each state educational agency is responsible for administering IDEA within the state and distributing the funds for special education programs.

IDEA is a grant statute and attaches many specific conditions to the receipt of Federal IDEA funds. Section 504 and the ADA are

ВЗАЄМОЗВ'ЯЗОК МІЖ ЗАКОНОМ ПРО ОСВІТУ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ ТА РОЗДІЛОМ 504

1. Якими є повноваження Управління з питань громадянських прав (УПГП), Управління з питань інклюзивної освіти та реабілітаційних послуг та департаментів освіти/навчання штатів щодо освітніх послуг для учнів з інвалідністю?

УПГП, що є підрозділом Міністерства освіти США, забезпечує дотримання Розділу 504 Закону про реабілітацію осіб з інвалідністю 1973 року (зі змінами та доповненнями) (Розділ 504). Розділ 504 – це закон про громадянські права, що забороняє дискримінацію осіб з інвалідністю. УПГП також забезпечує виконання Частини II Закону про американців з інвалідністю 1990 року (Частина II), що передбачає таку заборону на дискримінацію щодо всіх державних послуг, програм і заходів (включно з державними школами) на штатному і місцевому рівні, незалежно від того, виділяється на них якась федеральна фінансова допомога чи ні.

Розділ 504 забороняє дискримінацію за інвалідністю у програмах і заходах, які є одержувачами коштів Міністерства освіти США. Частина II забороняє дискримінацію за ознакою інвалідності владі штату та місцевим органам влади. Управління з питань інклюзивної освіти та реабілітаційних послуг, яке також є підрозділом Міністерства освіти США, забезпечує виконання Закону про освіту осіб з інвалідністю, що регулює фінансування програм інклюзивної освіти. Кожен департамент освіти штату несе відповідальність за забезпечення дотримання Закону про освіту осіб з інвалідністю в штаті і за виділення коштів на програми інклюзивної освіти. Закон про освіту осіб з інвалідністю передбачає надання федеральної фінансової допомоги за умови дотримання великої кількості особливих вимог.

Розділ 504 і Закон про американців з інвалідністю є антидискримінаційними законами і не передбачають надання будь-якої фінансової

antidiscrimination laws and do not provide any type of funding.

2. How does OCR get involved in disability issues within a school district?

OCR receives complaints from parents, students or advocates, conducts agency initiated compliance reviews, and provides technical assistance to school districts, parents or advocates.

3. Where can a school district, parent, or student get information on Section 504 or find out information about OCR's interpretation of Section 504 and Title II?

OCR provides technical assistance to school districts, parents, and students upon request. Additionally, regulations and publicly issued policy guidance is available on OCR's website, at <http://www.ed.gov/policy/rights/guid/ocr/disability.html>.

4. What services are available for students with disabilities under Section 504?

Section 504 requires recipients to provide to students with disabilities appropriate educational services designed to meet the individual needs of such students to the same extent as the needs of students without disabilities are met. An appropriate education for a student with a disability under the Section 504 regulations could consist of education in regular classrooms, education in regular classes with supplementary services, and/or special education and related services.

допомоги.

2. Як УПГП бере участь у вирішенні питань, пов'язаних з інвалідністю, в рамках шкільного округу?

УПГП приймає скарги від батьків, учнів і громадських активістів, проводить ініційовані департаментами освіти перевірки на відповідність вимогам і надає технічну допомогу шкільним округам, батькам і громадським активістам.

3. Де шкільні округи, батьки та учні можуть отримати інформацію про Розділ 504 або інформацію про тлумачення УПГП положень Розділу 504 і Частини II?

УПГП надає технічну допомогу шкільним округам, батькам та учням на вимогу. Крім того, нормативно-правові акти і призначені для широкої громадськості директиви щодо норм і правил публікуються на сайті УПГП:

<http://www.ed.gov/policy/rights/guid/ocr/disability.html>.

4. Які послуги для учнів з інвалідністю передбачено Розділом 504?

Відповідно до Розділу 504, одержувачі федеральної фінансової допомоги зобов'язані надавати учням з інвалідністю освітні послуги належного рівня, що дозволяють задовольнити їхні індивідуальні освітні потреби тією ж мірою, що й потреби звичайних учнів. Відповідно до Розділу 504, освіта належного рівня для учня з інвалідністю може включати навчання у звичайних класах, навчання у звичайних класах з додатковими послугами та/або інклюзивне навчання і супутні послуги.

5. Does OCR examine individual placement or other educational decisions for students with disabilities?

Except in extraordinary circumstances, OCR does not review the result of individual placement or other educational decisions so long as the school district complies with the procedural requirements of Section 504 relating to identification and location of students with disabilities, evaluation of such students, and due process.

Accordingly, OCR generally will not evaluate the content of a Section 504 plan or of an individualized education program (IEP); rather, any disagreement can be resolved through a due process hearing.

The hearing would be conducted under Section 504 or the IDEA, whichever is applicable.

OCR will examine procedures by which school districts identify and evaluate students with disabilities and the procedural safeguards which those school districts provide students.

OCR will also examine incidents in which students with disabilities are allegedly subjected to treatment which is different from the treatment to which similarly situated students without disabilities are subjected.

Such incidents may involve the unwarranted exclusion of disabled students from educational programs and services.

6. What protections does OCR provide against retaliation?

Retaliatory acts are prohibited. A recipient is prohibited from intimidating, threatening, coercing, or discriminating against any individual for the purpose of interfering with any right or privilege secured by Section 504.

5. Чи перевіряє УПГП правильність рішення про зарахування учня з інвалідністю, а також інші рішення, пов'язані з його навчанням?

У разі якщо шкільний округ дотримується процедурних вимог Розділу 504, котрі стосуються визначення наявності інвалідності, оцінки учня з інвалідністю та дотримання передбачених процедур, то, за винятком надзвичайних обставин, УПГП не перевіряє правильності рішення про зарахування учня з інвалідністю, а також інших рішень, пов'язаних з його навчанням. Отже, УПГП зазвичай не займається перевітками змісту програм навчання, розроблених відповідно до Розділу 504 або індивідуальних програм навчання (ІПН); при цьому будь-які суперечки можуть бути вирішені в рамках адміністративного розгляду. Такі слухання проводяться відповідно до Розділу 504 або Закону про освіту осіб з інвалідністю – залежно від потреби.

У цьому випадку УПГП вивчає процедури, за допомогою яких шкільні округи визначають наявність інвалідності та оцінюють її ступінь, а також гарантії захисту інтересів учнів з інвалідністю, що надаються шкільними округами в рамках таких процедур. УПГП також розглядає випадки, коли учнів з інвалідністю, імовірно, трактували інакше, ніж учнів без інвалідності в аналогічній ситуації. Такі випадки можуть включати необґрунтований недопуск учнів з інвалідністю до участі в освітніх програмах або до отримання відповідних послуг.

6. Які засоби захисту від репресивних дій у відповідь передбачені УПГП?

Репресивні дії у відповідь заборонені. Одержувачі федеральної фінансової допомоги не мають права залякувати, погрожувати, примушувати або дискримінувати будь-яку особу з метою порушення будь-яких прав або привілеїв, передбачених Розділом 504.

7. Does OCR mediate complaints?

OCR does not engage in formal mediation. However, OCR may offer to facilitate mediation, referred to as “Early Complaint Resolution,” to resolve a complaint filed under Section 504. This approach brings the parties together so that they may discuss possible resolution of the complaint immediately. If both parties are willing to utilize this approach, OCR will work with the parties to facilitate resolution by providing each an understanding of pertinent legal standards and possible remedies. An agreement reached between the parties is not monitored by OCR.

8. What does noncompliance with Section 504 mean?

A school district is out of compliance when it is violating any provision of the Section 504 statute or regulations.

9. What sanctions can OCR impose on a school district that is out of compliance?

OCR initially attempts to bring the school district into voluntary compliance through negotiation of a corrective action agreement. If OCR is unable to achieve voluntary compliance, OCR will initiate enforcement action. OCR may: (1) initiate administrative proceedings to terminate Department of Education financial assistance to the recipient; or (2) refer the case to the Department of Justice for judicial proceedings.

10. Who has ultimate authority to enforce Section 504?

In the educational context, OCR has been given administrative authority to enforce Section 504. Section 504 is a Federal statute that may be enforced through the Department's administrative process or

7. Чи виступає УПГП в якості посередника при розгляді скарг?

Офіційно УПГП не виступає в якості посередника при розгляді скарг. При цьому УПГП має право надавати сприяння в розгляді скарги, поданої відповідно до Розділу 504, в рамках процедури, що називається «Швидкий розгляд скарги». Такий підхід допомагає налагодити конструктивний діалог між сторонами, в рамках якого можна оперативно знайти спосіб вирішення проблеми. У разі вибору сторонами вищевказаної процедури, УПГП пояснить кожній стороні відповідні правові стандарти та наявні засоби правового захисту. УПГП не відстежує досягнуту сторонами угоду.

8. Що означає порушення Розділу 504?

Шкільний округ порушує Розділ 504 у разі невиконання положень Розділу 504 або передбачених ним нормативно-правових актів.

9. Які санкції УПГП має право накласти на шкільний округ, що порушує Розділ 504?

Спочатку УПГП запропонує шкільному округу добровільно вжити заходів щодо виправлення ситуації, визначивши їх спільно з його адміністрацією. Якщо переговори виявляться безуспішними, УПГП застосує заходи примусу. УПГП має право: (1) ініціювати адміністративний розгляд для припинення надання фінансової допомоги Міністерства освіти шкільному округу; (2) передати справу до Міністерства юстиції для судового розгляду.

10. Який орган наділений абсолютними повноваженнями щодо забезпечення дотримання Розділу 504?

У сфері освіти УПГП наділене адміністративними повноваженнями щодо забезпечення дотримання Розділу 504. Розділ 504 – це федеральний закон, дотримання якого може

through the Federal court system. In addition, a person may at any time file a private lawsuit against a school district. The Section 504 regulations do not contain a requirement that a person file a complaint with OCR and exhaust his or her administrative remedies before filing a private lawsuit.

забезпечуватися в адміністративному порядку, передбаченому Міністерством освіти, або в судовому порядку через федеральний суд. Крім того, будь-який громадянин має право в будь-який момент подати приватний позов проти шкільного округу. Відповідно до Розділу 504, громадянин не зобов'язаний подавати скаргу в УПП і вичерпати всі адміністративні засоби захисту для того, щоб подати приватний позов.

STUDENTS PROTECTED UNDER SECTION 504

Section 504 covers qualified students with disabilities who attend schools receiving Federal financial assistance.

To be protected under Section 504, a student must be determined to: (1) have a physical or mental impairment that substantially limits one or more major life activities; or (2) have a record of such an impairment; or (3) be regarded as having such an impairment.

Section 504 requires that school districts provide a free appropriate public education (FAPE) to qualified students in their jurisdictions who have a physical or mental impairment that substantially limits one or more major life activities.

УЧНІ, ЩО МАЮТЬ ПРАВО НА ЗАХИСТ СВОЇХ ПРАВ ЗГІДНО З РОЗДІЛОМ 504

Захисна дія Розділу 504 поширюється на учнів з інвалідністю, які відповідають актуальним критеріям і навчаються в школах, що отримують федеральну фінансову допомогу.

Право на захист прав відповідно до Розділу 504 надається учням з (1) фізичним або психічним порушенням, котре істотно обмежує один або декілька основних аспектів життєдіяльності; або (2) з порушенням в анамнезі; або (3) якщо вважається, що вони мають таке порушення. Відповідно до Розділу 504 шкільні округи зобов'язані надати безкоштовну державну освіту належного рівня (БДОНР) учням, які проживають в такому окрузі і мають на неї право через наявність фізичних або психічних порушень, що істотно обмежують один або декілька основних аспектів їхньої життєдіяльності.

11. What is a physical or mental impairment that substantially limits a major life activity?

The determination of whether a student has a physical or mental impairment that substantially limits a major life activity must be made on the basis of an individual inquiry.

The Section 504 regulatory provision defines a physical or mental impairment as any physiological disorder or condition, cosmetic disfigurement, or anatomical loss affecting one or more of the following body systems: neurological; musculoskeletal; special sense organs; respiratory, including

11. Що таке фізичне або психічне порушення, яке істотно обмежує основні аспекти життєдіяльності?

Наявність в учня фізичного або психічного порушення, що істотно обмежує основні аспекти життєдіяльності, визначається за індивідуальним запитом.

Згідно з визначенням, яке міститься у Розділі 504, фізичне або психічне порушення являє собою будь-який фізіологічний розлад або порушення, косметичне спотворення зовнішності або втрату частини організму, що впливає на одну або декілька таких систем організму: неврологічну систему, опорно-руховий апарат, найважливіші органи чуттів, дихальний апарат

speech organs; cardiovascular; reproductive; digestive; genito-urinary; hemic and lymphatic; skin; and endocrine; or any mental or psychological disorder, such as mental retardation, organic brain syndrome, emotional or mental illness, and specific learning disabilities.

The regulatory provision does not set forth an exhaustive list of specific diseases and conditions that may constitute physical or mental impairments because of the difficulty of ensuring the comprehensiveness of such a list.

Major life activities, as defined in the Section 504 regulations at include functions such as caring for one's self, performing manual tasks, walking, seeing, hearing, speaking, breathing, learning, and working. This list is not exhaustive.

Other functions can be major life activities for purposes of Section 504.

In the Amendments Act, Congress provided additional examples of general activities that are major life activities, including eating, sleeping, standing, lifting, bending, reading, concentrating, thinking, and communicating.

Congress also provided a non-exhaustive list of examples of “major bodily functions” that are major life activities, such as the functions of the immune system, normal cell growth, digestive, bowel, bladder, neurological, brain, respiratory, circulatory, endocrine, and reproductive functions.

The Section 504 regulatory provision, though not as comprehensive as the Amendments Act, is still valid – the Section 504 regulatory provision’s list of examples of major life activities is not exclusive, and an activity or function not specifically listed in the Section 504 regulatory provision can nonetheless be a major life activity.

(включно з органами мови), серцево-судинну систему, репродуктивну систему, систему травлення, сечостатеву систему, кровоносну і лімфатичну систему, шкіру і ендокринну систему; або будь-який психічний або психологічний розлад, такий як розумова відсталість, органічний синдром мозку, емоційне або психічне захворювання та порушення здатності навчатися.

Розділ 504 не містить усіх захворювань і станів, які можуть бути фізичними або психічними порушеннями, бо створити вичерпний список таких захворювань і станів складно.

Відповідно до Розділу 504, основні аспекти життєдіяльності включають в себе такі функції, як догляд за собою, виконання завдань, що вимагають координації рухів рук, ходьбу, зір, слух, мову, дихання, навчання і роботу.

Цей список не є вичерпним. Крім того, основними аспектами життєдіяльності для цілей Розділу 504 також можуть вважатися й інші функції. У Закон про внесення змін до Закону про американців з інвалідністю

Конгрес включив додаткові приклади дій загального характеру, що є основними аспектами життєдіяльності включно з прийомом їжі, сном, здатністю стояти, піднімати важкі речі, робити нахили, читати, концентруватися, мислити і спілкуватися. Конгрес також подав остаточний список прикладів «основних функцій організму», що належать до основних видів життєдіяльності, таких як, наприклад, функції імунної системи, нормальний ріст клітин, функції травної системи, кишечника, сечового міхура, неврологічні, мозкові, дихальні, судинні, ендокринні та репродуктивні функції. Хоча список прикладів основних аспектів життєдіяльності у Розділі 504 не такий повний, як у Законі про внесення змін, він і досі залишається в силі; оскільки список не є вичерпним, то якийсь вид діяльності або певна функція, що в ньому не зазначені, можуть належати до основних аспектів життєдіяльності.

12. Does the meaning of the phrase "qualified student with a disability" differ on the basis of a student's educational level, i.e., elementary and secondary versus postsecondary?

Yes. At the elementary and secondary educational level, a "qualified student with a disability" is a student with a disability who is: of an age at which students without disabilities are provided elementary and secondary educational services; of an age at which it is mandatory under state law to provide elementary and secondary educational services to students with disabilities; or a student to whom a state is required to provide a free appropriate public education under the Individuals with Disabilities Education Act (IDEA).

At the postsecondary educational level, a qualified student with a disability is a student with a disability who meets the academic and technical standards requisite for admission or participation in the institution's educational program or activity.

13. Does the nature of services to which a student is entitled under Section 504 differ by educational level?

Yes. Public elementary and secondary recipients are required to provide a free appropriate public education to qualified students with disabilities.

Such an education consists of regular or special education and related aids and services designed to meet the individual educational needs of students with disabilities as adequately as the needs of students without disabilities are met.

At the postsecondary level, the recipient is required to provide students with appropriate academic adjustments and auxiliary aids and services that are necessary to afford an individual with a

12. Чи залежить значення фрази «учень, що відповідає критеріям особи з інвалідністю» від рівня освіти (початкова/середня і післяшкільна освіта)?

Так. На рівні початкової та середньої освіти «учень, що відповідає критеріям особи з інвалідністю» – це учень з інвалідністю, який досяг віку надання послуг початкової та середньої освіти дітям без інвалідності і обов'язкового (за законодавством штату) надання послуг початкової та середньої освіти учням з інвалідністю; або учень, якому штат зобов'язаний надати безкоштовну державну освіту належного рівня за Законом про освіту осіб з інвалідністю (Закон IDEA).

На рівні післяшкільної освіти той, хто «відповідає критеріям студента з інвалідністю» – це студент з інвалідністю, який відповідає академічним і технічним стандартам прийому або участі в освітній програмі або діяльності навчального закладу.

13. Чи відрізняється характер послуг, на які учень має право відповідно до Розділу 504, залежно від рівня освіти?

Так. Державні початкові та середні школи-одержувачі федеральної фінансової допомоги зобов'язані надавати учням, що відповідають критеріям учнів з інвалідністю безкоштовну державну освіту належного рівня. Така освіта включає звичайну або інклюзивну освіту плюс супутні допоміжні засоби і послуги, що дозволяють задовольнити індивідуальні освітні потреби учнів з інвалідністю тією ж мірою, що й потреби звичайних учнів.

На рівні післяшкільної освіти навчальний заклад-одержувач федеральної фінансової допомоги зобов'язаний внести до навчальної програми відповідні корективи і надати студенту з інвалідністю допоміжні засоби і послуги, які забезпечать йому рівні можливості участі у

disability an equal opportunity to participate in a school's program. Recipients are not required to make adjustments or provide aids or services that would result in a fundamental alteration of a recipient's program or impose an undue burden.

програмі навчання. Одержувачі федеральної фінансової допомоги не зобов'язані вносити корективи або надавати допоміжні засоби або послуги, які призвели б до істотної зміни навчальної програми у даній установі або зробили б програму невідомо дорогою.

14. Once a student is identified as eligible for services under Section 504, is that student always entitled to such services?

Yes, as long as the student remains eligible. The protections of Section 504 extend only to individuals who meet the regulatory definition of a person with a disability.

If a recipient school district re-evaluates a student in accordance with the Section 504 regulatory provision at 34 C.F.R. 104.35 and determines that the student's mental or physical impairment no longer substantially limits his/her ability to learn or any other major life activity, the student is no longer eligible for services under Section 504.

14. У разі підтвердження права учня на отримання послуг відповідно до Розділу 504, чи має він право на такі послуги на постійній основі?

Так, але тільки доти, доки такий учень відповідає визначеним критеріям. Захисна дія Розділу 504 поширюється тільки на осіб, які відповідають нормативному визначенню особи з інвалідністю.

У разі якщо шкільний округ-одержувач федеральної фінансової допомоги проведе повторну оцінку учня відповідно до Розділу 504 (34 C. F. R. 104.35), яка покаже, що розумові або фізичні порушення такого учня більше не є фактором, що істотно обмежує його здатність до навчання або будь-якої іншої життєдіяльності, він втрачає право на отримання послуг, передбачених Розділом 504.

15. Are current illegal users of drugs excluded from protection under Section 504?

Generally, yes. Section 504 excludes from the definition of a student with a disability, and from Section 504 protection, any student who is currently engaging in the illegal use of drugs when a covered entity acts on the basis of such use. (There are exceptions for persons in rehabilitation programs who are no longer engaging in the illegal use of drugs).

15. Чи позбавляють осіб, які вживають заборонені законом наркотики, права на захист відповідно до Розділу 504?

Загалом так. Визначення студента з інвалідністю, передбачене Розділом 504, не поширюється на осіб, які вживають заборонені законом наркотики. Такі особи позбавлені права на захист, передбачений вищевказаним Розділом. (При цьому для осіб, які припинили вживання наркотиків і беруть участь у програмах реабілітації, передбачені винятки).

16. Are current users of alcohol excluded from protection under Section 504?

No. Section 504's definition of a student with a disability does not exclude users of alcohol. However, Section 504 allows schools to take disciplinary action against students with disabilities using drugs or alcohol to the same extent as students without disabilities.

EVALUATION

At the elementary and secondary school level, determining whether a child is a qualified disabled student under Section 504 begins with the evaluation process. Section 504 requires the use of evaluation procedures that ensure that children are not misclassified, unnecessarily labeled as having a disability, or incorrectly placed, based on inappropriate selection, administration, or interpretation of evaluation materials.

17. What is an appropriate evaluation under Section 504?

Recipient school districts must establish standards and procedures for initial evaluations and periodic re-evaluations of students who need or are believed to need special education and/or related services because of disability. The Section 504 regulatory provision at 34 C.F.R. 104.35(b) requires school districts to individually evaluate a student before classifying the student as having a disability or providing the student with special education. Tests used for this purpose must be selected and administered so as best to ensure that the test results accurately reflect the student's aptitude or achievement or other factor being measured rather than reflect the student's disability, except where those are the factors being measured. Section 504

16. Чи позбавляють осіб, які вживають алкоголь, права на захист відповідно до Розділу 504?

Ні. Визначення студента з інвалідністю, передбачене Розділом 504, включає в себе осіб, які вживають алкоголь. При цьому відповідно до Розділу 504, школи мають право застосовувати дисциплінарні заходи до студентів з інвалідністю, які вживають наркотики або алкоголь, тією ж мірою, що й до студентів без інвалідності.

ОЦІНКА

Для того щоб визначити, чи є в учня початкової та середньої школи інвалідність відповідно до Розділу 504, треба провести відповідну оцінку. Розділ 504 передбачає використання таких процедур оцінки, які гарантували б неможливість помилкового визначення інвалідності у дитини, помилкового визнання її особою з інвалідністю, прийняття невірної рішення про зарахування через неправильний вибір, використання або тлумачення матеріалів оцінки.

17. Що являє собою належна оцінка відповідно до Розділу 504?

Шкільні округи-одержувачі федеральної фінансової допомоги зобов'язані встановити стандарти та процедури первинної та періодичної повторної оцінки учнів, які потребують або імовірно потребують інклюзивної освіти та/або супутніх послуг через інвалідність.

Відповідно до Розділу 504 (34 CFR 104.35 (b)), перш ніж визнати наявність в учня інвалідності або надати йому інклюзивну освіту, шкільний округ зобов'язаний провести індивідуальну оцінку такого учня.

Розроблені з цією метою тести належить вибирати і проводити так, щоб гарантовано точно визначити здібності і рівень знань дитини або інші вимірювані фактори, а не показати її інвалідність, за винятком тих випадків, коли вимірюються саме фактори, пов'язані з

also requires that tests and other evaluation materials include those tailored to evaluate the specific areas of educational need and not merely those designed to provide a single intelligence quotient. The tests and other evaluation materials must be validated for the specific purpose for which they are used and appropriately administered by trained personnel.

18. How much is enough information to document that a student has a disability?

At the elementary and secondary education level, the amount of information required is determined by the multi-disciplinary committee gathered to evaluate the student. The committee should include persons knowledgeable about the student, the meaning of the evaluation data, and the placement options. The committee members must determine if they have enough information to make a knowledgeable decision as to whether or not the student has a disability. The Section 504 regulatory provision at 34 C.F.R. 104.35(c) requires that school districts draw from a variety of sources in the evaluation process so that the possibility of error is minimized. The information obtained from all such sources must be documented and all significant factors related to the student's learning process must be considered. These sources and factors may include aptitude and achievement tests, teacher recommendations, physical condition, social and cultural background, and adaptive behavior. In evaluating a student suspected of having a disability, it is unacceptable to rely on presumptions and stereotypes regarding persons with disabilities or classes of such persons. Compliance with the IDEA regarding the group of persons present when an evaluation or placement decision is made is satisfactory under Section 504.

інвалідністю. Відповідно до Розділу 504, крім тестів та інших оцінних матеріалів, призначених для визначення показника інтелектуального розвитку, необхідно використовувати тести і матеріали, спеціально розроблені для оцінки конкретних освітніх потреб. Тести та інші оцінні матеріали повинні пройти перевірку на відповідність меті їхнього застосування і використовуватися кваліфікованим персоналом.

18. Який обсяг інформації необхідний для документування наявності інвалідності?

У початкових та середніх школах обсяг необхідної інформації визначає міждисциплінарний комітет, який має на меті оцінити учня. До комітету повинні входити особи, які добре знайомі з учнем, достатньо компетентні для того, щоб правильно інтерпретувати результати оцінки, і добре обізнані з можливими варіантами зарахування. Члени комітету повинні визначити, чи мають вони достатню інформацію для прийняття обґрунтованого рішення щодо наявності або відсутності інвалідності в учня. Відповідно до вимог Розділу 504 (34 CFR 104.35(c)), для зведення можливості помилки до мінімуму, шкільні округи зобов'язані використовувати різні джерела в процесі оцінки. Інформація, отримана з таких джерел, має бути задокументована, а всі суттєві фактори, пов'язані з процесом навчання учня, мають братися до уваги. Такі джерела та фактори можуть включати перевірку здібностей та рівня знань дитини, рекомендації вчителів, фізичний стан, соціальне та культурне походження та адаптивну поведінку. Оцінюючи учня, у якого може бути інвалідність, неприпустимо покладатися на припущення і стереотипи щодо осіб чи категорій осіб з інвалідністю. Дотримання закону IDEA щодо групи осіб, присутніх при ухваленні рішення про оцінку учня або його зарахування, відповідає вимогам Розділу 504.

19. What process should a school district use to identify students eligible for services under Section 504? Is it the same process as that employed in identifying students eligible for services under the IDEA?

School districts may use the same process to evaluate the needs of students under Section 504 as they use to evaluate the needs of students under the IDEA. If school districts choose to adopt a separate process for evaluating the needs of students under Section 504, they must follow the requirements for evaluation specified in the Section 504 regulatory provision at 34 C.F.R. 104.35.

20. May school districts consider "mitigating measures" used by a student in determining whether the student has a disability under Section 504?

No. As of January 1, 2009, school districts, in determining whether a student has a physical or mental impairment that substantially limits that student in a major life activity, must *not* consider the ameliorating effects of any mitigating measures that student is using. This is a change from prior law. Before January 1, 2009, school districts had to consider a student's use of mitigating measures in determining whether that student had a physical or mental impairment that substantially limited that student in a major life activity. In the Amendments Act (see FAQ 1), however, Congress specified that the ameliorative effects of mitigating measures must not be considered in determining if a person is an individual with a disability.

Congress did not define the term "mitigating measures" but rather provided a non-exhaustive list of "mitigating

19. Яку процедуру повинні використовувати шкільні округи для визначення учнів, які мають право на отримання послуг відповідно до Розділу 504? Аналогічну тій, що використовується для визначення учнів, що мають право на отримання послуг за законом IDEA?

Для оцінки потреб учнів відповідно до Розділу 504 шкільні округи мають право використовувати ту ж процедуру, яку вони використовують для оцінки потреб учнів відповідно до Закону IDEA. У разі якщо шкільний округ вирішить використовувати іншу процедуру для оцінки потреб учнів відповідно до Розділу 504, він повинен виконати вимоги до оцінки, передбачені Розділом 504 (C. F. R. 104.35).

20. Чи може шкільний округ брати до уваги «пом'якшувальні заходи», що використовуються учнями при визначенні наявності інвалідності відповідно до Розділу 504?

Ні. З 1 січня 2009 р. при визначенні наявного в учня фізичного або психічного порушення, що істотно обмежує той чи інший основний аспект життєдіяльності, шкільні округи не мають права враховувати позитивний ефект будь-яких пом'якшувальних заходів, до яких вдаються учні.

У попередньому законі такої вимоги не було. До 1 січня 2009 р. шкільні округи при визначенні наявності фізичного або психічного порушення, що істотно обмежують той чи інший основний аспект життєдіяльності учня, були зобов'язані враховувати пом'якшувальні заходи, до яких вдавалися учні. Проте у Законі про внесення змін (див. відповідь 1) Конгрес вказав, що позитивні ефекти пом'якшувальних заходів не повинні враховуватися при визначенні наявної інвалідності.

Конгрес не передбачив визначення терміна «пом'якшувальні заходи», але включив до закону незакінчений список таких заходів.

measures.” The mitigating measures are as follows: medication; medical supplies, equipment or appliances; low-vision devices (which do not include ordinary eyeglasses or contact lenses); prosthetics (including limbs and devices); hearing aids and cochlear implants or other implantable hearing devices; mobility devices; oxygen therapy equipment and supplies; use of assistive technology; reasonable accommodations or auxiliary aids or services; and learned behavioral or adaptive neurological modifications.

Congress created one exception to the mitigating measures analysis. The ameliorative effects of the mitigating measures of ordinary eyeglasses or contact lenses shall be considered in determining if an impairment substantially limits a major life activity. “Ordinary eyeglasses or contact lenses” are lenses that are intended to fully correct visual acuity or eliminate refractive error, whereas “low-vision devices” (listed above) are devices that magnify, enhance, or otherwise augment a visual image.

21. Does OCR endorse a single formula or scale that measures substantial limitation?

No. The determination of substantial limitation must be made on a case-by-case basis with respect to each individual student. The Section 504 regulatory provision at 34 C.F.R. 104.35 (c) requires that a group of knowledgeable persons draw upon information from a variety of sources in making this determination.

Пом'якшувальні заходи включають в себе: ліки; медичне забезпечення, обладнання або прилади; пристрої для людей з вадами зору (до яких не входять звичайні окуляри або контактні лінзи); протезування (включно з кінцівками і пристроями); слухові апарати і кохлеарні імплантати або інші слухові апарати, що імплантуються; мобільні пристрої; обладнання та приладдя для кисневої терапії; використання допоміжних технологій; розумну адаптацію або допоміжні засоби або послуги; завчені поведінкові або адаптивні неврологічні модифікації.

При цьому Конгрес передбачив щодо пом'якшувальних заходів один виняток. При визначенні того, чи істотно обмежує будь-яке порушення основні аспекти життєдіяльності, слід враховувати позитивний ефект пом'якшувальних заходів у вигляді звичайних окулярів або контактних лінз. «Звичайні окуляри або контактні лінзи» – це лінзи, призначені для повної корекції зору або усунення аномалії рефракції, тоді як перераховані вище «пристрої для слабозорих» – це пристрої, які збільшують, покращують або іншим чином доповнюють візуальне зображення.

21. Чи підтримує УПГП будь-яку єдину формулу або шкалу для вимірювання істотних обмежень?

Ні. Наявність істотного обмеження має визначатися щодо кожного учня в індивідуальному порядку. Відповідно до вимог Розділу 504 (С. F. R. 104.35 (c)) таке рішення приймає група компетентних людей на основі інформації з різних джерел.

22. Are there any impairments which automatically mean that a student has a disability under Section 504?

No. An impairment in and of itself is not a disability. The impairment must substantially limit one or more major life activities in order to be considered a disability under Section 504.

23. Can a medical diagnosis suffice as an evaluation for the purpose of providing FAPE?

No. A physician's medical diagnosis may be considered among other sources in evaluating a student with an impairment or believed to have an impairment which substantially limits a major life activity. Other sources to be considered, along with the medical diagnosis, include aptitude and achievement tests, teacher recommendations, physical condition, social and cultural background, and adaptive behavior.

As noted in FAQ 22, the Section 504 regulations require school districts to draw upon a variety of sources in interpreting evaluation data and making placement decisions.

24. Does a medical diagnosis of an illness automatically mean a student can receive services under Section 504?

No. A medical diagnosis of an illness does not automatically mean a student can receive services under Section 504.

The illness must cause a substantial limitation on the student's ability to learn or another major life activity.

For example, a student who has a physical or mental impairment would not be considered a student in need of services

22. Чи існують будь-які порушення, наявність яких автоматично означає, що учень має інвалідність відповідно до Розділу 504?

Ні. Наявність порушення саме по собі не означає наявності інвалідності. Порушення повинно суттєво обмежувати один або декілька основних аспектів життєдіяльності, щоб вважатися інвалідністю відповідно до Розділу 504.

23. Чи може медичний діагноз вважатися оцінкою, достатньою для надання безкоштовної державної освіти належного рівня?

Ні. Поставлений лікарем медичний діагноз може розглядатися в якості одного з джерел інформації при оцінці учня, який має або імовірно має порушення, котре істотно обмежує будь-який основний аспект життєдіяльності. Інші джерела і фактори, що поряд з медичним діагнозом беруться до уваги, можуть включати перевірку здібностей і рівня знань дитини, рекомендації вчителів, фізичний стан, соціальне і культурне походження і адаптивну поведінку дитини. Як зазначено у відповіді 22, згідно з вимогами Розділу 504, шкільні округи зобов'язані використовувати різні джерела інформації при тлумаченні результатів оцінки та прийнятті рішення про зарахування.

24. Чи означає наявність медичного діагнозу про наявне захворювання, що учень автоматично отримує право на послуги відповідно до Розділу 504?

Ні. Наявність медичного діагнозу про наявне захворювання не означає, що учень автоматично отримує право на послуги відповідно до Розділу 504. Захворювання повинно істотно обмежувати здатність учня до навчання або виконання іншої життєво важливої діяльності. Наприклад, учень з фізичними або психічними порушеннями не вважається таким, що потребує послуг відповідно до Розділу 504, якщо такі порушення

under Section 504 if the impairment does not in any way limit the student's ability to learn or other major life activity, or only results in some minor limitation in that regard.

25. How should a recipient school district handle an outside independent evaluation? Do all data brought to a multi-disciplinary committee need to be considered and given equal weight?

The results of an outside independent evaluation may be one of many sources to consider. Multi-disciplinary committees must draw from a variety of sources in the evaluation process so that the possibility of error is minimized. All significant factors related to the subject student's learning process must be considered. These sources and factors include aptitude and achievement tests, teacher recommendations, physical condition, social and cultural background, and adaptive behavior, among others. Information from all sources must be documented and considered by knowledgeable committee members. The weight of the information is determined by the committee given the student's individual circumstances.

26. What should a recipient school district do if a parent refuses to consent to an initial evaluation under the Individuals with Disabilities Education Act (IDEA), but demands a Section 504 plan for a student without further evaluation?

A school district must evaluate a student prior to providing services under Section 504. Section 504 requires informed parental permission for initial evaluations.

If a parent refuses consent for an initial

жодним чином не обмежують його здатності до навчання або інших основних аспектів життєдіяльності або ж обмежують їх незначною мірою.

25. Як шкільний округ-одержувач федеральної фінансової допомоги повинен ставитися до незалежного зовнішнього оцінювання? Чи потрібно розглядати всі дані, надані міждисциплінарному комітету, і чи вважати їх однаково важливими?

Результати зовнішнього незалежного оцінювання можуть розглядатися як дані одного серед багатьох джерел, які слід брати до уваги. Для зведення можливості помилки до мінімуму міждисциплінарні комітети зобов'язані використовувати різні джерела при виконанні оцінки. Необхідно враховувати всі істотні фактори, пов'язані з процесом навчання учня, якого оцінюють. Такі джерела і фактори, крім іншого, включають в себе перевірку здібностей і рівня знань дитини, рекомендації вчителів, фізичний стан, соціальне і культурне походження і адаптивну поведінку. Інформація з усіх джерел повинна бути задокументована і розглянута компетентними членами комітету. Значимість даних визначає сам комітет з урахуванням індивідуальних обставин учня.

26. Що повинен робити шкільний округ-одержувач федеральної фінансової допомоги, якщо батьки не дають згоди на первинну оцінку відповідно до Закону про освіту осіб з інвалідністю (IDEA), але вимагають, щоб їхня дитина навчалася за програмою, розробленою відповідно до Розділу 504, без виконання оцінки?

Шкільний округ зобов'язаний провести оцінку учня відповідно до Розділу 504 щодо надання послуг. Відповідно до Розділу 504, для первинної оцінки потрібно отримати інформований дозвіл батьків. У разі якщо хтось із батьків відмовляється давати згоду на

evaluation and a recipient school district suspects a student has a disability, the IDEA and Section 504 provide that school districts may use due process hearing procedures to seek to override the parents' denial of consent.

27. Who in the evaluation process makes the ultimate decision regarding a student's eligibility for services under Section 504?

The Section 504 regulatory provision at 34 C.F.R.104.35 (c) (3) requires that school districts ensure that the determination that a student is eligible for special education and/or related aids and services be made by a group of persons, including persons knowledgeable about the meaning of the evaluation data and knowledgeable about the placement options. If a parent disagrees with the determination, he or she may request a due process hearing.

28. Once a student is identified as eligible for services under Section 504, is there an annual or triennial review requirement? If so, what is the appropriate process to be used?

Or is it appropriate to keep the same Section 504 plan in place indefinitely after a student has been identified?

Periodic re-evaluation is required.

This may be conducted in accordance with the IDEA regulations, which require re-evaluation at three-year intervals (unless the parent and public agency agree that re-evaluation is unnecessary) or more frequently if conditions warrant, or if the child's parent or teacher requests a re-evaluation, but not more than once a year (unless the parent and public agency agree otherwise).

проведення первинної оцінки своєї дитини, а адміністрація шкільного округу вважає, що у дитини може бути інвалідність, Закон IDEA і Розділ 504 передбачають, що адміністрація має право вдатися до проведення адміністративного розгляду для того, щоб спробувати скасувати батьківську відмову від оцінки.

27. Хто приймає остаточне рішення щодо права учня на отримання послуг відповідно до Розділу 504 при виконанні оцінки?

Відповідно до розділу 504 34 (C. F. R. 104.35 (c) (3)) шкільні округи зобов'язані забезпечити прийняття рішення про наявність в учня права на інклюзивну освіту та/або супутні допоміжні засоби і послуги групою осіб, в т.ч. особами, досить компетентними для того, щоб правильно інтерпретувати результати оцінки, і добре обізнаними про можливі варіанти зарахування. Якщо один із батьків не згоден з рішенням, він або вона може вимагати проведення адміністративного розгляду.

28. Чи потрібно у разі підтвердження права учня на отримання послуг відповідно до Розділу 504 виконувати повторну оцінку раз на рік / раз на три роки? Якщо так, то відповідно до якої процедури? Або ж слід використовувати програму навчання, первинно розроблену адміністрацією відповідно до Розділу 504 після підтвердження наявності інвалідності, на постійній основі?

Необхідно періодично виконувати повторну оцінку. Її можна виконувати відповідно до вимог Закону IDEA, згідно з якими оцінка повинна проводитися раз на три роки (за винятком випадків, коли і батьки, і адміністрація навчального закладу вважають, що вона не потрібна) або частіше, якщо того вимагають обставини, батьки або вчителі дитини, але не частіше одного разу на рік (при відсутності домовленості про інше між батьками й адміністрацією навчального закладу).

29. Is a Section 504 re-evaluation similar to an IDEA re-evaluation? How often should it be done?

Yes. Section 504 specifies that re-evaluations in accordance with the IDEA is one means of compliance with Section 504. The Section 504 regulations require that re-evaluations be conducted periodically. Section 504 also requires a school district to conduct a re-evaluation prior to a significant change of placement.

OCR considers an exclusion from the educational program of more than 10 school days a significant change of placement. OCR would also consider transferring a student from one type of program to another or terminating or significantly reducing a related service a significant change in placement.

30. What is reasonable justification for referring a student for evaluation for services under Section 504?

School districts may always use regular education intervention strategies to assist students with difficulties in school.

Section 504 requires recipient school districts to refer a student for an evaluation for possible special education or related aids and services or modification to regular education if the student, because of disability, needs or is believed to need such services.

31. A student is receiving services that the school district maintains are necessary under Section 504 in order to provide the student with an appropriate education. The student's parent no longer wants the

29. Чи схожа повторна оцінка, що виконується відповідно до Розділу 504, на повторну оцінку за Законом IDEA? Як часто її потрібно проводити?

Так. У Розділі 504 сказано, що повторна оцінка за Законом IDEA відповідає вимогам Розділу 504. Відповідно до вимог Розділу 504, повторна оцінка повинна проводитися періодично. Крім того, відповідно до вимог Розділу 504 шкільний округ зобов'язаний виконати повторну оцінку перед істотною зміною умов зарахування. УППП вважає неучасть у програмі навчання протягом більше 10 навчальних днів істотною зміною умов зарахування. УППП також вважає переведення учня з однієї програми навчання на іншу або припинення або значне скорочення обсягу надання відповідної послуги істотною зміною умов зарахування.

30. Що є слушною підставою для направлення учня для оцінки ситуації відповідно до Розділу 504?

Для надання допомоги учням, які відчувають труднощі в школі, шкільні округи мають право вносити стандартні зміни в освітній процес. Відповідно до Розділу 504, шкільні округи-одержувачі федеральної фінансової допомоги зобов'язані провести оцінку учня на предмет необхідності надання йому інклюзивного навчання, супутніх допоміжних засобів і послуг або внесення змін в стандартний освітній процес, якщо учень потребує або імовірно потребує таких послуг через інвалідність.

31. Учень отримує послуги, які, за твердженням шкільного округу, повинні надаватися відповідно до Розділу 504 для забезпечення можливості отримати освіту належного рівня. Батьки учня більше не хочуть, щоб він їх отримував. Якщо батько

student to receive those services. If the parent wishes to withdraw the student from a Section 504 plan, what can the school district do to ensure continuation of services?

The school district may initiate a Section 504 due process hearing to resolve the dispute if the district believes the student needs the services in order to receive an appropriate education.

32. A student has a disability referenced in the IDEA, but does not require special education services. Is such a student eligible for services under Section 504?

The student may be eligible for services under Section 504.

The school district must determine whether the student has an impairment which substantially limits his or her ability to learn or another major life activity and, if so, make an individualized determination of the child's educational needs for regular or special education or related aids or services. For example, such a student may receive adjustments in the regular classroom.

33. How should a recipient school district view a temporary impairment?

A temporary impairment does not constitute a disability for purposes of Section 504 unless its severity is such that it results in a substantial limitation of one or more major life activities for an extended period of time. The issue of whether a temporary impairment is substantial enough to be a disability must be resolved on a case-by-case basis, taking into consideration both the duration (or expected duration) of the impairment and the extent to which it actually limits a major life activity of the affected individual.

бажає виключити учня з програми навчання, розробленої відповідно до Розділу 504, що може зробити шкільний округ для подальшого надання послуг?

У разі якщо адміністрація шкільного округу вважатиме, що такі послуги повинні надаватися учневі для забезпечення можливості отримання ним освіти належного рівня, вона має право вдатися до проведення адміністративного розгляду для вирішення спору.

32. Учень має інвалідність, зазначену в Законі IDEA, але при цьому не потребує послуг інклюзивної освіти. Чи має такий учень право на отримання послуг відповідно до Розділу 504?

Такий учень може мати право на отримання послуг відповідно до Розділу 504. Шкільний округ повинен визначити, чи є в учня порушення, яке істотно обмежує його здатність до навчання або виконання будь-якого основного аспекту життєдіяльності, а при його наявності виявити в індивідуальному порядку потреби дитини у звичайній або інклюзивній освіті або супутніх допоміжних засобах і послугах. Наприклад, такий учень може отримувати адаптаційні привілеї при навчанні у звичайному класі.

33. Як шкільний округ-одержувач федеральної фінансової допомоги повинен трактувати тимчасове порушення?

Тимчасове порушення не є інвалідністю для цілей Розділу 504, якщо воно не призводить до істотного обмеження одного або декількох основних аспектів життєдіяльності протягом тривалого періоду часу.

Питання про те, чи є тимчасове порушення істотним настільки, щоб вважатися інвалідністю, повинно вирішуватися в індивідуальному порядку, з урахуванням його (передбачуваної) тривалості і ступеня фактичного обмеження основних аспектів життєдіяльності індивідуума.

In the Amendments Act, Congress clarified that an individual is not “regarded as” an individual with a disability if the impairment is transitory and minor. A transitory impairment is an impairment with an actual or expected duration of 6 months or less.

34. Is an impairment that is episodic or in remission a disability under Section 504?

Yes, under certain circumstances. In the Amendments Act (see FAQ 1), Congress clarified that an impairment that is episodic or in remission is a disability if it would substantially limit a major life activity when active. A student with such an impairment is entitled to a free appropriate public education under Section 504.

PLACEMENT

Once a student is identified as being eligible for regular or special education and related aids or services, a decision must be made regarding the type of services the student needs.

35. If a student is eligible for services under both the IDEA and Section 504, must a school district develop both an individualized education program (IEP) under the IDEA and a Section 504 plan under Section 504?

No. If a student is eligible under IDEA, he or she must have an IEP. Under the Section 504 regulations, one way to meet Section 504 requirements for a free appropriate public education is to implement an IEP.

У Законі про внесення змін Конгресс пояснив, що людина не вважається особою з інвалідністю, якщо порушення носить тимчасовий характер і є незначним. Тимчасове порушення – це порушення, фактична або передбачувана тривалість якого становить 6 місяців або менше.

34. Чи є відповідно до Розділу 504 інвалідністю порушення здоров'я, яке носить епізодичний характер або знаходиться в стадії ремісії?

Так, за певних обставин. У Законі про внесення змін (див. відповідь 1) Конгресс пояснив, що порушення, яке носить епізодичний характер або знаходиться в стадії ремісії, є інвалідністю в тому випадку, якщо воно істотно обмежує будь-який основний аспект життєдіяльності індивідуума в активному стані. Учень з таким порушенням має право на безкоштовну державну освіту належного рівня відповідно до Розділу 504.

РОЗПОДІЛ

Коли право учня на звичайну або інклюзивну освіту і супутні допоміжні засоби або послуги формально підтверджене, необхідно визначити потрібний йому тип послуг.

35. Якщо учень має право на отримання послуг і за Законом IDEA, і за Розділом 504, чи повинен шкільний округ розробляти індивідуальну програму навчання (ІПН) відповідно до Закону IDEA і програму навчання відповідно до Розділу 504?

Ні. У разі якщо учень має право на отримання послуг за Законом IDEA, для нього повинна бути розроблена ІПН. Відповідно до Розділу 504, одним із способів виконання його вимог про надання безоплатної державної освіти належного рівня є ІПН.

36. Must a school district develop a Section 504 plan for a student who either "has a record of disability" or is "regarded as disabled"?

No. In public elementary and secondary schools, unless a student actually has an impairment that substantially limits a major life activity, the mere fact that a student has a "record of" or is "regarded as" disabled is insufficient, in itself, to trigger those Section 504 protections that require the provision of a free appropriate public education (FAPE).

This is consistent with the Amendments Act in which Congress clarified that an individual who meets the definition of disability solely by virtue of being "regarded as" disabled is not entitled to reasonable accommodations or the reasonable modification of policies, practices or procedures.

The phrases "has a record of disability" and "is regarded as disabled" are meant to reach the situation in which a student either does not currently have or never had a disability, but is treated by others as such.

As noted in FAQ 34, in the Amendments Act), Congress clarified that an individual is not "regarded as" an individual with a disability if the impairment is transitory and minor. A transitory impairment is an impairment with an actual or expected duration of 6 months or less.

37. What is the receiving school district's responsibility under Section 504 toward a student with a Section 504 plan who transfers from another district?

If a student with a disability transfers to a district from another school district with a Section 504 plan, the receiving district should review the plan and supporting

36. Чи повинна адміністрація шкільного округу розробити програму навчання відповідно до Розділу 504 для учня, який або «має інвалідність в анамнезі», або «вважається особою з інвалідністю»?

Ні. За винятком випадків, коли учень дійсно має порушення, яке суттєво обмежує будь-який основний аспект його життєдіяльності, сам по собі факт того, що в учня державної початкової або середньої школи є «інвалідність в анамнезі» або що він «вважається» особою з інвалідністю, є недостатнім для застосування положень Розділу 504 про надання безкоштовної державної освіти належного рівня.

Це ж передбачено і Законом про внесення змін, в якому Конгрес зазначив, що особа, яка «вважається» особою з інвалідністю, не має права на розумну адаптацію або зміну існуючих правил, порядків або процедур. Фрази «має інвалідність в анамнезі» і «вважається особою з інвалідністю» використовуються для того, щоб враховувати випадки, коли учень або не має на даний момент, або взагалі ніколи не мав інвалідності, але інші люди вважають його особою з інвалідністю.

Як зазначено у відповіді 34 (Закон про внесення змін), Конгрес роз'яснив, що людина не є особою з інвалідністю, якщо порушення носить тимчасовий характер і є незначним. Тимчасове порушення – це порушення, фактична або передбачувана тривалість якого становить 6 місяців або менше.

37. У разі переведення учня, який навчається за програмою, розробленою відповідно до Розділу 504, з одного шкільного округу в інший, якими будуть дії нового шкільного округу?

У разі переведення учня, який навчається за програмою, розробленою відповідно до Розділу 504, з одного шкільного округу в інший, округ, що його приймає, зобов'язаний вивчити

documentation.

If a group of persons at the receiving school district, including persons knowledgeable about the meaning of the evaluation data and knowledgeable about the placement options determines that the plan is appropriate, the district is required to implement the plan.

If the district determines that the plan is inappropriate, the district is to evaluate the student consistent with the Section 504 procedures at 34 C.F.R. 104.35 and determine which educational program is appropriate for the student. There is no Section 504 bar to the receiving school district honoring the previous IEP during the interim period.

40. What are the responsibilities of regular education teachers with respect to implementation of Section 504 plans? What are the consequences if the district fails to implement the plans?

Regular education teachers must implement the provisions of Section 504 plans when those plans govern the teachers' treatment of students for whom they are responsible.

If the teachers fail to implement the plans, such failure can cause the school district to be in noncompliance with Section 504.

41. What is the difference between a regular education intervention plan and a Section 504 plan?

A regular education intervention plan is appropriate for a student who does not have a disability or is not suspected of having a disability but may be facing challenges in school.

School districts vary in how they address performance problems of regular education students. Some districts employ teams at individual schools, commonly referred to as

програму його навчання і супровідну документацію. У разі якщо у новому шкільному орузі група достатньо компетентних для того, щоб правильно інтерпретувати результати оцінки, і добре обізнаних про можливі варіанти зарахування осіб вирішить, що програма навчання є адекватною, округ повинен забезпечити її виконання.

У разі якщо адміністрація округу вирішить, що програма навчання учневі не підходить, для визначення відповідної навчальної програми необхідно оцінити його відповідно до процедур, передбачених Розділом 504 (34 C. F. R. 104.35). Розділ 504 не забороняє шкільному округу, що приймає учня з інвалідністю, забезпечити його навчання за наявною ІПН протягом перехідного періоду.

40. Які обов'язки вчителів загальноосвітніх шкіл щодо виконання програм навчання, розроблених відповідно до Розділу 504? Які наслідки невиконання таких програм округом?

Учителі загальноосвітніх шкіл зобов'язані виконувати програми навчання, розроблені відповідно до Розділу 504, у разі якщо такі програми регламентують дії вчителів по відношенню до учнів. Невиконання вчителями програм навчання може призвести до того, що шкільний округ буде визнаний винним у порушенні Розділу 504.

41. У чому різниця між програмою внесення змін до стандартного курсу навчання та програмою навчання, розробленою відповідно до Розділу 504?

Програма внесення змін до стандартного курсу навчання підходить для учнів, які не мають інвалідності або щодо яких немає підстав припускати її наявності, але які можуть стикатися з труднощами в процесі навчання. Шкільні округи використовують різні підходи до вирішення проблем успішності звичайних учнів. У деяких округах в окремих школах створюються так звані групи підтримки. Вони

"building teams."

These teams are designed to provide regular education classroom teachers with instructional support and strategies for helping students in need of assistance.

These teams are typically composed of regular and special education teachers who provide ideas to classroom teachers on methods for helping students experiencing academic or behavioral problems.

The team usually records its ideas in a written regular education intervention plan. The team meets with an affected student's classroom teacher(s) and recommends strategies to address the student's problems within the regular education environment. The team then follows the responsible teacher(s) to determine whether the student's performance or behavior has improved. In addition to building teams, districts may utilize other regular education intervention methods, including before-school and after-school programs, tutoring programs, and mentoring programs.

PROCEDURAL SAFEGUARDS

Public elementary and secondary schools must employ procedural safeguards regarding the identification, evaluation, or educational placement of persons who, because of disability, need or are believed to need special instruction or related services.

42. Must a recipient school district obtain parental consent prior to conducting an initial evaluation?

Yes. OCR has interpreted Section 504 to require districts to obtain parental permission for initial evaluations.

надають вчителям загальної системи освіти методичну підтримку і плани дій з надання допомоги учням, які її потребують. Групи підтримки складаються, як правило, з вчителів загальної та інклюзивної системи освіти, що пропонують вчителям, які працюють з учнями, які мають проблеми з навчанням або поведінкою, методи надання допомоги.

Група підтримки розробляє програму внесення змін до стандартного курсу навчання, зустрічається з учителем або вчителями проблемного учня і рекомендує стратегії вирішення його проблем в рамках звичайного навчального процесу.

Для того щоб відстежувати ситуацію з успішністю або поведінкою учня, група підтримує зв'язок з відповідальним вчителем або вчителями.

Крім груп підтримки, адміністрація округу може використовувати й інші методи корекції стандартного курсу навчання, такі як, наприклад, програми дошкільного та позакласного навчання, репетиторства та наставництва.

ГАРАНТІЇ ЗАХИСТУ ІНТЕРЕСІВ УЧНІВ З ІНВАЛІДНІСТЮ В РАМКАХ ПРОЦЕДУР, ЩО ВИКОРИСТОВУЮТЬСЯ

Державні початкові та середні школи повинні забезпечити захист інтересів учнів при визначенні наявності та оцінки ступеня інвалідності або прийнятті рішень про зарахування щодо осіб, котрі в силу інвалідності потребують або імовірно потребують спеціального навчання або супутніх послуг.

42. Чи повинен шкільний округ-одержувач федеральної фінансової допомоги отримати згоду батьків для проведення первинної оцінки їхньої дитини?

Так. УПГП визначило, що відповідно до Розділу 504, для проведення первинної оцінки учня округ повинен отримати дозвіл батьків.

If a district suspects a student needs or is believed to need special instruction or related services and parental consent is withheld, the IDEA and Section 504 provide that districts may use due process hearing procedures to seek to override the parents' denial of consent for an initial evaluation.

43. If so, in what form is consent required?

Section 504 is silent on the form of parental consent required. OCR has accepted written consent as compliance. IDEA as well as many state laws also require written consent prior to initiating an evaluation.

44. What can a recipient school district do if a parent withholds consent for a student to secure services under Section 504 after a student is determined eligible for services?

Section 504 neither prohibits nor requires a school district to initiate a due process hearing to override a parental refusal to consent with respect to the initial provision of special education and related services. Nonetheless, school districts should consider that IDEA no longer permits school districts to initiate a due process hearing to override a parental refusal to consent to the initial provision of services.

45. What procedural safeguards are required under Section 504?

Recipient school districts are required to establish and implement procedural safeguards that include notice, an opportunity for parents to review relevant records, an impartial hearing with

У разі якщо округ підозрює, що учень потребує або імовірно потребує інклюзивного навчання або супутніх послуг, але батьки не дали згоди, Закон IDEA і Розділ 504 передбачають, що адміністрація округу має право вдатися до проведення адміністративного розгляду для того, щоб спробувати скасувати батьківську відмову щодо надання згоди.

43. Якщо так, то в якій формі має бути надана згода?

У Розділі 504 форма батьківської згоди не передбачена. УППП визначило, що відповідно до Розділу батьки повинні надавати згоду в письмовому вигляді. Відповідно до Закону IDEA та законів багатьох штатів для проведення оцінки також потрібна письмова згода.

44. Що може зробити шкільний округ-одержувач федеральної фінансової допомоги, якщо батьки відмовляються дати згоду на отримання дитиною послуг відповідно до Розділу 504 після того, як буде підтверджене право на їхнє отримання?

Розділ 504 не забороняє і не зобов'язує шкільні округи ініціювати проведення адміністративного розгляду для скасування батьківської відмови щодо згоди на первинне надання інклюзивної освіти та супутніх послуг. При цьому шкільні округи повинні враховувати, що відповідно до Закону IDEA вони більше не мають права ініціювати проведення адміністративного розгляду з вищевказаною метою.

45. Які процедурні гарантії захисту інтересів повинні бути забезпечені відповідно до Розділу 504?

Шкільні округи-одержувачі федеральної фінансової допомоги повинні передбачити і задіяти процедурні гарантії захисту інтересів, такі як повідомлення, надання батькам можливості ознайомитися з необхідними документами, забезпечення неупередженого

opportunity for participation by the student's parents or guardian, representation by counsel and a review procedure.

розгляду з можливістю участі в ньому батьків або опікуна учня, можливість представництва інтересів учня юристом, процедура перегляду.

46. What is a recipient school district's responsibility under Section 504 to provide information to parents and students about its evaluation and placement process?

Section 504 requires districts to provide notice to parents explaining any evaluation and placement decisions affecting their children and explaining the parents' right to review educational records and appeal any decision regarding evaluation and placement through an impartial hearing.

46. Які обов'язки щодо надання інформації батькам та учням про порядок оцінки та зарахування учня передбачає Розділ 504 щодо шкільного округу-одержувача федеральної фінансової допомоги?

Відповідно до Розділу 504, округи зобов'язані повідомляти батькам про всі рішення щодо їхньої дитини, зокрема ті, що стосуються її оцінки та зарахування, про їхнє право ознайомитися з необхідними документами і оскаржити будь-яке рішення щодо оцінки та зарахування за допомогою неупередженого розгляду.

47. Is there a mediation requirement under Section 504?

No.

47. Чи передбачає Розділ 504 обов'язковий характер процедури медіації при виникненні спорів?

Hi.

TERMINOLOGY

The following terms may be confusing and/or are frequently used incorrectly in the elementary and secondary school context.

Equal access: equal opportunity of a qualified person with a disability to participate in or benefit from educational aid, benefits, or services

Free appropriate public education (FAPE): a term used in the elementary and secondary school context; for purposes of Section 504, refers to the provision of regular or special education and related aids and services that are designed to meet individual educational needs of students with disabilities as adequately as the needs of students without disabilities are met and is based upon adherence to procedures that satisfy the Section 504 requirements pertaining to educational setting, evaluation and placement, and procedural safeguards

Placement: a term used in the elementary and secondary school context; refers to regular and/or special educational program in which a student receives educational and/or related services

Reasonable accommodation: a term used in the employment context to refer to modifications or adjustments employers make to a job application process, the work environment, the manner or circumstances under which the position held or desired is customarily performed, or that enable a covered entity's employee with a disability to enjoy equal benefits and privileges of employment; this term is sometimes used incorrectly to refer to related aids and services in the elementary and secondary school context or to refer to academic

ТЕРМІНОЛОГІЯ

Зазначені далі терміни можуть викликати плутанину і/або невірно використовуватися в контексті початкової та середньої школи.

Рівний доступ: надання особі з інвалідністю, що відповідає прийнятим критеріям, рівних можливостей з використання допомоги, освітніх пільг або послуг, або з отримання пов'язаних з ними благ.

Безкоштовна державна освіта належного рівня (БДОНР): термін, що використовується в рамках початкової та середньої школи; у рамках Розділу 504 означає надання звичайної або інклюзивної освіти та супутніх допоміжних засобів і послуг, призначених для задоволення індивідуальних освітніх потреб учнів з інвалідністю тією ж мірою, що і потреб учнів без інвалідності; БДОНР передбачає дотримання процедур, що відповідають вимогам Розділу 504 щодо умов навчального процесу, оцінки, зарахування, а також процедурних гарантій захисту інтересів.

Розподіл: термін, який використовується у контексті початкової та середньої школи щодо вибору звичайної та/або спеціальної програми навчання, в межах якої учень отримує освітні та / або супутні послуги.

Розумна адаптація: термін, що використовується у контексті працевлаштування для позначення змін або коригувань, внесених працедавцями в процедуру прийому на роботу, умови праці, порядок здійснення робочих обов'язків на відповідній посаді, а також змін або коригувань, що дозволяють працівнику з інвалідністю користуватися всіма благами і привілеями працевлаштування нарівні з іншими працівниками; даний термін іноді неправильно використовується для позначення супутніх допоміжних засобів і послуг в початковій і середній школі або для позначення адаптаційних змін навчального процесу, обґрунтовано

adjustments, reasonable modifications, and auxiliary aids and services in the postsecondary school context

необхідні зміни правил і процедур, а також допоміжних засобів і послуг в рамках післяшкільної освіти.

Reasonable modifications: under a regulatory provision implementing Title II of the ADA, public entities are required to make reasonable modifications in policies, practices, or procedures when the modifications are necessary to avoid discrimination on the basis of disability, unless the public entity can demonstrate that making the modifications would fundamentally alter the nature of the service, program, or activity

Обґрунтовано необхідні зміни правил, порядків або процедур: відповідно до Частини II Закону про американців з інвалідністю, державні установи зобов'язані вносити зміни у правила, порядки або процедури, коли вони необхідні для недопущення дискримінації за ознакою інвалідності, за винятком випадків, коли державна установа може довести, що внесення таких змін докорінно змінить характер послуги, програми або діяльності.

Related services: a term used in the elementary and secondary school context to refer to developmental, corrective, and other supportive services, including psychological, counseling and medical diagnostic services and transportation.

Супутні послуги: термін, який використовується у контексті початкової та середньої школи для позначення послуг, що розвивають і коригують, а також допоміжних послуг включно з психологічними, консультаційними, медичними діагностичними та транспортними.

LAND GRANT UNIVERSITY

NEA RESEARCH

Land Grant Institutions: An Overview

July 12, 2022, marks 160 years since the passing of the 1862 Morrill Act, which began federal support of postsecondary education in the United States.

Land grant colleges and universities represent the country's historical commitment to the democratization of higher education by providing federal support for the establishment or extension of state-sponsored postsecondary institutions.

Initially funded through three legislative acts, land grant institutions provide students with affordable access to career-oriented higher education in the areas of agriculture, science and engineering, military science, and the liberal arts.

The 105 public and 7 private land grant institutions¹ in operation today serve students in every state, the District of Columbia, and the five inhabited U.S. territories and include 19 historically Black colleges and universities

НАЦІОНАЛЬНА АСОЦІАЦІЯ ОСВІТИ

ЛЕНД-ГРАНТ УНІВЕРСИТЕТИ

Навчальні заклади, створені за рахунок земельних грантів від федерального уряду: короткий огляд

12 липня 2022 року виповнилося 160 років від дня ухвалення Закону Моррілла 1862 року, який заклав основу для федеральної підтримки вищої освіти у США.

Коледжі та університети, створені за рахунок земельних грантів від федерального уряду (далі – «ленд-грант університети»), стали втіленням історичної прихильності США до ідеї демократизації вищої освіти через створення або розширення закладів освіти, підтримуваних на рівні штатів. Ленд-грант університети, фінансування яких спочатку було забезпечено трьома законодавчими актами, надають студентам доступну вищу освіту з акцентом на професійну кар'єру в таких галузях, як сільське господарство, наука і техніка, військова справа і гуманітарні науки.

На сьогодні у США діє 105 державних і 7 приватних ленд-грант університетів¹, які обслуговують студентів у кожному штаті, окрузі Колумбія та на п'яти територіях США.

(HBCUs) and 35 tribal colleges.

This brief—the first of a series on land grant colleges and universities—examines the history of land grant institutions and the major legislation that supports their establishment and funding.

Federal appropriations for land grant institutions have been authorized through more than two dozen pieces of legislation; this research brief highlights the main sources of funding supporting the 1862, 1890 HBCU, and 1994 tribal land grant colleges and universities.

Future research briefs will explore sources of funding and changes in appropriations, faculty composition and salaries, the distribution of non-instructional staff and their salaries, and student enrollment.

Specifically, each brief will explore discrepancies between HBCU and non-HBCU land grant institutions.²

Figure 1 marks the name and location of the 112 land grant colleges and universities operating in the United States today. The legend indicates the institution type and the year in which funds were appropriated to establish or expand each land grant.

Серед них – 19 коледжів та університетів, у яких історично навчаються афроамериканці (далі – «коледжі та університети ІНАА»), і 35 навчальних закладів, що перебувають у віданні племен корінних американців, визнаних урядом США (далі – «племінні коледжі»)

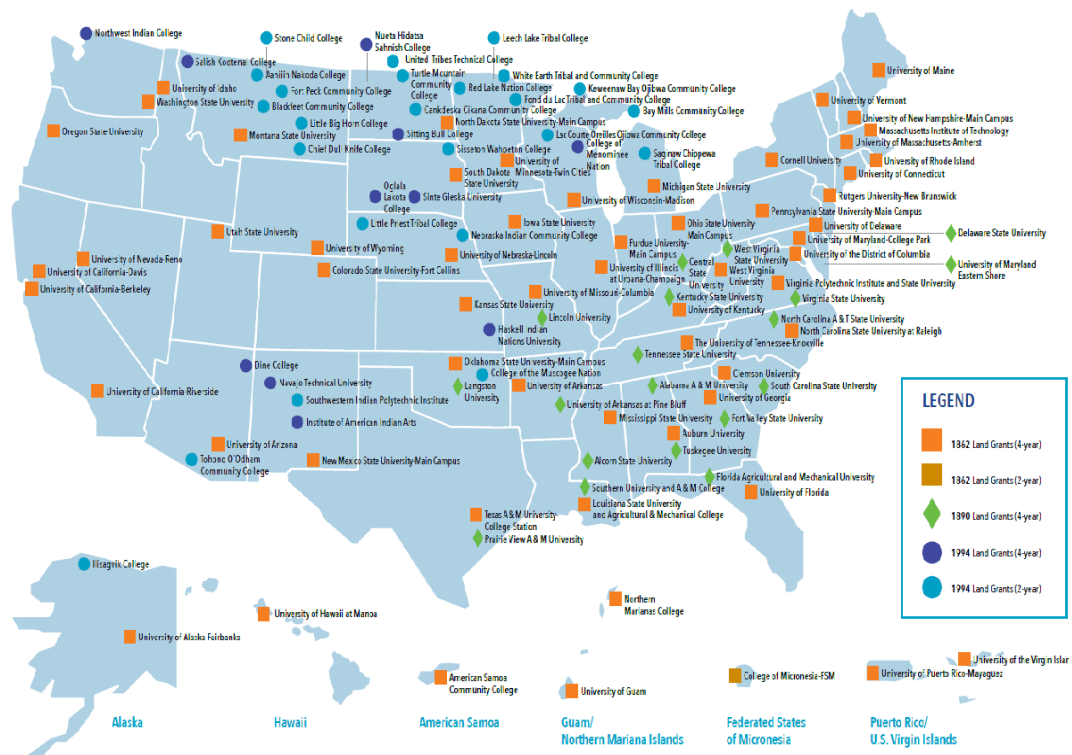
Цей огляд, перший у серії матеріалів про ленд-грант університети, присвячений історії цих навчальних закладів та основним законодавчим актам, що регулюють їхнє створення та фінансування.

Федеральне фінансування ленд-грант університетів здійснюється відповідно до більш ніж двох десятків законодавчих актів. Нижче ми розглянемо основні джерела фінансування, що підтримують навчальні заклади, створені за Законом Моррілла 1862 року, другим Законом Моррілла 1890 року і Законом про племінні коледжі та університети 1994 року. У наступних оглядах будуть детально розглянуті джерела фінансування і зміни в асигнуваннях, склад і зарплати викладачів, розподіл та зарплати адміністративного персоналу, а також динаміка набору студентів. Зокрема, у кожному матеріалі розглядатимуться відмінності між навчальними закладами ІНАА та іншими ленд-грант університетами, історично не орієнтовані конкретно на навчання афроамериканців².

На рис. 1 подано назви та місце розташування 112 ленд-грант університетів, що функціонують у США сьогодні. Умовні позначення показують тип навчального закладу та рік, у якому було виділено кошти на його створення або розширення.

Figure 1: Land-Grant Colleges and Universities

Рис. 1: Ленд-грант коледжі та університети

LEGEND

- 1862 Land Grants (4-year)
- 1862 Land Grants (2-year)
- 1890 Land Grants (4-year)
- 1994 Land Grants (4-year)
- 1994 Land Grants (2-year)

УМОВНІ ПОЗНАЧЕННЯ

- Ленд-грант університети 1862 року (4-річна програма навчання)
- Ленд-грант університети 1862 року (2-річна програма навчання)
- Ленд-грант університети 1890 року (4-річна програма навчання)
- Ленд-грант університети 1994 року (4-річна програма навчання)
- Ленд-грант університети 1994 року (2-річна програма навчання)

DEVELOPMENT OF THE LAND GRANT SYSTEM: 1862–1887

The first of the land grant acts—the Morrill Act of 1862—was signed into law by President Abraham Lincoln during the height of the Civil War and provided each state with 30,000 acres of public land for every senator and representative in the state.

States could either sell this land to fund the creation of a new public college or university or use this land to physically expand an existing institution. U.S. Congressman Justin Morrill had originally introduced the bill in 1857, but it was vetoed by President James Buchanan in 1859.

The United States rapidly grew during the first half of the 19th century.

To keep pace, the bill's enactment reflected national interests to expand research in agriculture and mechanical arts through postsecondary institutions.

The Morrill Act not only provided educational opportunities to a growing population, but it was also a major step in federal intervention into public education.³

Although the 1862 Morrill Act provided indirect financial support, the passage of the Hatch Act of 1887 provided federal appropriations to land grant institutions for the establishment and support of agriculture experiment stations to advance research in the areas of farming, ranching, and food production. To this day, these funds are determined by a set formula based on the number of small farmers in each state.

As a result, the funding varies annually.

The Hatch Act also requires that states must match a major portion of the federal funds.

СТВОРЕННЯ СИСТЕМИ ЗЕМЕЛЬНИХ ГРАНТІВ (1862–1887)

Перший закон про земельні гранти, відомий як Закон Моррілла 1862 року, був підписаний президентом Авраамом Лінкольном у розпал Громадянської війни. За цим законом кожному штату надавалося по 30 000 акрів державної землі на кожного сенатора і представника від цього штату в Конгресі. Штати могли або продати цю землю, щоб на виручені кошти створити новий державний коледж чи університет, або використати її для фізичного розширення наявних навчальних закладів. Законопроект був спочатку запропонований конгресменом США Джастіном Морріллом 1857 року, проте 1859 року президент Джеймс Б'юкенен наклав на нього вето.

У першій половині XIX століття Сполучені Штати стрімко розвивалися, і ухвалення цього закону відображало зацікавленість країни в розширенні досліджень у галузі сільського господарства та інженерної справи шляхом післяшкільної освіти.

Закон Моррілла не тільки відіграв важливу роль у розширенні доступу до вищої освіти для зростаючого населення країни, а й став значним кроком у посиленні впливу федерального уряду на розвиток системи освіти на національному рівні³.

Закон Моррілла 1862 року забезпечив непряму фінансову підтримку через надання земельних грантів, а ухвалення Закону Гетча 1887 року дозволило виділяти федеральні кошти безпосередньо ленд-грант університетам для створення та підтримки сільськогосподарських дослідних станцій, що здійснюють дослідження в галузі землеробства, тваринництва та виробництва продуктів харчування. І сьогодні ці кошти розподіляються за формулою, заснованою на кількості дрібних фермерів у кожному штаті, що призводить до щорічних коливань в обсягах фінансування. Важливо зазначити, що за Законом Гетча штати зобов'язані співфінансувати значну частину одержуваних федеральних коштів.

RACE AND THE LAND GRANT SYSTEM: 1890 HBCU LAND GRANTS

White males from the middle and industrial classes were the primary benefactors of the 1862 Morrill Act.

The Civil War and the 13th, 14th, and 15th Amendments to the U.S. Constitution ended slavery, extended citizenship to all persons born in the United States regardless of race, and expanded voting rights to Black American men, respectively.

Despite these positive steps, state-level systematic racial oppression under the name Jim Crow often relegated Black Americans to second-class citizenship.

Concerns over segregation in the former Confederate states in the years following the Civil War led to the passage of the second Morrill Act of 1890—the Agricultural College Act of 1890—which required these states to create land grant institutions for Black Americans or provide evidence that race was not an admission criterion for their existing land grant institution.

Any states that failed or refused to provide land grant schooling to Black Americans had federal funds withheld. Under the 1890 act, 19 HBCUs were established.

Prior to this enactment, Black Americans had limited options regarding postsecondary education. HBCUs that existed prior to 1890—for example, Fisk University and Howard University—were typically private institutions.⁵

Unlike the 1862 land grants, the 1890 HBCU land grants were given financial support

РАСОВА ПРИНАЛЕЖНОСТЬ ТА СИСТЕМА ЗЕМЕЛЬНИХ ГРАНТІВ КОЛЕДЖІ ТА УНІВЕРСИТЕТИ ІНАА, СТВОРЕНІ ЗА ЗАКОНОМ МОРРІЛЛА 1890 РОКУ

Спочатку Законом Моррілла 1862 року переважно могли скористатися білі чоловіки із середнього класу та промислові робітники. Після Громадянської війни та ухвалення 13-ї, 14-ї та 15-ї поправок до Конституції США рабство було скасовано, громадянство набули всі особи, народжені у Сполучених Штатах, незалежно від расової приналежності, а виборчі права надали й афроамериканцям (чоловікам). Проте, незважаючи на формальне надання рівних прав на федеральному рівні, у багатьох штатах тривала системна расова дискримінація, фактично перетворюючи афроамериканців на громадян «другого сорту».

Стурбованість сегрегацією, що існувала в штатах колишньої Конфедерації після Громадянської війни, призвела до ухвалення другого Закону Моррілла 1890 року, також відомого як Закон про сільськогосподарські коледжі 1890 року. Цей закон вимагав, щоб колишні конфедеративні штати або створювали окремі ленд-грант університети для афроамериканців, або надавали докази того, що до наявних ленд-грант університетів приймають студентів незалежно від расової приналежності⁴. Штати, які не виконали або відмовилися виконати цю вимогу, позбавлялися федерального фінансування. У рамках цього закону було засновано 19 коледжів та університетів ІНАА. До його ухвалення афроамериканці мали дуже мало можливостей для здобуття післяшкільної освіти, і ті кілька навчальних закладів, що існували до 1890 року, були здебільшого приватними (наприклад, Університет Фіска та Університет Говарда)⁵.

На відміну від Закону Моррілла 1862 року, що надавав штатам землю для створення та

instead of land

Eligible states were granted \$15,000 the first year and an additional \$1,000 each subsequent year, with the annual amount capped at \$25,000.⁶

EXPANSION OF THE LAND GRANT SYSTEM: 1914–1977

Additional federal funding was allocated to the 1862 land grants through the Smith-Lever Act of 1914, which mandated the dissemination of the research conducted by the agriculture experiment stations through a Cooperative Extension Service at each land grant institution.

Using a formula similar to the Hatch Act, the Smith-Lever Act also requires states to provide matching funds.

The 1862 Morrill Act was expanded in 1967 and, again, in 1972 to extend land grant status to the District of Columbia, American Samoa, Guam, Micronesia, Northern Marianas, and the Virgin Islands.

These jurisdictions and territories received federal funds but did not receive land, and they are eligible to receive research and extension funds under the Hatch and Smith-Lever Acts.

The 1890 HBCU land grants are not eligible for Hatch and Smith-Lever Act funds; however, they initially received federal appropriations through the now defunct Bankhead-Jones Farm Tenant Act of 1935 and currently receive funds through the Evans-Allen Act of 1977, which provides 1890 HBCU land grants with a minimum of 15

фінансування навчальних закладів, за Законом Моррілла 1890 року підтримка виділялася у вигляді грошових коштів.

Штати, що відповідали критеріям, отримували 15 000 доларів у перший рік і додатково по 1 000 доларів кожного наступного року, при цьому загальна щорічна сума не могла перевищувати 25 000 доларів⁶.

РОЗВИТОК СИСТЕМИ ЗЕМЕЛЬНИХ ГРАНТІВ (1914-1977)

Додаткове федеральне фінансування для ленд-грант університетів, створених за Законом Моррілла 1862 року, було надано Законом Сміта-Левера 1914 року, який вимагав, щоб результати досліджень сільськогосподарських дослідних станцій розповсюджувалися через Кооперативну службу поширення знань при кожному з таких навчальних закладів. Закон Сміта-Левера також зобов'язував штати надавати співфінансування за формулою, аналогічною тій, що використовується в Законі Гетча. Дію Закону Моррілла 1862 року було розширено в 1967 і 1972 роках, щоб включити в систему ленд-грантів такі території США, як округ Колумбія, Американське Самоа, Гуам, Мікронезія, Північні Маріанські острови і Вірджинські острови, надавши навчальним закладам на цих територіях права і підтримку, аналогічні тим, що їх отримують ленд-грант університети на материковій частині США. Ці юрисдикції та території отримали федеральне фінансування на дослідження і поширення знань у рамках законів Гетча і Сміта-Левера, що забезпечило їм ту саму федеральну підтримку, що й континентальним штатам, навіть без виділення земельних ділянок.

Коледжі та університети ІНАА, створені за Законом 1890 року, не мають права на отримання коштів за законами Гетча і Сміта-Левера. Спочатку вони отримували федеральні асигнування в рамках Закону про фермерів-орендарів Бенкгед-Джонса 1935 року, який тепер більше не застосовується. Нині такі заклади фінансуються за законом Еванса-

percent of Hatch Act funds to support agriculture research.⁷

Аллена 1977 року, який гарантує їм щонайменше 15 відсотків від коштів, що виділяються за Законом Гетча, для підтримки сільськогосподарських досліджень⁷.

Likewise, the National Agricultural Research, Extension, and Teaching Policy Act (NARETPA) of 1977 provides 1890 HBCU land grant colleges with federal funds to support agriculture extension programs.⁸ Unlike other legislation, NARETPA disburses these funds directly to the institutions as opposed to the states.

Крім того, за Законом про національну політику в галузі сільськогосподарських досліджень, поширення знань і навчання (NARETPA) 1977 року, коледжам та університетам ІНАА, створеним за Законом 1890 року, надаються федеральні кошти для підтримки програм аграрної освіти⁸. На відміну від інших законодавчих актів, де кошти розподіляються через уряди штатів, цей закон передбачає пряму передачу коштів безпосередньо навчальним закладам.

EVOLUTION OF THE LAND GRANT SYSTEM: 1994 TRIBAL LAND GRANTS

ПОДАЛЬШИЙ РОЗВИТОК СИСТЕМИ ЗЕМЕЛЬНИХ ГРАНТІВ: ПЛЕМІННІ КОЛЕДЖІ, ВКЛЮЧЕНІ ДО СИСТЕМИ ЗЕМЕЛЬНИХ ГРАНТІВ ЗА ЗАКОНОМ 1994 РОКУ

The land grant system was again expanded to include 29 existing tribal colleges under the Equity in Educational Land-Grant Status Act of 1994,⁹ which authorized a \$23 million endowment from which the colleges receive annual interest payments.

Систему земельних грантів було знову розширено завдяки включенню до неї 29 існуючих племінних коледжів відповідно до Закону 1994 року про надання рівноправного статусу племінним коледжам у системі ленд-грантів⁹.

Also included in this legislation is a \$1.7 million agriculture and natural resources grant program and \$50,000 per tribal college for agriculture and natural resources postsecondary programs.

Закон передбачав створення цільового фонду в розмірі 23 мільйонів доларів, з якого ці коледжі отримували б щорічні відсоткові виплати; і виділяв 1,7 мільйона доларів на гранти для підтримки сільського господарства та природних ресурсів, а також по 50 тисяч доларів кожному коледжу на розвиток програм післяшкільної освіти в цих галузях. Крім того, Законом виділено 5 мільйонів доларів для Кооперативної служби розповсюдження знань у штатах, де є ленд-грант університети, створені як за Законом 1862 року, так і за Законом 1994 року, для сприяння співпраці між ними¹⁰. Нині до системи земельних грантів включено 35 племінних коледжів.

This legislation also authorizes \$5 million to the Cooperative Extension Service in states that have both 1862 land grant colleges and 1994 tribal land grants to facilitate collaboration.¹⁰

Currently, there are 35 tribal institutions with the land grant designation.

Located mostly in the Southwest and Midwest, tribal-controlled colleges enrolled about 23,000 students in 13 states in the 2019–2020 academic year.

These institutions are unique among land grants in that they offer a wider range of services, including high school equivalency (GED), developmental education, college credentials, and job training.

They also serve as community, economic, and child/elder care centers.

LAND GRANTS TODAY

Although land grant colleges and universities comprise a small percentage of all postsecondary institutions in the United States—approximately 3 percent of public and private not-for-profit two- and four-year institutions—they have helped to expand access to higher education in each state.

A majority of land grant institutions (52 percent) are funded through the 1862 Morrill Act, followed by the 1994 tribal land grants (31 percent), and the 1890 HBCU land grants (17 percent).

Many states have more than one type of land grant institution, such as Oklahoma, which is home to 1862 land grant, 1890 HBCU, and 1994 tribal land grant institutions (see Figure 1)

The land grant system has evolved over the past 160 years, and multiple pieces of additional legislation have allowed for the expansion of the original mission and added various streams of funding opportunities,

Більшість цих коледжів розташовані на південному заході та в центральній частині США, і в 2019/2020 навчальному році в них навчалось близько 23 000 студентів у 13 штатах. Ці навчальні заклади є унікальними серед ленд-грант університетів, оскільки надають ширший спектр послуг, включно з програмами з отримання еквівалента атестата середньої школи (GED), програмами для усунення академічних прогалин у студентів перед вступом до коледжу, програмами з отримання необхідних академічних кваліфікацій, а також програмами професійної підготовки та підвищення кваліфікації. Крім того, вони слугують центрами суспільного життя та економічного розвитку, а також надають послуги з догляду за дітьми та людьми похилого віку.

ЛЕНД-ГРАНТ УНІВЕРСИТЕТИ СЬОГОДНІ

Хоча ленд-грант університети становлять невелику частку від загальної кількості вищих навчальних закладів у США – приблизно 3% від усіх державних і приватних некомерційних навчальних закладів із дво- і чотирирічними програмами навчання, – їхній внесок у розширення доступу до вищої освіти в кожному штаті є значним. Більшість таких навчальних закладів (52%) отримують фінансування відповідно до Закону Моррілла 1862 року, за ними йдуть плеємінні коледжі, включені в систему за Законом 1994 року (31%), і коледжі та університети ІНАА, створені за Законом Моррілла 1890 року (17%). У багатьох штатах є ленд-грант університети різних типів. Наприклад, в Оклахомі представлені університети, які фінансуються як за Законом Моррілла 1862 року, так і за Законом Моррілла 1890 року про коледжі та університети ІНАА, а також за Законом 1994 року про плеємінні коледжі (див. рис. 1).

За останні 160 років система ленд-грантів зазнала значних змін: численні додаткові законодавчі акти розширили її первісну концепцію і додали нові джерела фінансування,

including those focused on teaching, research, and agriculture extension programs.

включно з коштами на навчання, дослідження та аграрну освіту.

In sum, in 2019, land grant institutions received a total of \$1.5 billion in federal support for capacity and competitive grants.¹¹ Capacity grants are recurring, based on formula; competitive grants are awarded to specific projects, and institutions must apply for them.

У 2019 році ленд-грант університети отримали загалом 1,5 мільярда доларів федеральної підтримки у вигляді регулярних грантів, спрямованих на розвиток потенціалу, і грантів, що надаються на конкурсній основі¹¹. Регулярні гранти надаються на постійній основі та розраховуються за певною формулою, тоді як конкурсні гранти виділяються на конкретні проєкти, на які університети мають подавати заявки.

The next brief in this series explores the major land grant funding streams in more detail, highlights important differences in funding allocation among those streams, and documents changes in funding over time.

У наступному огляді цієї серії ми детальніше розглянемо основні джерела фінансування ленд-грант університетів, виокремимо ключові відмінності в розподілі цих коштів і розповімо про зміни в рівнях фінансування з плином часу.

Endnotes

1 There is no requirement that land grants be public institutions. Cornell University and the Massachusetts Institute of Technology (MIT) were granted land grant status under the Morrill Act of 1862, and Tuskegee University has been included in this brief as an 1890 land grant despite not officially authorized as such because it received 25,000 acres of public land and has a mission consistent with land grant institutions.

2 Because tribal colleges receive the vast majority of their funding from the federal government, they are not included in this comparison. Therefore, any differences in how they are impacted by the legislation in which they are authorized is not as apparent.

Примітки та додаткові пояснення

1 Закон не вимагає, щоб такі навчальні заклади були винятково державними. Корнельський університет і Массачусетський технологічний інститут отримали статус ленд-грант університетів відповідно до Закону Моррілла 1862 року. Університет Таскігі також включений до цього огляду як ленд-грант університет, створений за Законом 1890 року, хоча офіційно він таким не є. Це пов'язано з тим, що університет отримав 25 000 акрів громадської землі і його місія відповідає цілям ленд-грант університетів.

2 Племінні коледжі не включені в це порівняння, оскільки отримують фінансування в основному від федерального уряду, тобто меншою мірою залежать від рішень про фінансування на рівні штату. Це робить їхнє фінансове становище істотно відмінним від навчальних закладів, які залежать як від штатних, так і від федеральних коштів.

- 3 Lee, J.M., Jr., and Keys, S.W. (2013). "Land-Grant but Unequal: State One-to-One Match Funding for 1890 Land-Grant Universities."
- 4 Association of Public Land-Grant Universities. Association of Public and Land-Grant Universities. (2012). The Land-Grant Tradition. Washington, DC: Author. Retrieved from aplu.org/library/the-land-grant-tradition. <https://www.aplu.org/library/the-land-grant-tradition>
- 5 Lee, J.M., Jr., and Keys, S.W. (2013). "Land-Grant but Unequal: State One-to-One Match Funding for 1890 Land-Grant Universities." Association of Public Land-Grant Universities.
- 6 Committee on the Future of the Colleges of Agriculture in the Land Grant University System, Board on Agriculture, and National Research Council. (1995). Colleges of Agriculture at the Land Grant Universities: A Profile. Washington, DC: National Academy Press.
- 7 Ibid.
- 8 Lee, J.M., Jr., and Keys, S.W. (2013). "Land-Grant but Unequal: State One-to-One Match Funding for 1890 Land-Grant Universities." Association of Public Land-Grant Universities.
- 9 United States Department of Agriculture (USDA). 1994 Tribal Land-Grant Colleges and Universities Program. Retrieved from [usda.gov/partnerships/1994-program](http://www.usda.gov/partnerships/1994-program). <http://www.usda.gov/partnerships/1994-program>
- 10 Association of Public and Land-Grant Universities. (2012). The Land-Grant Tradition. Washington, DC: Author. Retrieved from aplu.org/library/the-land-grant-tradition. <https://www.aplu.org/library/the-land-grant-tradition>
- 3 Lee, J.M., Jr., and Keys, S.W. (2013). "Land-Grant but Unequal: State One-to-One Match Funding for 1890 Land-Grant Universities."
- 4 Association of Public Land-Grant Universities. Association of Public and Land-Grant Universities. (2012). The Land-Grant Tradition. Washington, DC: Author. Джерело відомостей: aplu.org/library/the-land-grant-tradition. <https://www.aplu.org/library/the-land-grant-tradition>
- 5 Lee, J.M., Jr., and Keys, S.W. (2013). "Land-Grant but Unequal: State One-to-One Match Funding for 1890 Land-Grant Universities." Association of Public Land-Grant Universities.
- 6 Committee on the Future of the Colleges of Agriculture in the Land Grant University System, Board on Agriculture, and National Research Council. (1995). Colleges of Agriculture at the Land Grant Universities: A Profile. Washington, DC: National Academy Press.
- 7 Там само.
- 8 Lee, J.M., Jr., and Keys, S.W. (2013). "Land-Grant but Unequal: State One-to-One Match Funding for 1890 Land-Grant Universities." Association of Public Land-Grant Universities.
- 9 United States Department of Agriculture (USDA). 1994 Tribal Land-Grant Colleges and Universities Program. Джерело: [usda.gov/partnerships/1994-program](http://www.usda.gov/partnerships/1994-program). <http://www.usda.gov/partnerships/1994-program>
- 10 Association of Public and Land-Grant Universities. (2012). The Land-Grant Tradition. Washington, DC: Author. Джерело: aplu.org/library/the-land-grant-tradition. <https://www.aplu.org/library/the-land-grant-tradition>

11 Ibid.

This brief is an update to the following publication: National Education Association (2017). “The Establishment of Such Institutions Separately... A Brief History of Land Grant Institutions.”

NEA Research Land Grant Brief No. 1.

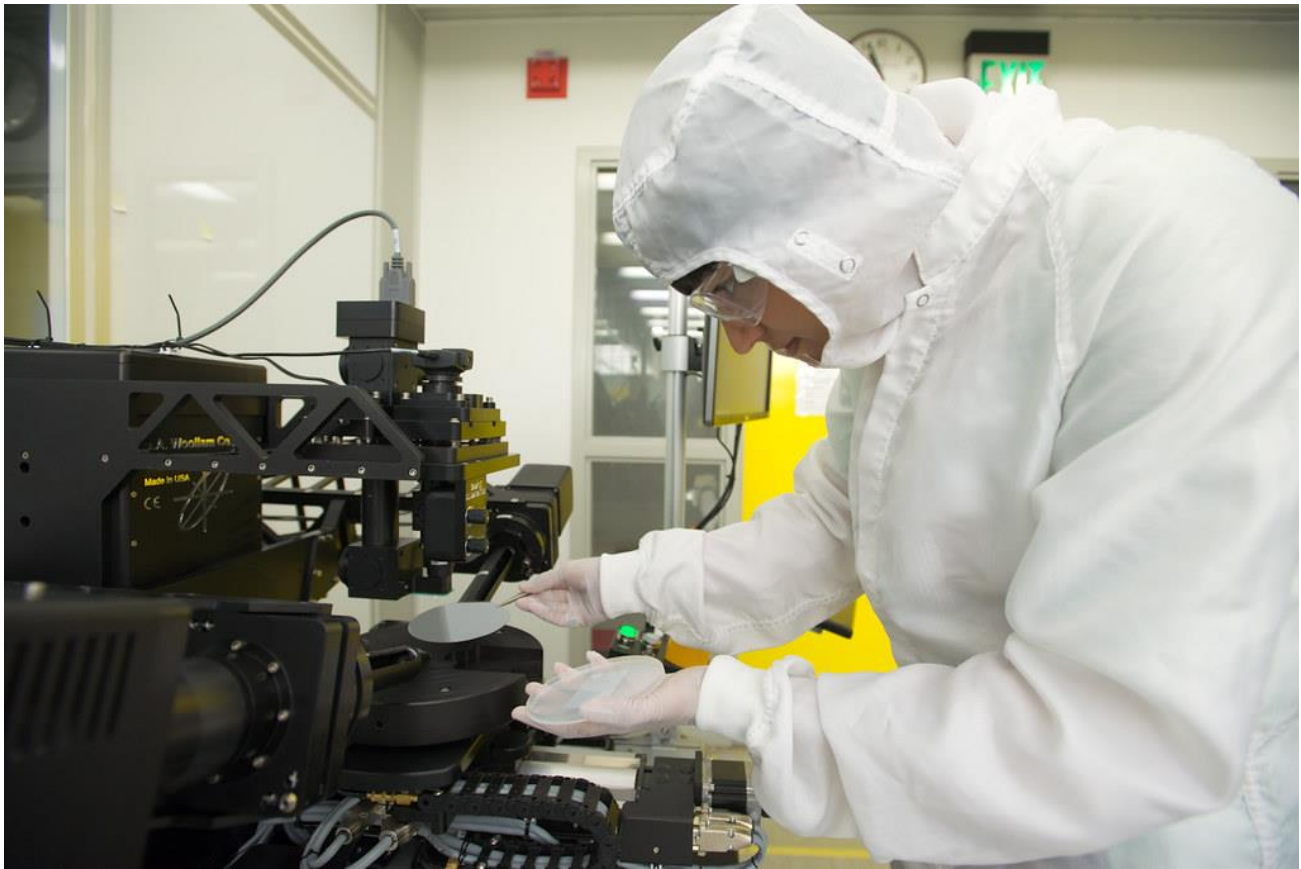
284462 | 03.22 | vn

11 Там само.

Цей огляд є оновленою версією публікації: National Education Association (2017). “The Establishment of Such Institutions Separately ... A Brief History of Land Grant Institutions.”

Національна асоціація працівників освіти. Ленд-грант університети. Огляд № 1

284462 | 03.22 | vn

RESEARCH UNIVERSITIES

Their Value to Society Extends Well Beyond Research

Robert M. Berdahl, President, Association of American Universities. Excerpts

<https://files.eric.ed.gov/>

If the victory at Waterloo, which set the stage for Britain's preeminence in the century that followed, was "won on the playing fields of Eton," as the Duke of Wellington famously observed, it may be equally true to say that the contest for preeminence in the 21st century will be won on the campuses of the world's research universities. In this contest, the United States begins with a substantial advantage. A recent ranking undertaken by

ДОСЛІДНИЦЬКІ УНІВЕРСИТЕТИ

Їхня цінність для суспільства виходить далеко за межі науки

Роберт М. Бердал, президент Асоціації американських університетів. Уривки зі статті

<https://files.eric.ed.gov/>

Якщо перемога під Ватерлоо, що заклала основу лідерства Великої Британії в наступному столітті, кувалася, за відомим виразом герцога Веллінгтонського, «на ігрових полях Ітона», то за аналогією можна сказати, що боротьбу за лідерство у 21-му столітті буде виграно в дослідницьких університетах. У це змагання Сполучені Штати вступають із відчутною перевагою. Згідно з недавнім рейтингом шанхайського університету

Jiao Tong University in Shanghai shows 36 U.S universities among the top 50 universities in the world, with eight of the top 10 in the United States.

The competitive advantage the United States currently enjoys is obvious, but retaining it cannot be taken for granted; the support from state governments for their “flagship” public universities and the partnership between research universities and the federal government must be renewed and enhanced if America’s lead is to be sustained.

America’s Research Universities: Contributors to Society

We often think of our great universities primarily in terms of the education they provide undergraduate students.

When parents and students think about universities, they naturally consider such things as the range of available majors and facilities, the quality of the faculty, and the institutions’ size, cost, and reputation.

America offers a wide range of nonprofit institutions of higher education - community colleges, four-year liberal arts colleges, technical colleges, state colleges, and public and private research universities.

Each type of institution has unique features that appeal to different types of students. The educational purposes are similar: to help students learn to think and analyze issues clearly, and to discover themselves in a new, more independent environment where they can find what they are good at and explore the values that will shape their lives.

College is meant to prepare them to be thoughtful citizens and contributing members of their communities, and to prepare them for

Цзяотун, 36 із 50 найкращих університетів світу (і вісім з перших десяти) є американськими.

Конкурентна перевага, що нині належить Сполученим Штатам, є очевидною, але її не можна вважати чимось само собою зрозумілим; якщо ми хочемо зберегти лідерство Америки, уряди штатів повинні переглянути і розширити підтримку своїх «флагманських» державних університетів, а федеральний уряд – своє партнерство з дослідницькими університетами.

Дослідницькі університети Америки та їхній внесок у життя суспільства

Ми часто оцінюємо наші великі університети в першу чергу з точки зору освіти, яку вони дають студентам.

Коли батьки та студенти обирають університет, вони природно враховують такі речі, як діапазон доступних спеціальностей і матеріальну базу, рівень професорсько-викладацького складу, а також розміри, вартість навчання і репутацію вишу. Америка пропонує широкий спектр неприбуткових вищих навчальних закладів – громадські коледжі, чотирирічні гуманітарні коледжі, технічні коледжі, коледжі штатів, а також державні та приватні дослідницькі університети.

Кожний тип навчального закладу має унікальні особливості, які приваблюють різні категорії студентів. Освітні цілі схожі: допомогти студентам навчитися мислити та аналізувати, знайти себе в нових умовах більшої свободи, зрозуміти, в якій сфері вони можуть досягти найбільшого успіху, і ознайомитися з цінностями, які визначають їхнє подальше життя. Виш повинен підготувати студентів до того, щоб стати відповідальними громадянами, корисними членами своїх громад, підготувати

the world of work and careers.

Most importantly, a college education aims to help students “learn how to learn,” for we know, as well, that to be successful in the 21st century will require a lifetime of learning.

In this array of colleges and universities, the role of research universities is unique, for it is at these institutions, more than at any other, that the faculty is engaged in the research and scholarship that inform and broaden the basis of knowledge taught at all institutions.

Thus, the work of research universities enriches teaching and learning at all institutions, creating path-breaking scholarship that expands students’ ability to grapple with the most current and pressing issues.

Research universities also provide the advanced education for those who become faculty and educate students at all institutions.

A great strength of the American research university is the joining of research with graduate education.

Graduate students are educated at laboratory benches next to their mentors, funded by their research grants and co-authoring papers with them.

The benefit goes both ways: graduate education is enriched by the direct conduct of research, and the research is invigorated by the energy and creativity of these students.

Other nations increasingly recognize that this is the best system for educating the next generation of scientists and scholars.

Research universities also provide the scientific, technical, and professional foundations for those who will go on to found and lead the new industries made possible by innovative research. Undergraduate students at research universities have broad opportunities

їх до роботи і професійного зростання. І найголовніше: навчання у виші має допомогти студентам «навчитися вчитися» – адже ми знаємо, що для досягнення успіху у 21-му столітті потрібно вчитися протягом усього життя.

Серед безлічі коледжів і університетів роль дослідницьких університетів унікальна, оскільки саме в цих установах, більше, ніж в будь-яких інших, викладачі займаються дослідженнями і науковою роботою, поповнюючи і розширюючи базу знань, що їх викладають в усіх вишах. Таким чином, діяльність дослідницьких університетів робить вагомий внесок у викладання і навчання в усіх закладах освіти – це нові знання і методи, які розширюють можливості студентів щодо розв’язання нагальних завдань. Дослідницькі університети також надають можливості підвищувати кваліфікацію тим, хто стане викладачем і навчатиме студентів коледжів і університетів країни. Великою перевагою американських дослідницьких університетів є об’єднання наукових досліджень з післядипломною освітою.

Завдяки дослідницьким грантам аспіранти навчаються в лабораторіях поруч зі своїми наставниками і пишуть спільні наукові роботи.

Обопільна вигода очевидна: вища освіта збагачується серйозними дослідженнями, а наукову роботу живить енергія і творчість студентів.

Інші країни дедалі частіше визнають, що це найкраща система для підготовки наступного покоління вчених і дослідників.

Дослідницькі університети також дають наукову, технічну та професійну базу майбутнім творцям і керівникам нових галузей і компаній, що постають завдяки новаторським дослідженням. Студенти бакалавріату дослідницьких університетів мають широкі можливості для спостереження та участі в

to observe and participate in aspects of the research process itself. Placed in a learning atmosphere shared with graduate and professional students, they acquire a firsthand understanding of what is required to prepare for a scholarly or professional career.

Addressing Urgent Challenges with Science

The benefits of scientific research are well known. AAU's "Science as a Solution" offers a survey of how scientific and technological expertise will be required to address the large and urgent challenges confronting the world - problems such as climate change, the energy crisis, and increasing demands on the supply of safe foods and fresh water, as well as the need to cure disease and address the threat of global pandemics.

The solutions to these problems begin with basic research. Without an understanding of the structure of the genome, we limit biologists' ability to develop interventions that will treat disease.

Without basic research in materials science, it will be impossible to develop highly efficient solar panels or batteries that store large amounts of energy.

Without basic research, we will not be able to develop plant species that resist drought. Virtually all of the microelectronic innovations that have transformed our world in the last two decades have their origins in the laboratories of research universities.

Science is a solution, and with the demise of the great industrial research laboratories like Bell Labs, the vast majority of the basic scientific research conducted in America today is done in research universities or government laboratories closely affiliated with research universities.

It is the research conducted in these institutions that continues to lead to the creation of new technologies, new businesses, and new jobs

різних аспектах дослідницького процесу. Працюючи поруч з аспірантами та вченими, вони з перших рук отримують уявлення про те, що потрібно для підготовки до наукової або професійної кар'єри.

Вирішення нагальних завдань за допомогою науки

Переваги наукових досліджень добре відомі. У своїй доповіді «Наука як рішення» Асоціація американських університетів (AAU) звертає нашу увагу на те, що передовий науково-технічний досвід знадобиться для розв'язання великих і невідкладних проблем, що стоять перед світом, – таких, як зміна клімату, енергетична криза і зростаюча потреба в безпечних продуктах і прісній воді, а також у лікуванні хвороб і усуненні загроз глобальних пандемій.

Вирішення цих завдань починається з фундаментальних досліджень. Без розуміння структури генома біологам важко розробити методи втручання для лікування хвороб. Без фундаментальних досліджень у галузі матеріалознавства неможливо створити високоефективні сонячні панелі або акумулятори, здатні накопичувати енергію у великій кількості.

Без фундаментальних досліджень ми не зможемо вивести стійкі до посухи види рослин. Практично всі інновації в мікроелектроніці, що змінили наш світ за останні два десятиліття, беруть свій початок у лабораторіях дослідницьких університетів.

Наука – це і є рішення, і з відходом зі сцени великих промислових дослідницьких лабораторій, таких як Bell Labs, переважна більшість фундаментальних наукових досліджень сьогодні в Америці провадиться в дослідницьких університетах або в державних лабораторіях, тісно пов'язаних з дослідницькими університетами.

Саме дослідження в цих установах створюють нові технології, призводять до появи нових підприємств і нових робочих місць, необхідних

that will be needed to fuel the nation's economic recovery and long-term economic competitiveness.

Improving Public Policy through the Social Sciences

Essential as they are, basic scientific research and technological innovations are not the only contributions American research universities make to our society.

Social scientists-economists, sociologists, political scientists, historians, anthropologists, and psychologists-provide new analyses and insights into the problems of society and the means of solving them.

They offer a greater understanding of our own society as well as of societies remote from ours in time and distance, so essential in a shrinking world.

Without the understanding of the world yielded by these disciplines, we are less able to move in new directions, to undertake new projects for improving society, or to locate ourselves in a wider world. Indeed, none of the major issues for which scientific and technical solutions are required can be addressed effectively without the understanding brought by social scientists.

Obviously, the skills of our economists are essential to our efforts to rebuild our nation's economy. Other issues might be less obvious. Climate change, for example, may alter the relationships between the northern and southern hemisphere and produce large migrations of people, with profound economic, political, and social dimensions.

The development of new crops, altering traditional means of production, will have social consequences. And we need social scientists to understand the impact of the process of globalization on traditional and modern societies alike.

для економічного підйому і довгострокової економічної конкурентоспроможності країни.

Удосконалення управління державою за допомогою соціальних наук

Якими б важливими не були фундаментальні наукові дослідження та технологічні інновації, американські дослідницькі університети зробили внесок у розвиток нашого суспільства не тільки завдяки їм. Фахівці у галузі суспільних наук – економісти, соціологи, політологи, історики, антропологі і психологи – пропонують новий аналіз і розуміння проблем суспільства і способів їхнього вирішення.

Вони дають нам можливість глибше зрозуміти наше суспільство, а також суспільства, віддалені від нас у часі і просторі, що вкрай важливо у нашому дедалі тіснішому світі. Без того розуміння світу, яке дають ці дисципліни, нам складніше рухатися в нових напрямках, здійснювати нові проєкти з удосконалення суспільства і знаходити своє місце у глобальному контексті.

І справді, жодне з основних питань, що потребують науково-технічних рішень, не можна ефективно вирішити без соціологів. Зрозуміло, що для успіху, б зусиль з відновлення економіки потрібні знання економістів. Інші речі не такі очевидні. Наприклад, зміна клімату може радикально змінити стосунки між Північною і Південною півкулями і призвести до масових міграцій з серйозними економічними, політичними і соціальними наслідками.

Виведення нових сільськогосподарських культур змусить відмовитися від традиційних засобів і способів виробництва і призведе до соціальних змін. Нам потрібні соціологи, щоб зрозуміти вплив процесу глобалізації як на традиційне, так і на сучасне суспільство.

The analysis of social scientists, often critical of the status quo, can be disquieting and misunderstood. But it creates the knowledge necessary for change. Effective public policy has always been built on the scaffolding created by research in the social sciences.

Enriching the Human Experience through the Humanities and the Arts

Humanists in our research universities preserve and interpret our own culture, and study others as well. Our nation's well-being depends, as perhaps never before, on our ability to understand the thinking and ways of life of people in disparate cultural conditions within and beyond our borders. With the virulent forces of nationalism and religious extremism asserting themselves across the globe, we need to understand what gives rise to such movements and how our actions can affect them. Moreover, we cannot fully understand the rich tapestry of our own American experience without knowledge of the historical background and cultural experiences that have informed the lives of Americans arriving here from around the world. There are also no better champions of the arts than our great universities. Their faculty members produce some of the most important literature and literary analysis and they compose much of today's new concert music. University theatres produce much of the new drama and new interpretations of the best works of the past. In a society dominated by utilitarian values, it is important to be reminded that our lives are informed and enriched by the aesthetic environment in which we live and by an appreciation for the art, architecture, and music that express the essence of our society.

Висновки соціологів, які часто критикують статус-кво, можуть викликати занепокоєння, отримувати хибне тлумачення. Але вони дають знання, необхідні для того, щоб зустріти зміни. Ефективне врядування завжди будувалося на фундаменті, створеному дослідженнями в галузі суспільних наук.

Гуманитарні науки та мистецтво збагачують життя

Гуманитарії в наших дослідницьких університетах зберігають та інтерпретують нашу власну культуру і вивчають культуру інших народів. Благополуччя нашої країни залежить –можливо, як ніколи раніше –від нашої здатності розуміти спосіб мислення і життя людей в різних умовах у нашій країні і за її межами. У той час, як небезпечні сили націоналізму і релігійного екстремізму заявляють про себе по всьому світу, нам потрібно зрозуміти, що породжує такі рухи і як на них впливають наші дії. Ба більше, ми не можемо повністю зрозуміти строкату картину нашого власного досвіду без знання історичного контексту і культурного досвіду, що вплинули на життя американців, які прибули до США з усього світу.

Крім того, більших ентузіастів мистецтва, ніж наші провідні університети, не існує. Їхні викладачі – автори важливих творів літератури і літературознавства, вони пишуть більшу частину творів сучасної концертної музики. Університетські театри ставлять значну частину нових драматургічних творів і по-новому інтерпретують класику.

У суспільстві, де домінують утилітарні цінності, важливо пам'ятати, що наше життя формує і наповнює наше естетичне оточення, і розуміти цінність мистецтва, архітектури та музики, що виражають сутність нашого суспільства.

Since the inquiries of Socrates in ancient Greece, the humanities have given insight into what is true, what is good, what is beautiful - the dimensions of understanding that give meaning, order, and grace to human existence. We can boast of the world's most powerful military and take pride in our efforts to improve everyday life here and around the world through open trade and technological innovation.

But an equally enduring legacy to humanity, as with past civilizations, will be the power of America's minds, values, and knowledge, all of which have been nurtured at our great universities. Whether we pass on to the future the structure of a protein, stunning new works of art, the next version Of the Internet, or a deeper understanding of the world's religions, universities are where the best that has been thought, written, or discovered flourishes.

Enriching Civic and Economic Life

Many universities also serve as the economic engines of their communities and regions, providing well-educated graduates, supporting hundreds of employees, and creating new businesses and business opportunities. Moreover, American universities make valuable contributions by fostering civic engagement and public service.

Capturing the inherent idealism of youth, universities offer services and outreach programs to improve the quality of life in their communities and beyond.

As engaged citizens, students, faculty, and staff bring their energy and expertise to their communities in such ways as mentoring and tutoring in K-12 schools, sponsoring community health clinics, spearheading environmental initiatives, and providing ongoing assistance to elderly and disadvantaged residents.

З часів бесід Сократа з учнями гуманітарні науки давали людині уявлення про те, що таке істина, добро, краса – поняття, що надають її існуванню сенсу, упорядкованості й цінності. Ми можемо пишатися найпотужнішими збройними силами і нашими зусиллями щодо поліпшення повсякденного життя тут і в усьому світі шляхом відкритої торгівлі і досягнень у науці і техніці. Але настільки ж довговічною спадщиною для людства, як і у випадку з цивілізаціями минулого, буде сила найкращих умів Америки, її цінностей і знань, які виховувалися і народилися в наших провідних університетах. Передаємо ми майбутнім поколінням формулу структури білка, дивовижні нові твори мистецтва, наступну версію Інтернету або глибше розуміння світових релігій, університети – це місце, де живе все найкраще, що було придумане, написане або відкрите.

Внесок у громадське та економічне життя

Багато університетів є також рушійною силою економіки своїх міст і регіонів, даючи їм добре освічених випускників, забезпечуючи роботою сотні людей та створюючи нові підприємства і можливості для бізнесу. Крім того, американські університети також сприяють виявленню громадянської активності й участі студентів, викладачів та співробітників у громадському житті. Знаходячи здорове застосування притаманному молоді ідеалізму, університети пропонують соціальні послуги та допомогу добровольців і програми з підвищення якості життя у своїй місцевості та за її межами. Як активні громадяни студенти, викладачі та співробітники привносять у життя навколишніх міст свою енергію і знання, беруть участь у програмах наставництва і додаткових занять у початковій та середній школі, допомагають місцевим медичним установам, організовують екологічні ініціативи і надають постійну допомогу літнім і соціально

Universities partner with their cities and schools, provide world-class health care through their medical centers and clinics, and open their museums, performing arts centers, and recreation and sports centers to their surrounding communities.

It is the intersection of these broad-reaching activities - teaching and learning, scientific research, scholarship in the arts and humanities, public service, and economic development - that gives American universities their remarkable vitality and value to society.

As individuals from different disciplines and perspectives come together in collaboration, their very differences enable them to find innovative solutions to society's problems that no single discipline could.

No wonder, then, that the graduates of research universities, like those of other colleges and universities, give back so generously to their institutions to an extent unheard of in the rest of the world.

When doing so, graduates comment repeatedly that their college education transformed their lives, giving them opportunities beyond their grandest hopes and expectations.

They give to the universities that opened the world to them so that those institutions can do the same for succeeding generations of students, a substantial percentage of whom are the first of their families to attend college.

In addition, it is important to remember that a key to the vitality of American society has been the democratization of higher education. Our nation assumes that individuals from every socioeconomic background should have the opportunity to earn a college degree. Upward economic and social mobility through education is central to the American dream. Colleges and universities help make this possible through the substantial financial aid

вразливим членам своїх громад. Університети співпрацюють з міською владою і школами, надають медичні послуги світового рівня у своїх центрах і клініках, а також відкривають для місцевих жителів двері своїх музеїв, театрів, центрів для відпочинку та спорту.

Саме завдяки перетину цих широких за своїм масштабом видів діяльності – викладання і навчання, наукових досліджень, розвитку мистецтва і гуманітарних наук, підготовки кадрів для сфери державного управління та економіки – американські університети демонструють велику життєздатність і цінність для суспільства. Коли представники різних професій і поглядів об'єднуються для спільних дій, уже самі відмінності між ними дозволяють їм знаходити новаторські рішення проблем суспільства, що їх не змогла б розв'язати жодна окрема дисципліна.

Тому не дивно, що колишні випускники дослідницьких університетів та інших вишів складають для своїх «альма матер» такі щедрі пожертви, яких не зустрінеш в інших країнах.

При цьому вони відзначають, що університетські роки змінили їхнє життя і надали їм можливості, що перевершили найсміливіші очікування. Вони роблять пожертви університетам, які відкрили їм цілий світ, щоб ці навчальні заклади змогли зробити те саме для нових поколінь студентів, серед яких багато таких, у кого в роду ніхто раніше не мав вищої освіти.

Крім того, важливо пам'ятати, що ключем до життєздатності американського суспільства була й залишається демократизація вищої освіти. Наша країна виходить із того, що люди з будь-яким соціально-економічним становищем повинні мати можливість здобути вищу освіту. Економічний та соціальний ліфт завдяки освіті – це один з основних елементів «американської мрії». Коледжі та університети допомагають здійснити її завдяки значній фінансовій підтримці, яку вони надають

they provide to low- and middle- income students. It is important that government live up to its promise to assist these students as well.

American Research Universities: Agents of Free Society

A central factor contributing to the quality of American research universities is the autonomy freedom from government control - they have enjoyed.

The core American value of independence has given universities space for unencumbered progress and change.

The creation of independent colleges in colonial America, whose independence from state control was affirmed in 1819 by the U.S. Supreme Court in the famous case of Dartmouth College, established an essential framework for all of higher education in America.

Public universities created during the 19th century were subject to varying forms of state jurisdiction. But they, too, enjoyed broad autonomy and self- governance through governing boards that operated with substantial independence.

Thus, the presence of private, independent colleges and universities contributed to the framework of freedom and autonomy granted public universities as well. The resulting growth of competition and movement of faculty between public and private universities have shaped the expectations and parallel developments of each.

Independence also has provided the framework for academic freedom in American universities. It has invested in the faculty the responsibility of defining what is taught, by whom it is taught, and to whom it is taught. It

студентам з низькими і середніми доходами. Важливо, щоб уряд і надалі виконував свої зобов'язання з допомоги таким студентам.

Американські дослідницькі університети: призвідці вільного суспільства

Ключовим фактором, що сприяє підвищенню рівня американських дослідницьких університетів, є автономія, свобода від державного контролю, якою вони користуються.

Головна американська цінність – незалежність – забезпечила університетам свободу для безперешкодного розвитку і вдосконалення. Створення ще в колоніальній Америці незалежних коледжів, свободу яких від державного контролю підтвердив 1819 року Верховний суд США у знаменитій справі Дартмутського коледжу, стало основою всієї американської вищої освіти. Державні університети, створені у 19-му столітті, у тій чи іншій формі підпорядковувалися юрисдикції відповідного штату.

Але й вони користувалися широкою автономією і самоврядуванням – їхні опікунські ради діяли значною мірою самостійно.

Таким чином, приватні, незалежні коледжів університети сприяли утвердженню принципів свободи і автономії, що надавалися також і державним університетам. Внаслідок зростання конкуренції та міграції професорсько-викладацьким складом між державними і приватними університетами сформувалися очікування і відбувався паралельний розвиток і тих, і інших.

Незалежність забезпечила також основу академічної свободи. Завдяки їй професорсько-викладацький склад сам почав відповідати за те, чому, кого і хто вчить. Саме цей основоположний принцип академічної свободи дозволив ученим і дослідникам наших

is this fundamental principle of academic freedom that has enabled scholars and scientists within our universities to be free of past dogma, to liberate themselves from a stifling deference to inherited authority, and to advance the frontiers of knowledge in all fields. This openness to new ideas enables students to challenge their teachers and to become critical and creative thinkers in their own right. In this environment, basic research is directed by the researchers themselves. They are able to seek their own methods to solve the questions and problems confronting their disciplines, and to follow their own instincts and ideas about where the solutions lie.

The freedom in which American research universities operate is not limited to the free exchange of ideas. The strength of our universities also is enhanced by the free market in which they compete for people. No external constraints, such as civil service status for faculty or government-mandated salaries, limit competition.

Merit, as recognized by professional peers, is the general rule for advancement. As in most of society, merit may not be perfectly achieved in practice, but it remains the primary value system recognizing achievement and allocating rewards.

Freedom within American research universities has also provided the foundation for the development of free institutions throughout the world. During the second half of the 20th century, the United States became the educational destination for thousands of international students and faculty. Returning home after experiencing the free environment and values of America and its universities, these U.S.-educated international students often have become our closest friends abroad and advocates for democratic values in their own countries.

This has helped to make the role of American

університетів відкинути догми минулого, позбутися сліпого поклоніння перед успадкованими авторитетами, що душить ініціативу, і розширити межі знань у всіх галузях. Ця відкритість до нових ідей дозволяє студентам ставити під сумнів сказане викладачем, перетворюватися на критично і творчо мислячих фахівців. У такому середовищі фундаментальними дослідженнями керують самі дослідники. Вони мають можливість шукати власні методи для розв'язання проблем, що стоять перед наукою, і керуватися власним чуттям і уявленнями про те, де такі рішення можна знайти.

Свобода, якою користуються американські дослідницькі університети, не обмежується вільним обміном ідеями. Сила наших університетів ще й у тому, що за ними стоїть вільний ринок, на якому вони конкурують за людей. Ця конкуренція не обмежена жодними зовнішніми факторами, такими як статус державного службовця для викладачів або встановлена урядом заробітна плата.

Підставою для кар'єрного зростання є заслуги, визнані професійною спільнотою. Як і в більшості інших сфер життя, знайти точне мірило заслуг можливо далеко не завжди, вони залишається основним критерієм визнання і заохочення.

Свобода в американських дослідницьких університетах забезпечила також основу для розвитку вільних інститутів у всьому світі. У другій половині 20-го століття в Сполучених Штатах навчалися і працювали тисячі іноземних студентів і викладачів. Повернувшись додому після знайомства з вільним середовищем і цінностями Америки та її університетів, ці студенти часто стають нашими найближчими друзями за кордоном і поборниками демократії у своїх країнах. Завдяки цьому американські університети відіграють провідну роль у глобальному русі за розвиток демократії. Але наша країна може втратити можливість просувати демократію

universities central in the global movement to advance democracy. But our nation's ability to advance democracy through higher education may be lost unless we ease government roadblocks to recruiting international students and faculty. With the rise of new universities around the world, especially in Asia, our universities must be able to continue to recruit the most brilliant international students, scholars, and scientists, or they will go where they feel more welcome.

Accountability Accompanies Academic Autonomy

Independence and autonomy do not come without accountability.

The public has a right to be assured that universities achieve what they claim. Both public and private universities are accountable to the taxpayers who help to subsidize their missions, as well as to their trustees, who govern them.

Indeed, all American universities are public trusts. They are created to endure over time - some are older than the republic. Those who govern universities hold a trust inherited from past generations. They hold the obligation to improve those institutions before passing them on to future generations. As competitors in a market for students, faculty, and research support, universities are also subject to the discipline of the market and the perpetual effort at improvement. Universities are held to account through the many accreditation agencies that review their various programs. In addition to these structural factors that make institutions accountable, universities are making the results of these various evaluations more accessible to the public. They must continue to make progress on such transparency.

через вищу освіту, якщо не зніме частину встановлених урядом обмежень для набору іноземних студентів і викладачів. З появою нових університетів у всьому світі, особливо в Азії, наші виші повинні і в майбутньому мати можливість запрошувати найздібніших іноземних студентів, вчених і дослідників – інакше вони підуть туди, де відчують себе бажаними гостями.

Підзвітність як умова академічної автономії

Незалежність і автономія неможливі без відповідальності. Громадськість має право бути впевненою в тому, що досягнення, про які говорять університети, реальні. Як державні, так і приватні університети підзвітні платникам податків, які допомагають фінансувати їхню діяльність, а також піклувальникам, які нею керують. Фактично всі американські університети є довірчими трастами. Вони створені на століття – деякі з них старші за саму республіку.

Ті, хто стоїть на чолі університетів, дістають у своє користування багатство, успадковане від минулих поколінь. І вони мають зобов'язання вдосконалювати ці інститути, перш ніж передати їх наступним поколінням. Конкуруючи на ринку вищої освіти за студентів, викладачів і спонсорів досліджень, університети також підпорядковуються ринковій дисципліні і змушені постійно вдосконалювати свою роботу.

Її оцінюють численні акредитаційні органи, коли розглядають ефективність навчальних програм. На додаток до цих структурних факторів, що забезпечують підзвітність вишів, самі університети роблять результати таких оцінок доступними для громадськості. І вони зобов'язані домагатися ще більшої прозорості у цьому відношенні.

Preserving the Partnership between Research Universities and the Federal Government

Over the course of our nation's history, a partnership between universities and the federal government formed and evolved to meet national challenges. Thomas Jefferson believed that universities were so important to our democratic ideals and the needs of the nation that he founded the University of Virginia. The Morrill Land-Grant Acts, born of practicality and necessity, articulated parameters of a nascent relationship. The Act stated: "...without excluding other scientific and classical studies and including military tactics, to teach such branches of learning as are related to agriculture and the mechanic arts, in such manner as the legislatures of the States may respectively prescribe, in order to promote the liberal and practical education of the industrial classes in the several pursuits and professions in life."

The university-government relationship evolved in the last century into an actual partnership.

One aspect of that partnership is the federal

Збереження партнерських відносин між дослідницькими університетами та федеральним урядом

Протягом усієї історії нашої країни партнерство між університетами і федеральним урядом формувалося і розвивалося для вирішення національних завдань. Томас Джефферсон вважав університети настільки важливими для демократичних ідеалів і потреб нації, що заснував Вірджинський університет. Закони Моррілла про надання університетам землі диктувалися доцільністю і необхідністю, вони встановили параметри відносин, що зароджувалися. У Законі говорилося: «...не виключаючи інших наукових і класичних досліджень, зокрема військової справи, викладати ті галузі знань, що пов'язані з сільським господарством і ремеслами, відповідно до рішень законодавчих органів штатів, з метою сприяння загальній і практичній освіті промислового стану, навченого різним заняттям і професіям, що необхідні в житті».

За минуле століття відносини між університетом і урядом виросли у справжнє партнерство. Одним з аспектів цього партнерства є надання федеральним урядом

government's providing financial aid to help students receive a college education regardless of income or wealth.

The foundation for this element of the partnership was the G.I. Bill, which supported veterans returning from World War II and helped to build the world's strongest middle class. Today, that support ranges from the Pell Grant for the lowest-income students to student loans, a new G.I. Bill, and other forms of aid. All of these taken together supplement the assistance provided directly by colleges and universities to their students.

Probably the most evident manifestation of the partnership developed during World War II, when scientific effort, most notably the Manhattan Project, helped win the war. After the war, social scientists helped design the economic, political, and security institutions of the postwar world.

The partnership was extended thereafter through the blueprint developed by Vannevar Bush in his report to President Truman, "Science the Endless Frontier."

This seminal report recognized the importance of basic research in the development of new ideas and products essential to economic growth and insisted on linking basic research to graduate education.

The university-government partnership grew rapidly after the Soviet Union launched Sputnik in the competitive context of the Cold War.

As the largest sponsor of research, the federal government continues to look to research universities to conduct the bulk of the nation's basic research, particularly as industry has turned more toward applied research. Economic competitiveness, energy needs,

фінансової допомоги, щоб студенти могли отримати вищу освіту незалежно від доходу або стану. Основою цього елементу партнерства став закон «Про права військовослужбовців» (G.I. Bill), який підтримав ветеранів, що повернулися з Другої світової війни, і допоміг створити передумови для постання найпотужнішого середнього класу у світі. Сьогодні ця підтримка має широкий діапазон – від т.зв. грантів Пелла для студентів з найнижчими доходами до студентських кредитів, нового «Закону про права військовослужбовців» та інших форм допомоги. У сукупності всі ці заходи доповнюють адресну підтримку, котру коледжі та університети надають своїм студентам безпосередньо.

Ймовірно, найбільш очевидний прояв партнерства мав місце під час Другої світової війни, коли наукові дослідження, і в першу чергу Мангеттенський проєкт, допомогли виграти війну. Після війни вчені-гуманітарії – представники суспільних наук – допомогли розробити економічні, політичні інститути та основи безпеки повоєнного світу. Згодом партнерство розширилося завдяки проєкту, представленому Ванневаром Бушем у його доповіді президенту Трумену «Наука – нескінченна межа». Доповідь визначила важливість фундаментальних досліджень у розробці нових ідей і винаходів, необхідних для економічного зростання, і наполягала на тому, щоб пов'язати фундаментальні дослідження з вищою освітою. Партнерство університетів та уряду швидко зросло в контексті конкуренції епохи «холодної війни» після того, як Радянський Союз запустив перший супутник.

Федеральний уряд, що є найбільшим спонсором прикладної науки, продовжує залучати дослідницькі університети до проведення лівової частки фундаментальних досліджень у країні, особливо в зв'язку з тим, що промисловість дедалі більше орієнтується

environmental problems, and national security challenges are among the issues the federal government seeks to address through this investment.

Moreover, as noted above, the American system succeeds in educating students in the process of conducting research. Universities thus are using this national investment not only to address these critical scientific and technical challenges but also to educate the next generation of scientists, mathematicians, and engineers.

However, the research partnership faces challenges, and its success will continue to depend on several fundamental understandings.

First, it depends on the federal government providing steady, continuous, and predictable financial support for basic research. Basic research requires a complex infrastructure of people, facilities, and equipment.

Universities undertake substantial financial obligations when they build the research infrastructure and recruit the best faculty on the assumption that, based on competitive review, their faculty will be able to secure federal research grants.

These investments are long-term and cannot be turned off and on easily. If overall funding, or the federal reimbursement for the costs of this infrastructure investment, is reduced unpredictably, universities must either make up the difference from other sources of revenue or reduce their research commitment. This ultimately harms the public interest.

To provide the maximum public benefit, both partners must fulfill their responsibilities, but universities face the greater risk.

на прикладні дослідження. Економічна конкурентоспроможність, потреби в енергії, екологічні проблеми і проблеми національної безпеки входять в число питань, що їх федеральний уряд прагне вирішити за допомогою таких інвестицій. Більше того, як зазначалося вище, американська система досягла великих успіхів у навчанні студентів у процесі виконання досліджень. Таким чином, університети використовують ці національні інвестиції не тільки для вирішення найважливіших науково-технічних завдань, а й для навчання наступного покоління вчених, математиків та інженерів. Однак партнерство з дослідницькими університетами стикається з труднощами, і його успіх, як і раніше, залежатиме від кількох фундаментальних речей.

По-перше, від стабільної, безперервної та передбачуваної фінансової підтримки фундаментальних досліджень федеральним урядом. Фундаментальні дослідження вимагають складної інфраструктури – фахівців, об'єктів та обладнання. Університети беруть на себе значні фінансові зобов'язання, коли створюють дослідницьку інфраструктуру і набирають найкращих викладачів, виходячи з припущення, що саме вони зможуть отримати федеральні дослідницькі гранти, котрі надають на конкурсній основі.

Такі інвестиції є довгостроковими і повинні бути послідовними і безперервними. І якщо загальне фінансування або федеральне відшкодування витрат на ці інвестиції в інфраструктуру буде раптом скорочено, університети повинні або отримати відсутню частину з інших джерел доходу, або урізати дослідження, що в кінцевому рахунку завдасть шкоди суспільним інтересам. Щоб забезпечити максимальну суспільну вигоду, обидва партнери повинні виконувати свої обов'язки, але університети стикаються тут із більшим ризиком.

Second, for the partnership to produce the best research, federal grant funding must be allocated through a competitive merit review process.

The genius of the American system of supporting basic research is that it has been built on the competitive structure of our universities, where faculty compete for grant funding based on merit review.

This competitive process has been one of the major factors accounting for the widely recognized, exceptional quality of the research conducted in American universities.

If it is eroded by the political process, a fundamental aspect of the university-federal partnership will be lost, and, with it, a great source of American scientific and economic competitiveness.

Third, the partnership, like all partnerships, relies on trust. Universities must be held accountable for the investment the federal government makes in them. They cannot simply say, “trust us,” and ask for taxpayers’ dollars. Research must be conducted with integrity and safety. At the same time, the federal government cannot so overburden universities with regulations and reporting requirements that they suffocate in a bureaucracy of compliance review. Faculty should spend their time on teaching, science, and scholarship, not on accounting.

Equally important, trust involves confidence in the value of basic research and in the long-term return that basic research can yield. Government places this trust in universities not blindly but based on ample experience. Applied research has an important role as well, and it deserves the support of both the federal government and private industry. But industry provides little support for university-based

По-друге, щоб партнерство давало найкращі результати, федеральне грантове фінансування повинно виділятися в рамках конкурсного процесу оцінки заслуг.

Геніальність американської системи підтримки фундаментальних досліджень полягає в тому, що вона теж побудована на конкуренції – принципі наших університетів, де викладачі змагаються за грантове фінансування, яке надається на підставі наукової значущості їхньої роботи.

Цей процес конкурентного добору був одним з основних факторів, що зумовили широко визнану виняткову якість досліджень, котрі проводяться в американських університетах. Якщо ж з якихось політичних причин цей фундаментальний аспект успішного партнерства між університетами і федеральним центром буде втрачено, разом з ним зникне й важливе джерело американської наукової та економічної конкурентоспроможності.

По-третє, це партнерство, як і всі партнерські відносини, ґрунтується на довірі. Університети повинні відзвітувати про кошти, які вкладає в них федеральний уряд. Вони не можуть просто сказати: «Довіртеся нам» і попросити гроші платників податків. Дослідження повинні провадитися сумлінно і безпечно. Водночас федеральний уряд не може настільки перевантажувати університети нормативними актами та вимогами до звітності, щоб ті задихалися від бюрократичних перевірок виконання та відповідності. Викладачі повинні витратити свій час на викладання, науку та дослідження, а не на бухгалтерію.

Не менш важливо й те, що довіра передбачає впевненість у цінності фундаментальних досліджень і в довгостроковій віддачі, яку принесуть фундаментальні дослідження. Уряд довіряється університетам не сліпо, а на основі наявного досвіду. Прикладні дослідження також відіграють важливу роль і заслуговують на підтримку як федерального уряду, так і приватного сектора. Але компанії надають

basic research, so recognition of the importance of federal support for basic research is an essential aspect of the partnership.

університетським фундаментальним дослідженням лише незначну допомогу, тому визнання важливості федеральної підтримки фундаментальних досліджень є важливим аспектом партнерства.

America's Strength: The Quality of Its Research Universities

The strength and quality of American research universities are derived from many sources: fundamentally from the freedom in which they operate, and which they, in turn, propagate; from the breadth and interaction of the multiple disciplines they comprise, including basic and applied sciences, technology and engineering, social sciences, arts and humanities; from the partnership between universities and the federal government built on a competitive environment driven by merit; and from the linkage of education, research, and scholarship.

These are the fundamental elements of America's "best industry." Our research universities are essential public goods providing a comparative advantage for the United States.

As robust as this system is, it is also delicate and can easily decline if treated with neglect or not understood as essential to the future strength of the nation.

The public good that these universities represent can be measured in new ideas that yield new products or new cures to disease; in new approaches to difficult social problems; in new expressions or interpretations of culture; in new and invigorating creative output in the arts; and in the development in students and communities of the practical capacity and moral commitment to help others. Universities' public good can be measured in

Сила Америки: високий рівень її дослідницьких університетів

Сила і високий рівень американських дослідницьких університетів пояснюються кількома причинами: перш за все свободою, якою вони користуються і яку вони, своєю чергою, представляють; широтою діапазону і взаємодією безлічі дисциплін включно з фундаментальними і прикладними науками, технологіями та інженерною справою, соціальними науками, мистецтвом і гуманітарними науками; партнерством університетів і федерального уряду, заснованим на конкурентному середовищі і системі заслуг; і зв'язком між освітою та наукою.

Це – основні елементи «найкращої індустрії Америки». Наші дослідницькі університети є найважливішим суспільним надбанням, що забезпечує перевагу Сполучених Штатів. Проте, якою б надійною не була ця система сьогодні, вона також вразлива і може легко занепасти, якщо не приділяти їй належної уваги й не розуміти її необхідності для могутності країни в майбутньому.

Суспільне благо, яким є ці університети, можна вимірювати новими ідеями, що дають життя новим продуктам і лікам; новими підходами до складних соціальних проблем; новими відкриттями й інтерпретаціями в царині культури; новими творчими досягненнями в мистецтві; і вихованими у студентів і громадськості в цілому практичними навичками і моральною готовністю допомагати іншим. Це суспільне благо можна виміряти

the number of graduates who will contribute to the well-being and productivity of society

числом випускників, які зроблять свій внесок у добробут суспільства і примножать його творчі зусилля.

And finally, the public good of American universities is also in the intangible, immeasurable contributions they make through a citizenry educated in the framework of freedom for a society that cherishes and seeks to enhance freedom throughout the world.

І, нарешті, суспільне благо американських університетів полягає також у тому невідчутному на дотик, незмірному внеску, який вони роблять, виховуючи в душі свободи молоде покоління громадян Америки, у розвиток суспільства, що дорожить цією свободою і прагне її зміцнення в усьому світі.

COMMUNITY COLLEGES IN THE USA

TRANSCRIPT

Open World - Today our guest is **Dr. Wilma Fuentes**, Assistant Vice President for Academic Affairs of Santa Fe College in Gainesville, FL.

Dr. Fuentes has graciously hosted a number of Open World delegations in her college and for our groups this experience has always been quite an eye opener in very many ways. Thank you for taking your time today, Dr. Fuentes to talk to us about Community Colleges in the United States.

ГРОМАДСЬКІ КОЛЕДЖІ У США

СТЕНОГРАМА ІНТЕРВ'Ю

(прослухати інтерв'ю можна тут:

«**Відкритий світ**»: сьогодні у нас в гостях **доктор Вільма Фуентес**, помічниця віцепрезидента з академічних питань коледжу Санта-Фе в Гейнсвіллі, штат Флорида.

Доктор Фуентес люб'язно приймала у своєму коледжі кілька делегацій програми «Відкритий світ», для яких такі відвідини багато в чому стали справжнім відкриттям. Дякуємо, доктор Фуентес, що знайшли час для нинішньої розмови про громадські коледжі у США.

Dr. Fuentes Thank you for the opportunity

OW- and now my first question: Why Community College? How is it different from regular colleges or universities?

Dr. F.: So, in general, if I was speaking to an American student, I would say community colleges are far more accessible. They represent the most democratic form of higher education that we have in the United States.

The traditional university has evolved from medieval times and is very elitist in structure. You know, it usually has admissions requirements.

Depending on the university you might have, you might be required to have certain SAT scores. ACT scores, grades, or grade point averages.

The Community College operates under the premise that we need to provide open access to higher education, meaning anyone can come to a higher education institution, in this case, a Community College.

And there's a recognition that people may come to it with varying levels of preparation and various experiences.

There is no minimum age requirement, I can decide to go back to school and get retrained and become a nurse.

My mother can decide, you know, she never finished her college degree...she wants to go back now in her 70s, or it could even be my high school dual enrollment daughter or my high school daughter, who might want to go and participate in high school dual enrollment, so there's all these levels t...

Доктор Фуентес: – Дякую за надану можливість.

ВС: – Отже, моє перше запитання: «Що таке громадський коледж? Чим він відрізняється від звичайних коледжів або університетів?»

Д-р Ф.: – Якби я давала відповідь на це питання американському студенту, я б сказала, що громадські коледжі набагато доступніші. Вони являють собою найдемократичнішу форму вищої освіти у Сполучених Штатах.

Традиційні університети існують з часів середньовіччя і є вельми елітарними за своїм характером. І для вступу в такі університети, як правило, необхідно відповідати ряду вимог.

Для вступу до університету вас можуть попросити надати результати зовнішнього тестування (SAT, ACT), середній бал успішності або оцінки певного рівня. Ідея, що лежить в основі концепції громадського коледжу, полягає в тому, що вища освіта повинна бути загальнодоступною, і що до вищого навчального закладу – в даному разі до громадського коледжу – може вступити будь-яка людина. При цьому абітурієнти можуть мати різний рівень підготовки та знань. Віковий ценз для навчання в громадському коледжі не передбачений. У певний момент життя можна, наприклад, знову піти в коледж, пройти перепідготовку і стати медсестрою.

Моя мама, яка так і не закінчила коледж і якій вже за сімдесят, може знову повернутися в коледж, як і моя донька, яка скористалася системою «подвійного зарахування», тобто, продовжуючи числитися у середній школі, може почати навчання в коледжі у рамках так званого «паралельного навчання» – тобто існують різні рівні...

OW – So, what is dual enrollment, I apologize for interrupting you but what is ‘dual enrollment?’

Dr. F.: I'm not going to directly answer this question; I'm going to do it in a roundabout way, but probably the model of education that is most similar to our Community College, yet very different, is the Soviet technicum, that existed... where students usually at the age of 15 were given a choice, right?

They could go to secondary school and continue onto a university path.

Or they could enter technicums. Start getting technical skills and then it was still possible for them to go to a university, although for most of them they... were being trained as technicians, right, to go to work.

So the Community College has that option. And so, high school dual enrollment, to answer your question, would basically be allowing students that are 15 to 18 years old, which in the United States means that they are required to be in high school at that age, right?

But if they are academically strong, if they are promising students, then they are offered the choice that they could either remain in their high school, taking what we call regular classes. They could stay in their high school and take Advanced Placement classes which allows them to gain college credit.

Or, they can enroll in a Community College as a high school dual enrollment student.

And if they do that, for instance, they could take a trigonometry class at our college and they would effectively..., if they take the class and they complete the class, they would be given a high school credit as well as a college credit all at the same time.

And so, we do find that there are students in our area, specifically for us at Santa Fe

BC: – Вибачте, що перебиваю, але що таке «паралельне навчання»?

Д-р Ф.: – Ви знаєте, я не відповідалиму на це питання відразу, а почну здалеку і почну з того, що швидше за все навчальним закладом, який у колишньому Радянському Союзі можна назвати найближчим аналогом американського громадського коледжу (хоча він й істотно від нього відрізнявся) був технікум... в який зазвичай поступали у віці 15 років, правильно?

Учні могли закінчити середню школу і йти вчитися далі вже в університеті. Або ж могли піти вчитися у технікум. Після закінчення технікуму, отримавши відповідні технічні навички, вони могли продовжити навчання в університеті, хоча більшість отримувала технічну освіту, щоб відразу працювати.

Громадські коледжі також передбачають такий вибір. А паралельне навчання – це коли здібні, перспективні учні середньої школи у віці 15-18 років (вік, в якому учні в США повинні вчитися у середній школі), отримують можливість вибору: вони можуть продовжити навчання в школі за стандартною шкільною програмою, або ж можуть продовжити шкільне навчання за поглибленою програмою, успішне завершення якої дозволить їм отримати заліки в рахунок вузівського диплома на рівні коледжу.

Або ж вони можуть почати навчання в громадському коледжі, хоча паралельно все ще будуть приписані до середньої школи. В останньому випадку учні, наприклад, можуть пройти в нашому коледжі курс тригонометрії, і в разі успішного проходження курсу він буде зарахований їм як на рівні середньої школи, так і на рівні коледжу.

Отже, конкретно в нашому коледжі Санта-Фе за програмою паралельного навчання отримують освіту понад 1000 учнів середніх

College in our service district... we are serving over, I would say, about 1000 high school dual enrollment students and we sometimes get high performing students that will be completing their high school degree at the same time as they are completing the first two years of university.

Effectively, an Associate of Arts Degree. And so why is this important?

They saved time, they saved money because they were not charged for this.

As you probably know, unlike in many other parts of the world, higher education is very costly in the United States.

Then, although community colleges represent the most cost efficient and the most affordable option for higher education, there's still a cost, but if you take a course as a high school dual enrollment student, then you don't pay for your classes you don't pay for your books, it all gets covered because you are guaranteed a public education while you are still in high school.

OW: Yes, well, I understand that, but still, somebody has to pick up the tab. So how are the community colleges financed then?

Dr. F: So, with regards to high school dual enrollment, it depends on the state and it depends on the District.

Sometimes there's a cost sharing arrangement between the Community College and the local School District, sometimes state government comes in and provides the funding to be able to offer these types of things. And as you may know, in the United States we have a federal system of government, and in our federal system of government education is the purview of state governments. So, in terms of public funding, it primarily comes from state governments, not from the federal government.

шкіл з району, який обслуговує наш коледж, при цьому деякі з них такі здібні, що одночасно із закінченням середньої школи завершать ще й перші два роки бакалаврату, отримавши ступінь «асоушієтс» (ступінь, що відповідає двом рокам вузівської програми).

Чому це важливо?

Це дозволяє учням економити як час, так і гроші, оскільки їхнє навчання безкоштовне. Як ви, напевно, знаєте, на відміну від багатьох інших країн світу, у США вища освіта коштує дуже дорого.

Крім того, хоча громадський коледж і являє собою найбільш економічний і доступний варіант отримання вищої освіти, певні витрати все-таки є, однак якщо ви вчитеся в громадському коледжі в рамках паралельного навчання, тобто навчаючись водночас і в середній школі, ви нічого не платите ні за навчання, ні за підручники – для вас усе це безкоштовно, так як учні середньої школи отримують державну освіту безкоштовно.

BC: – Так, я це розумію, але хтось же все одно платить за навчання? Звідки ж все-таки громадські коледжі отримують фінансування?

Д-р Ф.: – Щодо паралельного навчання учнів середньої школи, то все залежить від штату і округу. Іноді витрати розподіляються за домовленістю між громадським коледжем і місцевим шкільним округом, іноді для забезпечення наявності такої моделі навчання кошти надає уряд штату.

Як відомо, у нас у США федеральна система державного управління, і в нашій федеральній урядовій структурі освіта є прерогативою урядів штатів. Тому фінансування в основному надає уряд штату, а не федеральний уряд.

OW: But students still pay some tuition, don't they?

Dr. F: Yes. And again, there are different models, you know, because of the federal system, there are varieties ...and, you know, like who pays for what... in New York compared to Florida, compared to California, there are varieties, but if I take my home state, Florida, in Florida up roughly half of what it would cost to attend a Community College is provided to the college by the state government, right?

So we received 50%, roughly 50% of our operating costs from the state government. There's another 40 to 50% that is being provided by students. But that student pool is an interesting one, so if you can envision it like a pie chart, right, there's a big portion that is provided by students.

So where are students getting the money? Well, for some of them it made me that their parents pay for some of them it. It could be that they are working.

So, we have many, many students that are in their 20s and their 30s and they're working, maybe full time, maybe part time, and then they're going to school, you know, usually part time and then slowly paying for your classes, but a huge percentage of them are coming to the Community College because the federal government (that is where the federal government comes in) ... the federal government gives them effectively a loan.

We call it federal financial aid. The federal government will say we will pay for your classes. We will pay for some of your living expenses so that you can go and be a student and get trained. And then in a few years go on into the world like you know, having practical and necessary skills.

And students are then given... in normal times, when we don't have a pandemic,

BC: – Але студенти все одно щось платять за навчання чи не так?

Д-р Ф.: – Так і є. Знову ж таки, існують різні моделі – оскільки у нас федеральна форма державного устрою, система оплати різнилася від штату до штату – є певні відмінності між системою оплати за навчання в Нью-Йорку, Флориді або Каліфорнії.

Але якщо говорити, наприклад, про мій рідний штат Флориду, то тут приблизно половину всіх коштів, що необхідні для оплати витрат, пов'язаних з навчанням в громадському коледжі, коледжу надає уряд штату.

Таким чином, приблизно 50% коштів, необхідних для оплати наших експлуатаційних витрат, надає уряд штату. Від 40 до 50% сплачують студенти. Але частка, яка припадає на студентів, цікава. Якщо уявити собі діаграму витрат у вигляді круга, можна припустити, що значна їхня частина припадає на студентів. А звідки беруть гроші студенти? За деяких студентів платять їхні батьки. Деякі студенти працюють, заробляючи необхідні кошти самостійно.

Багато хто з наших студентів, яким за двадцять, тридцять, працюють на умовах повної або часткової зайнятості (зазвичай вечорами), поступово оплачуючи своє навчання, при цьому дуже велика кількість таких студентів потрапляють у громадський коледж завдяки тому, що федеральний уряд надає їм позику (ось тут федеральний уряд вступає в гру).

Ми називаємо це федеральною фінансовою допомогою.

Федеральний уряд каже: «Ми оплатимо ваше навчання і частину ваших витрат на проживання, щоб ви змогли спокійно вчитися і, отримавши через кілька років необхідні практичні навички, пішли працювати».

Через певний час – у звичайних умовах, до пандемії – приблизно через шість місяців після завершення або припинення навчання – студент повинен почати виплачувати

they're usually given about six months after graduation or after they stopped their studies to start repaying the federal government for what it paid, for that loan.

OW: OK, now you mentioned that it's two years, right? Would students be earning enough to provide a decent living upon graduation from a Community College? And also, could you give any examples of the most popular programs or professions, skills that they can acquire, say, at Santa Fe College?

Dr. F: So first of all, let's start with the idea of a two year degree.

We do offer two year degrees, but we offer educational programs that can be completed in six months or in a year.

So, there is a lot of variety and in half of the states in the United States community colleges or a select number of community colleges are allowed to offer baccalaureate degrees, that means four year degrees.

Florida is one of the leaders of the nation with that. And why has that been allowed here?

Because our state is growing very, very rapidly; we currently have twelve public universities here, very large, they have many, many, you know, tens of thousands of students, and the state government had a choice: to build more universities or allow community colleges to start offering a few selected baccalaureate degrees in high demand areas.

So, nursing, for instance, is one of those areas.

Almost every Community College in Florida right now offers a nursing degree because we have a huge need for nurses in our state and in our country.

Going back to your question about the types of programs. So, for a 2-year degree... there's

федеральному уряду внески в рахунок погашення позики.

BC: – Ви сказали, що програма дворічна, правильно? Чи зможуть студенти заробляти після закінчення громадського коледжу достатньо для того, щоб забезпечити собі гідний рівень життя? Крім того, не могли б ви навести приклади найпопулярніших спеціалізацій або ж професій і навичок, які можна отримати, наприклад, в коледжі Санта-Фе?

Д-р Ф.: – Насамперед, давайте розглянемо програму дворічного навчання. Ми дійсно пропонуємо дворічні програми, після закінчення яких студент отримує ступінь, але ми також пропонуємо програми навчання, розраховані на пів року та на рік.

Тобто існує багато варіантів щодо тривалості навчання, при цьому в половині штатів країни громадські коледжі, точніше деякі громадські коледжі мають право пропонувати навчання за програмою бакалавріату, котра розрахована на чотири роки. І щодо цього Флорида займає лідируючі позиції у країні. Чому нам це дозволено?

На даний момент у Флориді є дванадцять державних університетів – дуже великих, де навчаються десятки тисяч студентів. Однак оскільки Флорида розвивається дуже швидкими темпами, уряд штату мав вибір: або будувати додаткові університети, або дозволити громадським коледжам готувати бакалаврів за деякими особливо затребуваними спеціальностями.

Так, наприклад, медсестринська справа – одна з таких спеціальностей. Майже кожен громадський коледж Флориди зараз пропонує ступінь за спеціальністю «медсестринська справа», тому що існує гостра потреба в медсестрах – як у Флориді, так і по всій країні. Повертаючись до вашого питання про типи програм. Отже, ступінь, що передбачає проходження дворічного курсу навчання...

two types of two-year degrees, right?

I started off by comparing the Community College to a Soviet technicum. And it is in a way part of what we do: we do offer technical vocational degrees that are preparing students with a practical skill to go to work.

And those are the degrees that can be earned in six months to two years.

It could be... they could study to be a welder, to be a plumber, to be a carpenter, an automotive technician... In a healthcare setting, community colleges will train everybody that works in the hospital except for the doctors, right?

So the nurses, the people who do the sonography, just everybody.

Even in educational settings, you know, for early childhood education we train people at the two year level and above, 4 year baccalaureate level, and sometimes some of these fields are very, very high paying fields ... what we've seen through the years in the United States, like in many other countries, there's been a bit more prestige associated with going to a university, right?

My son or daughter went to a university and became an engineer or became a doctor.

And these are wonderful careers and we desperately need them too, but, if my toilet breaks down, I need a plumber to come to my house and fix it.

Or, in the state like Florida, my air conditioning breaks down. You know, it gets very hot here in the summer is. That's like a major national emergency.

So, what's happened in time is that there's been less attention given to those types of technical careers.

Here we give students in choice and sometimes there are students that 'Oh, I am going to the university, and I'm going to be ...whatever, when maybe they might better served by getting a technical degree, a

Такий ступінь буває двох типів чи не так?

Я почала з того, що порівняла громадський коледж із радянським технікумом. Спільне між нами те, що ми також пропонуємо програми профнавчання, котрі дозволяють студентам опанувати практичні навички та піти працювати.

І такі програми розраховані терміном від шести місяців до двох років. Такі програми дають змогу отримати спеціальність зварювальника, сантехніка, тесляра, автомеханіка...

Щодо медичних спеціальностей, то у громадських коледжах можна отримати будь-яку медичну спеціальність, окрім спеціальності лікаря, а це медсестри, спеціалісти з ультразвукової ехографії, загалом всі інші спеціальності. Знаєте, навіть майбутніх спеціалістів у галузі дошкільної освіти ми навчаємо від двох років та більше (4 роки бакалавріату).

Іноді деякі з цих спеціальностей є дуже, дуже високооплачуваними... Усі ці роки як у США, так і в багатьох інших країнах, вища освіта вважалася престижнішою: «Мій син чи моя донька закінчила університет і стала інженером чи лікарем».

І це чудові професії, які нам також дуже потрібні. Однак якщо у мене зламається туалет, мені потрібно буде викликати сантехніка, який прийде і полагодить його. Або фахівця, який полагодить мій кондиціонер, якщо той зламається.

Адже у Флориді влітку дуже спекотно – настільки спекотно, що поломка кондиціонера влітку нагадує загальнонаціональне стихійне лихо.

Сталося ж так, що в певний момент популярність таких технічних спеціальностей впала.

Вибираючи свою майбутню кар'єру, учні кажуть: «Я вступлю до університету і стану тим-то», тоді як, можливо, їм краще було б здобути професійно-технічну освіту, яка б дозволила їм швидко почати працювати і

vocational degree that quickly puts them to work making a good living.

And so, you asked about wages, it really depends. If I take the example of early childhood education, I mean unfortunately in our country, the teachers that work with the small children that are zero to five years old are not compensated the way they should be.

They will receive 30 something thousand dollars a year.

It's really very very little money and maybe with a bachelors degree they might get to like 39-50 thousand, and, if you're an experienced early childhood education teacher with a bachelors or masters, you might be in the high 60s.

That's really unfortunate. On the other hand, you could graduate of being a cardiovascular technologist and go work in a hospital making \$60,000 a year. Or a welder- Depending on the state, there are some states that are more industrialized than others, right? And so in some states you can study welding, you can study how to repair railroads, and you could be earning 60-70,000 a year with a two year technical degree.

OW: Can you still transfer your credits to a State University if you want to, upon completion of these two years?

Dr. F: Yes. Let me go back to the two-year model. When students arrive here, one of the first things we try to determine is: are they interested in transferring to a university eventually or are they interested in a technical vocational field that quickly gets them to work and gives them a good middle-class lifestyle?

When students say, no, I really want to go to a university, right? I want to be a dentist, I want to be a veterinarian, I want to be an engineer or an agronomist, then we really don't train them in technical skills or practical skills.

добре заробляти.

А щодо питання про заробітну плату, то тут усе дуже по-різному.

Якщо взяти дошкільну освіту, то в нашій країні праця вчителів, які працюють з маленькими дітьми: від немовлят до малюків 5 років, належним чином, на жаль, не оплачується. Вони отримують 30 із чимось тисяч доларів на рік.

Це дуже маленькі гроші; якщо такий вчитель має ступінь бакалавра, він може заробляти близько 39-50 тисяч на рік; у досвідченого вчителя зі ступенем бакалавра чи магістра річний дохід може наблизитися до 60 тисяч. На жаль, це малі гроші. З другого боку, можна отримати диплом техніка, що обслуговує кардіообладнання та піти працювати до лікарні, відразу заробляючи 60 тисяч доларів на рік.

Або взяти, наприклад, професію зварювальника – заробіток залежить від штату, адже деякі штати мають більш розвинену промисловість, ніж інші. Отримавши за два роки спеціальність зварювальника чи ремонтника залізниць, можна заробляти 60-70 тисяч на рік.

ВС: – Чи можна після завершення такої дворічної програми навчання перенести отримані залікові бали до державного університету?

Д-р Ф.: – Так, можна. Повернімося до дворічної моделі навчання. Після зарахування нових студентів ми передусім намагаємося визначити, чи бажає той чи інший студент згодом вступити до університету, чи він хоче отримати професійно-технічну освіту, яка дозволить йому швидко знайти роботу та забезпечити гідний рівень життя середнього класу.

І якщо студент говорить про те, що хоче вступити до університету та стати стоматологом, ветеринаром, інженером чи агрономом, то у цьому випадку профтех. знання та практичні навички – не його напрям, і акцент у викладанні буде зроблено на загальноосвітніх предметах.

They complete what we in the United States call the general education curriculum and this is true at a university, and it is true at a Community College.

So, the first two years of university education here students are basically taking general classes in social science, mathematics, natural science, humanities, etc.

We are trying to create very well-rounded students, we do not want to produce a computer engineer that only knows about computer engineering, but then can't speak about literature or art or anything else, and so it's required across the country.

However, if you want to be an engineer, we might say, OK, you need to take a little bit more math and science than that student that wants to go into architecture. The architecture student will be asked to take art history, drawing, you know, and courses like that, whereas the engineering student will be to take Calculus 1-2-3, Physics 1 and 2 and with Calculus, etc.

OW: Now, with this variety of subjects and majors, do you use full time faculty? Would you use adjuncts so people from industries can come and teach?

Dr. F: We do all of the above, so we have a mixture but what I want to make clear, if we considered the two year academic programs that we offer right when students come in, they can complete the Associate of Arts degree, which is equivalent to the first two years of university instruction, and then transfer to a University.

In states like Florida-, we have a law in the state of Florida that mandates that any student that completes an Associate of Arts degree, presumably at a Community College, will be guaranteed admission into a public university. So, for many students, including international

І так відбувається і в університетах, і в громадських коледжах, тобто перші два роки і студенти університетів, і студенти громадських коледжів, які бажають здобути освіту університетського рівня, здебільшого вивчають загальноосвітні предмети – суспільні науки, гуманітарні науки, математику, природознавство тощо.

Наша мета – забезпечити всебічний розвиток студента, тому що ми не хочемо, щоб, наприклад, комп'ютерний інженер був спеціалістом лише в галузі обчислювальної техніки і при цьому нічого не знав про літературу, мистецтво тощо, і такий підхід використовується по всій країні. Однак якщо кінцева мета студента – стати інженером, йому потрібно зробити більший акцент на математиці та точних науках (математичний аналіз 1, 2 та 3 рівня, фізика 1 та 2 рівня тощо) порівняно зі студентом, який хоче стати архітектором – він, своєю чергою, повинен приділяти більше уваги вивченню історії мистецтва, малюванню та іншим подібним дисциплінам.

BC: – У вас працюють тільки постійні викладачі? Враховуючи таке розмаїття спеціальностей і дисциплін, чи запрошуєте ви до себе фахівців з різних галузей в якості погодинників, запрошених викладачів?

Д-р Ф.: – У нас працюють як постійні, так і запрошені викладачі, при цьому я хочу підкреслити, що закінчивши дворічну програму навчання, яку ми пропонуємо відразу після зарахування, студенти можуть отримати ступінь «асоушіітс», молодшого спеціаліста (що еквівалентно першим двом рокам бакалавріату), а потім перевестися до університету.

У таких штатах, як Флорида, законодавство гарантує, що будь-який студент, який отримав в громадському коледжі ступінь «асоушіітс», має право на зарахування до державного університету.

Так що для багатьох студентів, в тому числі іноземних, такий варіант дійсно є більш

students, it is really more affordable, it is much better for them to come to a Community College.

They have smaller classes, you know, 20 something 30 something students per class. They will still get high quality faculty, but the mission of the community colleges is to teach and to learn.

We do not do research. There is no scientific research here, and so we could hire people with PhDs, like me, like some of my colleagues, but it was made very clear to me when I started in the Community College teaching, we do not care if you publish, we do not care if you do research, you can do it, but what we really care about is: Are you a good teacher? And so, we can give the students in those first two years of the Associate of Arts that foundation with they need to then transfer to a university.

And for domestic students and international students, this represents a significant cost savings. And, you know, they get more personalized attention.

Now if you want to be a welder, or you want to be a plumber, or you want to do something like that, one of those technical degrees, is it possible for you to go to a university? - Yes. And every state is different, but in Florida there is no statewide agreement or law that you will absolutely transfer all your credits over.

If you earn the Associate of Arts, everything you do, all 60 credits transfer like a block.

If you complete a technical degree, what will most likely happen is that the university will accept the general education courses you took in math and science and social studies, but those very, very technical degree or courses that you took they might not accept.

What we have seen increasingly is

доступним, їм набагато вигідніше вступити до громадського коледжу.

У громадських коледжах менше студентів на потоці – 20-30 осіб, вони мають висококваліфікований викладацький склад, що при цьому не займається науковими дослідженнями: їхнє завдання – викладання. Громадські коледжі можуть брати на роботу викладачів з докторським ступенем, таких як я і деякі мої колеги, однак оскільки вони не займаються науковими дослідженнями, з самого початку моєї роботи мені чітко пояснили, що коледжу все одно, чи займаюся я дослідженнями, чи публікую результати своїх досліджень, хоча це робити не забороняється, проте для коледжу важливо лише те, наскільки добре я викладаю. Отже, в перші два роки навчання ми даємо нашим студентам базис, необхідний для переходу в університет.

Крім того, навчання в громадських коледжах дозволяє істотно заощадити кошти як американським, так і іноземним студентам. А ще в громадських коледжах студентам приділяється більше уваги.

Тепер до питання про те, чи може студент, який бажає отримати професію зварника, водопровідника і так далі, тобто одну з технічних спеціальностей, продовжити потім навчання в університеті. Так, може. У кожному штаті свої правила, при цьому у нас у Флориді немає будь-якої обов'язкової для всього штату угоди або закону, що гарантує студенту громадського коледжу, що університет зарахує всі його залікові бали, отримані в коледжі. У разі якщо ви отримали ступінь молодшого спеціаліста гуманітарних наук, усі ваші 60 залікових балів («кредитів») будуть зараховані університетом. У разі якщо ви отримали технічну спеціальність, швидше за все, університет зарахує бали за загальноосвітні дисципліни (математику, природничі та суспільні науки), але при цьому він може не зарахувати їх за вузькотехнічну спеціальність, яку ви отримали, або за вузькоспеціалізовані

community colleges are creating individual agreements with individual universities, so that they can transfer, but they do not always transfer.

OW: Interesting, you mentioned international students, so let us talk a little bit about Santa Fe College in particular.

I am curious what makes it different from, you know, many other community colleges? I know that it was twice named the best in the country. And also I have a question of whether you have any students from other countries coming to Santa Fe College. Well, probably you could describe your enrollment in general and somehow characterized it.

Dr. F.: So, what I can share is... So, Santa Fe College has been awarded the Aspen Institute Prize for Community College Excellence, which effectively means that we were recognized as the top Community College in the country.

We hold that distinction for two years and we, and partly because we are not allowed to reapply.

Once a Community College is recognized as the best in the country, you can't apply anymore and what they want to do is encourage the other over 1000 community colleges in the country to aspire to reach a higher level. So, we were very honored and privileged that we were selected.

Why? Because we have high graduation levels, high completion levels, very high transfer levels to public universities and especially to the University of Florida.

It is the preeminent university in our state.

It is ranked in the top five public university in the country and they are located in our same city, so we have a very, very strong transfer program there.

Many of our faculty have graduated from there, have taught there, maybe have a spouse

технічні курси, які ви пройшли. Громадські коледжі дедалі частіше укладають з окремими університетами угоди про перехід студентів, але навіть у цьому випадку перехід відбувається не завжди.

BC: – Цікаво, що ви згадали іноземних студентів, давайте поговоримо трохи саме про коледж Санта-Фе. Мені цікаво, в чому його відмінність від безлічі інших громадських коледжів? Я знаю, що його двічі було визнано найкращим у країні. І ще я хотів би дізнатися, чи є в коледжі Санта-Фе студенти з інших країн, ну і, напевно, отримати загальне уявлення про порядок прийому до вашого коледжу.

Д-р Ф.: – Коледж Санта-Фе був удостоєний нагороди Інституту Аспена за видатні досягнення у роботі, що фактично означає, що нас визнали найкращим громадським коледжем країни.

Ми отримали цю нагороду два роки тому і більше брати участь у цьому конкурсі не можемо, бо якщо який-небудь громадський коледж визнаний найкращим, він більше не має права подавати заявку на повторну участь – таким чином, інститут Аспена хоче залучити до конкурсу й інші громадські коледжі країни, яких більше тисячі. Для нас велика честь і привілей отримати цю нагороду.

Чому ми її отримали? Тому що у нас високий відсоток студентів, які закінчують обраний ними курс навчання, високий відсоток студентів, які отримали освіту бажаного рівня у визначений термін – у тому числі й після переходу до університету, дуже високий відсоток переходу до державних університетів, і особливо до Університету Флориди, який є провідним у нашому штаті. Він також входить до п'ятірки кращих державних університетів країни, і, як і наш коледж, знаходиться в Гейнсвіллі, тому у нас дуже, дуже добре налагоджена система переходу студентів. Багато з наших викладачів закінчили цей університет,

that works there, and so there's a very strong association between the two institutions.

But it is not just about the university, it is that even those students that complete and earn a technical degree.

We have over 90% placement rates depending on the degree, and then we have these unique features like we have a Zoo Technology Program.

We are one of only two colleges in the entire United States that is accredited by the Association of Zoos and Aquariums.

So, we train zookeepers that go on to work in zoos all over the US. We have a very strong dedication to the arts, the visual arts, the painting, dancing, and that may not be typically associated with other community colleges that have more of a technical focus, but in many ways our college has a very strong liberal arts field.

And when it comes to internationalization, this year, in fact, in 2021 we received the NAFSA Paul Simon Award for comprehensive internationalization. It is the highest award that institution can receive, recognizing their commitment to internationalization.

And that is because for a few decades now, we have made a robust commitment to internationalize our courses, expose our students to other societies, other cultures through international lectures, to travel abroad and by receiving visitors like the ones that we have received through the Open World Program.

OW: By the way, that was my question: So, what's in it for you? Why receive delegations of the Open World?

You know, young professionals coming from, say, Kyrgyzstan, or other countries of the world, which probably many of your students will have hard time placing on a map.

викладали в ньому, у деяких з них там працюють подружжя – тобто, між цими двома закладами існує дуже міцний зв'язок. Але справа не тільки в наших зв'язках з університетом, справа також і в тих студентах, які отримують технічну спеціальність. Відсоток працевлаштування наших випускників становить понад 90%, крім того, у нас є й унікальні програми, скажімо, підготовка зоотехніків.

У США існує всього лише два коледжі, акредитовані Асоціацією зоопарків і акваріумів, і одним з них є ми, і наші випускники працюють у зоопарках по всій країні. У нашому коледжі сильний акцент зроблено на творчих спеціальностях – таких як образотворче мистецтво, живопис, танці. І якщо більшість громадських коледжів мають в цілому технічну спрямованість, у нас також досить сильно розвинений гуманітарний напрям. Що стосується навчання іноземних студентів, то цього року, у 2021 році, ми отримали премію імені Пола Саймона Національної асоціації у справах іноземних студентів за всебічну інтернаціоналізацію навчального процесу. Це найвища нагорода в галузі інтернаціоналізації, яку може отримати навчальний заклад. І це стало можливим завдяки тому, що ось уже протягом декількох десятиліть ми твердо дотримуємося курсу на інтернаціоналізацію нашого коледжу, знайомлячи наших студентів з іншими країнами і культурами, організовуючи презентації зарубіжних викладачів, поїздки в інші країни і приймаючи у себе делегації, наприклад, делегації програми «Відкритий світ».

BC: – У зв'язку з цим хочу поставити наступне питання: «Навіщо вам це потрібно? Чому ви приймаєте делегації «Відкритого світу»? Адже такі країни, як, наприклад, Киргизстан або інші країни, звідки до вас приїжджають делегації молодих фахівців, багатьом вашим студентам, ймовірно, і на карті буде нелегко знайти».

Dr.F.: First, it is an honor. We have been honored to receive so many delegations and every single time we learn from the experience.

And when I say 'we', I mean, really, we, the administrators, we, the faculty, we, the students that are able to sit and talk to..., you know, we've had students sit across the table from Supreme Court Judges and talk about international adoptions or human trafficking and, it is most critical when our students do not know where Kyrgyzstan is, or do not know where Kazakhstan is.

And so, you begin by taking out the map and reminding them, you know, the geopolitics and then saying, '...but these are people just like us that have some of the same concerns that that we have, and we share a lot in common, and so we could sit human to human and just learn about each other and engage in what we could call citizen-to-citizen diplomacy, and that is incredibly valuable.

OW: I read that in record years the total enrollment in community colleges in the United States exceeded 7,000,000 students. Do you think that this success of community colleges could be duplicated in other countries?

Dr. F.: It could be, I think, that anytime there is a model of something, model of education, a model of industry that has succeeded in one country, we have to be very careful to not simply export it to another country.

I think it is more valuable to share what we have, what has worked. And allow outsiders to study us and allow them to determine what would be most suitable and most appropriate for their setting. And I will give you an example. Santa Fe College has been privileged to be part of several, a total of 12 Community College administrator programs. These are exchange programs sponsored by

Д-р Ф.: – Передусім тому, що для нас це велика честь. Для нас було честю приймати в нашому коледжі так багато делегацій, і при цьому кожен раз ми дізнавалися для себе щось нове. І коли я кажу «ми», то маю на увазі і керівників коледжу, і професорсько-викладацький склад, і студентів, які отримують можливість сидіти за одним столом і спілкуватися, наприклад, з суддями Верховного суду, обговорюючи міжнародне усиновлення або торгівлю людьми, і це особливо важливо саме в тому випадку, коли студенти не знають, де знаходиться Киргизстан або Казахстан. Тому спочатку ми беремо карту і нагадуємо нашим студентам про наявну геополітичну ситуацію, розповідаємо, що це такі самі люди, як і ми, що ми з ними маємо спільні проблеми, що між нами багато спільного, тож ми можемо просто по-людськи поговорити й пізнати одне одного краще, беручи участь у тому, що ми могли би назвати «громадською дипломатією», і це неймовірно важливо.

ВС: – Я читав, що в рекордні роки загальний набір студентів в громадські коледжі США перевищував 7 мільйонів осіб. Як ви вважаєте, чи можна повторити такий успіх громадських коледжів в інших країнах?

Д-р Ф.: – Я думаю, що щоразу, коли є яка-небудь модель, котра стала успішною в одній країні – модель освіти, промисловості, і т.д., важливо не піддатися спокусі просто продублювати її в іншій країні.

Я думаю, що правильніше буде дати зацікавленим особам можливість вивчити модель, яка стала успішною у нас, і взяти собі те, що найбільше підійде їхній країні. Наведу один приклад.

Коледж Санта-Фе мав чудову можливість брати участь в декількох, а загалом у 12 програмах для керівників громадських коледжів, в програмах обміну, спонсорованих Бюро з питань освіти і культури Державного

the US Department of State Bureau of Educational and Cultural Affairs, and we implement these programs together with Florida State University.

And as part of those, we have received two separate delegations from Ukraine.

It's the only delegations we received from the former Soviet Union, and when they came, there were little things that stood out to our visitors that they found incredibly valuable, like the fact that older adults can come to school, right?

You could be 30 something, 40 something years old and we will still accept you in the Community College.

You could be a military veteran, and after a career in the military you can come out and come to the Community College and get a practical skill and our colleagues from Ukraine actually went back and changed legislation to allow older adults to be able to enter what are now no longer called technicum but now they are their 'technical colleges'.

And so, well, that's incredibly valuable.

Or, we hosted a from Egypt.

They came here, and they came from a country where, unlike in the former Soviet Union, technical education has a really negative stigma associated with it, and they were really impressed by our 2 + 2 system, right, that students can do two years at the Community College and then transfer and do two years at the university.

So, our Egyptian counterparts took that little piece and took it back home, and they did not start community colleges but they passed legislation starting (I'm afraid I might get this wrong) "technological universities", and they are effectively a 2 + 2 model that allows students to come and get a technical degree, but then continue on into baccalaureate program and I see that as a huge success.

департаменту США, які ми здійснюємо спільно з Університетом штату Флорида.

У рамках цих програм ми прийняли делегації з України. Це єдині делегації, які ми прийняли з країн колишнього Радянського Союзу за даною програмою.

Спілкуючись із нами, делегати дізналися про деякі речі, які сильно їх здивували і які вони вважали неймовірно цінними, наприклад, про те, що в коледжі можна вчитися і на більш пізніх етапах життя.

Вам може бути за 30 або за 40, і при цьому ви можете вчитися в громадському коледжі. Військовослужбовець після закінчення військової кар'єри може піти в громадський коледж і оволодіти практичними навичками, необхідними для працевлаштування.

Після повернення додому наші українські колеги змінили своє законодавство, надавши можливість своїм громадянам вступати до технічних коледжів (які раніше називалися «технікумами») і на пізніших етапах життя. І все це надзвичайно важливо.

Або, наприклад, у нас було вісім делегацій з Єгипту. Незважаючи на те, що вони приїхали до нас з країни, в якій, на відміну від країн колишнього СРСР, існувала деяка стигма по відношенню до профтехосвіти, вони були по-справжньому вражені нашою системою «2+2», тим, що студенти можуть провчитися два роки в громадському коледжі, а потім перевестися в університет і вчитися там ще два роки.

Тому наші єгипетські колеги взяли цей досвід на озброєння – після повернення додому, вони не стали засновувати громадські коледжі, але прийняли закон, який започаткував «технологічні університети» (не впевнена, що це точна назва), які фактично засновані на моделі «2+2», що дозволяє студентам спочатку отримати ступінь в галузі професійно-технічного навчання, а потім продовжити навчання за програмою бакалавріату, і я вважаю це величезним

And then there's things like inclusive education. In fact, we serve students that might have all sorts of disabilities: emotional, mental; it could be physical, visual, and we serve them and incorporate them into the regular classroom, the same as any other student, and that might just be something of great value to other countries, you know, and if they could just see that and... You know, I I'm not trying to export the Community College, you know the US is unique in its own way, and so is Ukraine and so is Kyrgyzstan and so is Kazakhstan, etc.

успіхом. А ще є інклюзивна освіта. Ми приймаємо студентів практично з усіма видами інвалідності: з емоційними, інтелектуальними, фізичними розладами, з порушенням зору і т.д., і у нас вони вчать у звичайних групах разом з іншими студентами. І такий досвід і знання могли б бути дуже корисними для інших країн, якби у них була можливість їх отримати. При цьому я не хотіла б експортувати модель громадського коледжу в інші країни у чистому вигляді, так як будь-яка країна – США, Україна, Киргизстан, Казахстан – унікальні.

OW: Yes, thank you so much for this conversation and my final question is as follows: I am pretty sure that this interview, when it is published on our website, will generate a lot of interest from our graduates and from future delegates of the Open World. Would you be open to talking to universities in the countries where we work and establish, well, possibly establish links with those professors or educational establishments?

BC: – Дуже дякую за це інтерв'ю, а моє останнє запитання сьогодні прозвучить так: «Я впевнений, що це інтерв'ю, коли воно буде опубліковано на нашому сайті, викличе великий інтерес у наших випускників і майбутніх делегатів «Відкритого світу». Ви не будете проти того, щоб поспілкуватися з представниками університетів з країн, в яких ми працюємо, і, можливо, встановити з ними робочі зв'язки?»

Dr. F.: I would be honored to do that, and I am a perennial learner, a lifelong learner. So, I have learned something about the Ukrainian higher education system.

I would like to know about Uzbekistan higher education system or about various aspects of education in other countries of the former Soviet Union. So yes, absolutely, please count on me and my support.

I would love to continue the engagement and the communication.

Д-р Ф.: – Для мене це буде честю, адже мені подобається вчитися, постійно дізнаючись щось нове. Я вже маю певне уявлення про систему вищої освіти в Україні і тепер хотіла б дізнатися про систему вищої освіти в Узбекистані або, наприклад, про деякі її аспекти в інших країнах колишнього СРСР. Так що ви, безумовно, можете розраховувати на мене і мою підтримку, я із задоволенням буду підтримувати діалог між нами і далі.

OW: Thank you so very much for your time and also for your continuing support of the Open World Program. Thank you so much.

BC: – Велике спасибі за приділений час, а також за вашу незмінну підтримку програми «Відкритий світ». Дуже дякую!

Dr. F.: Thank you for all you do. Bye bye.

Д-р Ф.: – Дякую за все, що ви робите. На все добре!